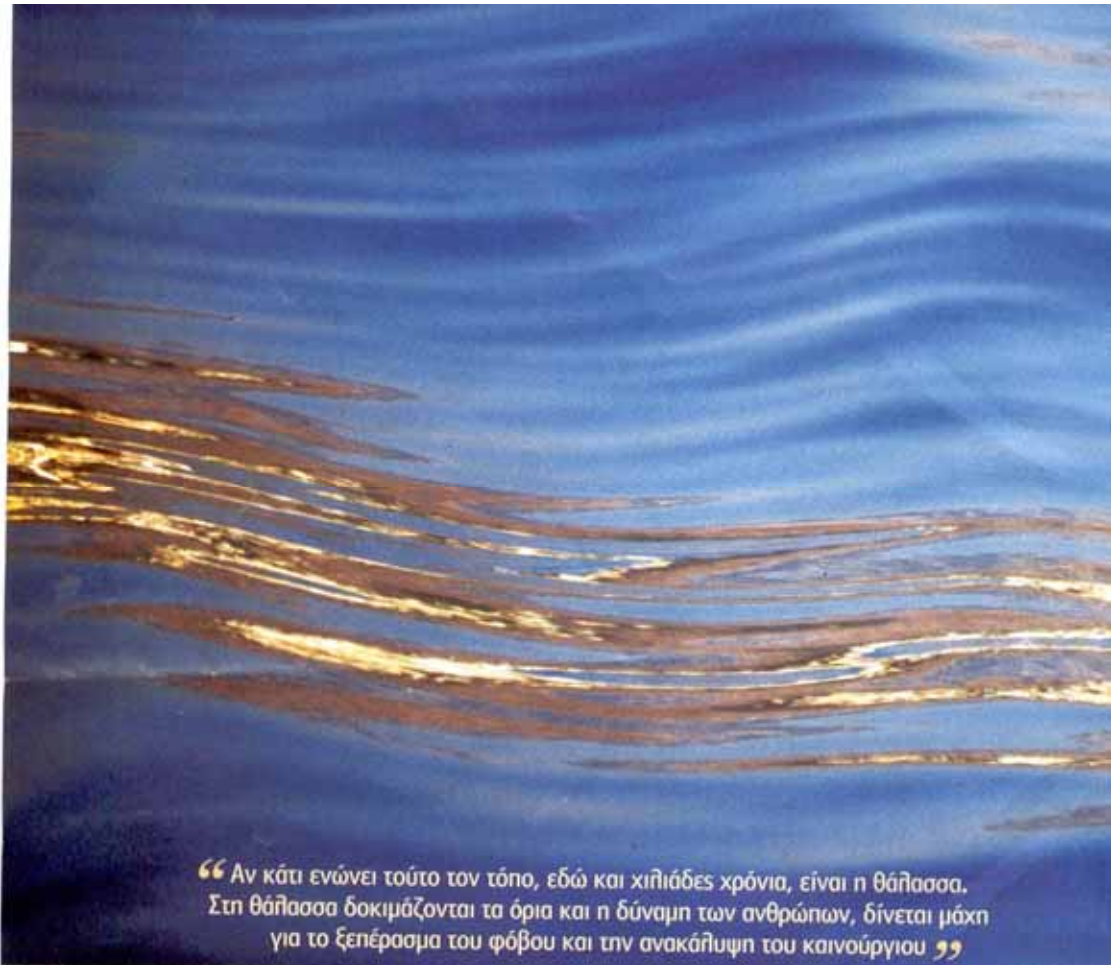

Η ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ένα ταξίδι μέσα από ομάδες ανάγνωσης λογοτεχνικών έργων

*Βιωματικό εργαστήριο γραφής
των μαθητών της ΣΤ, 2005-2006
μέσα από τη Γλώσσα, την Τέχνη, τον Πολιτισμό.*

Επιμέλεια: Παταρίδου Ελένη

**4^ο ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
2005-2006**

Ομάδα Ανάγνωσης

Η ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ομάδες ανάγνωσης-Βιωματικό εργαστήριο γραφής
Εκφορά γραπτού λόγου των μαθητών της ΣΤ1
2005-2006

«Η ποίηση είναι ανάπτωξις στίλβοντος ποδηλάτου. Μέσα της όλοι μεγαλώνουμε. Οι δρόμοι είναι λευκοί. Τα άνθη μιλούν. Από τα πέταλά τους αναδύονται συχνά μικρούτσικες παιδίσκες. Η εκδρομή αυτή δεν έχει τέλος.»

A. Εμπειρικός

Ακολουθώντας της φαντασίας το μονοπάτι, προσπαθήσαμε να δώσουμε τον κυρίαρχο ρόλο του συγκινησιακού στοιχείου στην ποιητική λειτουργία, μια που η ίδια η ποίηση λειτουργεί ως υπέρτατη μορφή της συγκινησιακής χρήσης της.

Ο T. S. Eliot συμπληρώνει πως η ποίηση δεν είναι η κατάκτηση της συγκίνησης αλλά το ρίγος που ξεκινάει από τη συγκίνηση, είναι μια «ανώτερη διασκέδαση», «το αμάξι του συναισθήματος». Το συναίσθημα συντελεί διαδραστικά ενώ η διάνοια εκτελεί υπηρετική λειτουργία, συμπληρώνει ο Σεφέρης. Έτσι ο διαμορφωτής συναισθημάτων αλλά και η πηγή του κάθε συναισθήματος γίνεται σκέψη, ιστορία, ποίηση, ποίημα.

Ο απέραντος κόσμος της ποίησης δεκανίκι ή σωσίβιο του σύγχρονου ανθρώπου μας κάνει λιγότερο οδυνηρό τον ορθολογισμό της σημερινής εποχής. Όσο και αν κάποιοι υποστηρίζουν το αδιανόητο της νεοτερικής ποίησης, η μαγεία και η ψυχική ανάταση που μας προκαλεί, μας ελκύει.

Καλλιεργώντας αυτή την ποιητική έφεση ευελπιστούμε να καταστήσουμε τους μαθητές μας επαρκείς αναγνώστες και θαυμαστές, κοινωνούς σε ένα φανταστικό παιχνίδι. Μια που τα παιδιά αρέσκονται να παίζουν με ήχους και λέξεις και το παιχνίδι προεκτείνεται σε γέλιο και διασκέδαση, η ποίηση γίνεται δικλείδα ασφαλείας σε ένα χρησιμοθηρικό περιβάλλον.

Ο πρωταρχικός σκοπός της προσέγγισης όλων των λογοτεχνικών κειμένων τόσο της βιβλιοθήκης μας στο σχολείο όσο και του σπιτιού, κατά τη διδασκαλία της λειτουργικής χρήσης της γλώσσας είναι η αισθητική καλλιέργεια και στη συνέχεια η γλωσσική καλλιέργεια των μαθητών μας.

Καθώς το σημερινό σχολείο είναι κυρίως νοησιαρχικό, χρειάζεται ιδιαίτερη προσοχή στην ανάγνωση και στην προσέγγιση της ποίησης. Ακριβώς γιατί η ίδια η ποίηση είναι δημιουργία και φορέας συγκίνησης και συναισθημάτων. Η νόηση ακολουθεί αργότερα για να βάλει τάξη σε τούτη τη συγκίνηση, λέει ο Ο. Ελύτης.

Τα ποιητικά κείμενα τόσο του σχολικού εγχειριδίου όσο και της σχολικής βιβλιοθήκης της ΣΤ1 στοχεύουν αρχικά στην απόλαυση της ποιητικής δημιουργίας, μια που «η γλώσσα στην ποίηση χορεύει, ενώ στον πεζό λόγο, περπατά», έλεγε ο Σεφέρης.

Δεν υπάρχουν κανόνες, «τσελεμεντές» για την κατανόηση και την προσέγγιση της ποίησης, παρά μόνο αποτρεπτικές ερμηνευτικές συμβάσεις.

Τις «βασικές αρχές», τις συμβάσεις που είχαμε υπόψη προκειμένου να προσεγγίσουμε το ποίημα της σύγχρονης ποίησης-μια που κύρια μας ενδιέφερε αυτή-είναι οι παρακάτω:

1. Δεν υπάρχει κανόνας «διδασκαλίας ποιήματος»
2. Το ποίημα «δε διδάσκεται»- απλώς προσεγγίζεται.
3. Κάθε ποίημα έχει το δικό του τρόπο προσέγγισης.
4. Κάθε ποίημα έχει τόσες προσεγγίσεις όσοι είναι και οι αναγνώστες του.
5. Κάθε ποίημα έχει τη δική του ανάγνωση.

6. Κάθε ποίημα έχει πολλούς τρόπους αφόρμησης.
7. Κάθε ποίημα μιλάει με μια ειδική γλώσσα και εκπέμπει πολλά μηνύματα.
8. Κάθε ποίημα παρέχει πολλούς δρόμους για την ερμηνεία του.
9. Κάθε ποίημα διακρίνεται κυρίως για τη δραματική του διάσταση.
10. Κάθε ποίημα δεν είναι προορισμένο να γίνει τραγούδι.
11. Κάθε ποίημα δίνει αυτό που μπορεί να πάρει ο αναγνώστης.
12. Κάθε ποίημα μη υπάρχοντος του αναγνώστη είναι μία μοναξιά!

Για να δώσουμε περισσότερη έμφαση στις αλλαγές που προτείνουμε σχετικά με την προσέγγιση της σύγχρονης ποίησης, μπορεί να έχουμε κατά νου τον ακόλουθο δεκάλογο-όσο και αν υπάρχουν σημεία που δεν είναι απόλυτα αποδεκτά από όλους και εγείρουν σχετικές εντάσεις.

Τα Δέκα πράγματα που δεν κάναμε:

1. Δε χωρίσαμε το ποίημα σε ενότητες.
2. Δεν αναζητήσαμε μήνυμα ή σκοπό
3. Δεν αναζητήσαμε την πρόθεση του ποιητή.
4. Δεν κάναμε περίληψη νοήματος.
5. Δεν κάναμε εξαγωγή τίτλου σε επιμέρους νοήματα.
6. Δεν αναζητήσαμε επίμονα «μαλάματα».
7. Δε μετατρέψαμε το ποίημα σε πεζό.
8. Δεν κάναμε σχολαστική αναφορά μέτρου, στίχου κτλ.
9. Δεν κάναμε μικροσκοπική και επιμεριστική έρευνα εκτός ποιητικής κλίμακας.
10. Δεν αναζητήσαμε εξηγήσεις έξω από τους περιοριστικούς κώδικες του ποιήματος.

Τι κάναμε

1. Χρησιμοποιήσαμε τη φαντασία μας.
2. Χρησιμοποιήσαμε το σχήμα του κύκλου.
3. Χρησιμοποιήσαμε το leit-motiv της γραφής
4. Χρησιμοποιήσαμε τη δυναμική της μεταφοράς
5. Χρησιμοποιήσαμε το γλωσσάρι ανάγνωσης όλων των λογοτεχνημάτων στα οποία κάναμε βιβλιοπαρουσίαση και βιβλιοκριτική.
6. Πέρασαμε από την ανάγνωση στη γραφή μέσα στο βιωματικό εργαστήρι της τάξης μας.

Το μυστικό μιας ζωής τόσο ενδιαφέρουσας είναι λέει ο Ελύτης: η Τέχνη, η Τύχη και η Τόλμη. Γι' αυτό ίσως και εμείς αποφασίσαμε να ασχοληθούμε με την τέχνη, προκαλούμε την τύχη, προσκαλούμε κι εσάς σε ένα ταξίδι ανάγνωσης μέσα από τα λογοτεχνικά έργα της βιβλιοθήκης μας. Τολμάμε να ασχοληθούμε με προγράμματα πολιτισμού-γλώσσας και τέχνης όχι από διδακτικές σκοπιές και συμβουλευτικές νύξεις-«δασκαλίστικες υποψίες» άλλων καιρών-αλλά από την ανάγκη να κάνουμε κάτι πιο ενδιαφέρον και προσλήψιμο. Μέσα στα πλαίσια της διακειμενικότητας και της διαθεματικότητας που μας χτύπησαν την πόρτα, εμείς από το 1996 παρόμοιες εναλλακτικές διδακτικές προσεγγίσεις τις λειτουργήσαμε πειραματικά, μέσα στα πλαίσια βιωματικού εργαστηρίου γραφής με ομάδες ανάγνωσης αφιερωμένες στους Γ. Ρίτσο, Ν. Βρεττάκο, Κ. Καβάφη, Γ. Σεφέρη, Ο. Ελύτη, Α. Φασιανό...Φέτος ασχοληθήκαμε με τη βιβλιοθήκη της τάξης μας: συγγραφείς, ποιητές, λογοτέχνες που ως κύριο θέμα τους έχουν το παιδί.

Μέσα από την ανάγνωση, βιβλιοπαρουσίαση και έρευνα-δράσης των λογοτεχνημάτων κάναμε τη ζωή μας πιο ονειρική, παίξαμε με τα φτερά των ηρώων μας, δώσαμε φτερά στους χάρτινους ήρωές μας, «ποιήσαμε» στιγμές της ζωής μας μέσα στα στενά όρια της τάξης μας. Με βοήθεια τη διακειμενικότητα μέσα από τα βιβλία που διαβάσαμε και ερευνήσαμε δουλέψαμε το «Γλωσσάρι» και παράγαμε το δικό μας λόγο. Ομάδες δημιουργικής εργασίας ακολούθησαν τις ομάδες ανάγνωσης και η τάξη έγινε ένα πολιτιστικό εργαστήριο ανάγνωσης και γραφής.

Με τη βοήθεια της εποικοδομιστικής μεθόδου, την ερμηνευτική και ολιστική ανάγνωση του κειμένου, προχωρήσαμε πιο πέρα στο βιωματικό εργαστήριο συνδυάζοντας τη θεωρία της πρόσληψης και την αισθητική ανταπόκριση με τη συστημική θεώρηση και την επικοινωνία των πραγμάτων. Έτσι όλα γίνονται για κάποιο λόγο σε μια δυαδική και αμφίδρομη σχέση αιτιατού-αποτελέσματος, ώσπου όλα αποκτούν μορφή: ένα δικό μας σενάριο ή ποίημα. Στόχος μας είναι να ανοικτούν στους μαθητές νέες προοπτικές και δυνατότητες στη χρήση των λογοτεχνικών βιβλίων. Από απλοί ίσως «βιβλιοφάγοι» και παθητικοί αναγνώστες να γίνουν βιβλιόφιλοι και δημιουργικοί αποκτώντας κριτική εγγραματοσύνη. Να γίνει η ανάγνωση του βιβλίου μια γέφυρα ανάμεσα στον αναγνώστη και στο κείμενο ίσως γιατί όχι να παραχθεί ένα μετακείμενο. Και το βιβλίο να φύγει από τη βιβλιοθήκη να περάσει στην τάξη, στο σπίτι, να γίνει η αλογόμυγα που θα τσιμπήσει, θα τα κεντρίσει, θα αλλάξει τον τρόπο που βλέπουν τα πράγματα. Ευελπιστούμε το κείμενο του λογοτέχνη να γίνει το μέσο, το εργαλείο, για να το αναδομήσουμε και σα δημιουργικοί αναγνώστες να μπούμε όοι μας στην περιπέτεια της ανάγνωσης. Για ένα πιο ριζοσπαστικό και κριτικό πνεύμα, χωρίς να χάσουμε τίποτα από την παιδικότητά μας. Όλα γύρω αλλάζουν, με ένα ρυθμό επιδερμικό και η κοινωνία της γνώσης καλό είναι να προετοιμάζει το ήθος του σκέφτεσθαι και της ζωής μέσα από κείμενα και έρευνες-δράσης.

Η προτίμησή μας στην ποίηση είναι εμφανής. Δικαιολογείται όμως μια που πρώτα ο άνθρωπος άρχισε να ζωγραφίζει και μετά να ποιεί στίχους-πολύ αργότερα- άρχισε να γράφει κείμενα. Η ανάγνωση ποιητικών έργων είναι μια δύσκολη υπόθεση στις μέρες μας-για πολλούς ίσως και αδιάφορη. Το αναγνωστικό κοινό αποθαρρυσμένο από την ερμητικότητα του μοντέρνου ποιητικού λόγου στράφηκε περισσότερο στο μυθιστόρημα, αφήνοντας την ποίηση σ' ένα περιορισμένο κοινό «μυημένων», συνήθως επίδοξων ποιητών, οι οποίοι υποτίθεται πως ως ειδικοί αποκρυπτογραφούν τα μηνύματά τους. Το μεγάλο κοινό μένει μακριά της και επιμένει, να διατηρεί μια αμφιθυμική σχέση μαζί της. Εκδηλώνει αφενός έναν άκριτο θαυμασμό και και αφετέρου μιαν επιφύλαξη. Αυτό το στερεότυπο θέλαμε να σπάσουμε και να αλλάξουμε τη νοοτροπία, πρώτα των μικρών μαθητών μας. Γι' αυτό «διαβάσαμε ποίηση», την προσεγγίσαμε-όχι ως ένας πνευματικός Αλεξανδρινός όμιλος-αλλά ως αναγνώστες, που ο ποιητικός λόγος είναι μιαν άλλη χρήση της γλώσσας, μια «μεταγλώσσα», συμπυκνωμένη από πολλαπλά νοήματα μα πλούσια παιδιάστικη φαντασία.

Ευχαριστούμε όλους όσους θα αφιερώσουν λίγο από τον «τεχνητό χρόνο» της επιδερμικής τους καθημερινότητας για μια ανάγνωση των δικών μας πονημάτων.

«Σαν είσαι μικρός, κάποιος σε κυνηγάει από πίσω με το καμουτσίκι και σ' αναγκάζει να μεγαλώνεις γρήγορα», γράφει ο Μενέλαος Λουντέμης για τα παιδικά χρόνια που περνούν, μέσα στα θαύματα και τις μικρές ή μεγάλες πληγές. Ναι, έτσι είναι. Οι μικροί της ΣΤ1 του 2005-2006 «κουρελάκια» που τα πάει ο αέρας πέρα-δώθε πασχίζουν να επιβιώσουν και να βρουν λίγη ευτυχία. Ασυνειδητοποιήτα όπως όλα τα παιδιά. Τα μαθητικά χρόνια, τα παιδικά, τα χρόνια της αθωότητας είναι μια σελίδα ταραγμένη, γεμάτη χαρά και πίκρα κα μοναξιά, αταξίες και στοχασμούς, σκιρτήματα και αφέλειες.

Γιατί όμως είναι η μόνη σελίδα για όλους που θυμόμαστε τόσο ζωντανά;
Μα για τις νύχτες με τα ολόφωτα όνειρα, βέβαια. Με τα χρόνια να περνούν,
διαπιστώνουμε ότι το φως εκείνων των ονείρων κρύβει την αλήθεια: τα άστρα δε
μετριούνται. Το ακατόρθωτο δεν κατορθώνεται. Τουλάχιστον εκείνο το ακατόρθωτο
που αναζητάς με τα μάτια ανοικτά.

Το άστρο εκείνο που προσπαθείς να διακρίνεις βιαστικά σ' άλλο σύμπαν, σ'
εκείνο που βλέπεις στα όνειρά σου.

Για όλα τα όνειρα-μικρά και μεγάλα.

Για όλους όσους μαζί πορευτήκαμε και φέτος.

Για όλα τα αστεράκια του ΣΤ1.

Η δασκάλα
Ελένη Παταρίδου

Τάξη ΣΤ₁ Σχ. Έτος 2005-2006

Κατάσταση ονομαστική των μαθητών.

ΑΛΕΠΙΔΟΥ ΜΑΡΙΑ-ANNA
ΒΑΚΟΥ ANNA-ΜΑΡΙΑ
ΖΑΝΝΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
ΚΙΤΟΠΟΥΛΟΥ ΣΟΦΙΑ
ΚΟΥΝΤΟΥΡΗ ΙΣΜΗΝΗ
ΚΟΥΣΙΔΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ
ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
ΜΑΚΡΙΔΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΟΓΚΡΕΝΙ ΡΟΝΤΙΟΛΑ
ΠΑΝΩΛΗ ΕΙΡΗΝΗ
ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ΠΑΠΟΥΛΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ
ΠΑΠΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΪΔΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ
ΠΕΪΔΟΥ ΡΑΦΑΕΛΑ
ΠΡΟΦΙΛΗ ΠΕΤΡΙΝΑ
ΡΕΖΝΤΑ ΜΑΡΣΕΛΑ
ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
ΣΥΝΤΡΙΒΑΝΗ ΑΓΛΑΪΑ
ΤΟΣΟΥΝΙΔΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
ΤΣΕΛΙΑ ΙΝΑ
ΧΑΤΖΗΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

Τίτλος βιβλίου « Η Μυρτώ μεγάλωσε »

Συγγραφέας: Φωτεινή Τομαή - Κωνσταντοπούλου

Εκδόσεις: μικρή Μίλητος

Η ζωή και το έργο της

Η Φωτεινή Τομαή Κωνσταντοπούλου σπούδασε στο Πανεπιστήμιο Αθηνών ιστορία και Αρχαιολογία. Υπηρετεί επί μία εικοσαετία στο Υπουργείο Εξωτερικών, και έχει ανέλθει στον Πρεσβευτικό Βαθμό. Είναι μητέρα δύο παιδιών, της Μαριέττας και της Ελένης. Συνέγραψε και επιμελήθηκε πολλές εκδόσεις διπλωματικών εγγράφων, και αρθρογραφεί επίσης στον ημερήσιο αθηναϊκό και περιοδικό Τύπο.

Την πρώτη της εμφάνιση στα γράμματα έκανε το 1999 με τις νουβέλες << Η πιατέλα και άλλα εύθραυστα (εκδόσεις Καστανιώτη). Έχουν δημοσιευθεί επίσης τα: " Οδός Παραδείσου κλειστή ", " Το μαγικό μυστικό της Μύρτος ", " Πλοίον διαρκείας η χώρα μου...".

Γνώμες και σχόλια για την συγγραφέα

Η κυρία Φωτεινή Τομαή – Κωνσταντοπούλου είναι μια υπέροχη συγγραφέας με καταπληκτικά βιβλία τα οποία θα μπορούσαν να αποτελέσουν σε καθένα από εμάς μια πολύτιμη συντροφιά για τις ώρες τις μετέωρες.

Γιατί διάλεξες να το διαβάσεις;

Για να γνωρίσω τη ζωή της Μυρτώς και τα κίνητρα που την ώθησαν να μελετήσει μια ολόκληρη ιστορία.

Λέξεις – Κλειδιά

Αμηχανία, θάρρος ζεστασιά, φιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις, σαρίκι, βιώνω, φεγγοβολώ, μετριάσει, αποσβολωμένη, ηχούσε, ναζί, « Η πρώτη μετά την Πρώτη» (έτσι έλεγαν στα βυζαντινά χρόνια την Θεσσαλονίκη).

Ποιος είναι ο κεντρικός ήρωας ή ήρωες;

Οι κεντρικοί ήρωες είναι η Μυρτώ, ο Οδυσσέας, η Ραχήλ, η Ρόζα, ο πατέρας της Μυρτώς.

**Στοιχεία
του
έργου**

Το βιβλίο αυτό είναι μία αντιπολεμική νουβέλα και αναφέρει να γεγονότα της 28ης Οκτωβρίου μέσα από την αφήγηση της Ρόζας, της γιαγιά της Ραχήλ.

Συνοπτικά Σχόλια

Ποιο είναι το μήνυμα του βιβλίου;

Το μήνυμα που μας διδάσκεται από αυτό το βιβλίο είναι ότι θα πρέπει να νιώθουν πολύ τυχεροί αυτοί οι οποίοι έχουν δίπλα τους ανθρώπους πηγές, οι οποίοι έχουν βιώσει στην εποχή κάποιου σημαντικού γεγονότος και μπορούν να αντλήσουν πληροφορίες από αυτούς, αλλά ακόμα πιο τυχεροί θα πρέπει να νιώθουν αυτοί που έχουν δίπλα τους ανθρώπους που τους βοηθούν και τους ωθούν σε ό,τι κι αν κάνουν.

Εντυπώσεις – τη γνώμη σου για το βιβλίο

Η γνώμη μου γι' αυτό το βιβλίο είναι η καλύτερη γιατί πιστεύω πως ήταν πολύ σημαντικό και ωραίο το θέμα της αλλά ακόμη πιο σημαντικό το μήνυμά της.

Μήπως κάτι του λείπει;

Δεν πιστεύω πως του λείπει κάτι ιδιαίτερο.

Γιατί θα συνιστούσες στους φίλους σου να το διαβάσουν;

Γιατί είναι μία αντιπολεμική νουβέλα που όλοι θα άξιζε να διαβάσουν αν θέλουν να μάθουν για την ζωή της Μυρτώσ αλλά και για την 28η Οκτωβρίου.

Τι σου άρεσε περισσότερο σε αυτό το βιβλίο;

Αυτό που μου άρεσε περισσότερο σε αυτό το βιβλίο είναι που αρχίζει με την φράση: « Σε όλους τους μεγάλους που έχασαν το δικαίωμα στην ανεμελιά των παιδικών χρόνων, σε όλα τα παιδιά της γης που βλέπουν τα όνειρά τους να γίνονται κομμάτια...» και που τελειώνει ως εξής: « Κλείστηκε στο δωμάτιό της και συνέχισε να διαβάζει την Ασάλευτη ζωή του Κωστή Παλαμά: ...και χίλια μύρια ταξίδια εμπρός μου ξανάνοιξαν τον κόσμο και τι είμαι; Χόρτο ριγμένο σ' ένα σβώλο απάνω που ξεφεύγει κι απ' τα κλαδευτήρια...»

Ένα χόρτο είμαι κι εγώ, ψιθύρισε η σοφή Μυρτώ, ριζωμένη στην πατρίδα μου που ξεφεύγει, κι εγώ μαζί της, απ' τα κλαδευτήρια. Ο κόσμος θα γίνει καλύτερος, γιατί μπορούμε και υπάρχουμε.»

Περίληψη

Στο βιβλίο αυτό της Φωτεινής Τομαής Κωνσταντοπούλου αναφέρεται η ζωή της Μυρτώσ ενός κοριτσιού που έχει χάσει τη μητέρα της και ζει με τον αδερφό και τον πατέρα της. Παράλληλα μας αναφέρει πως ταξίδεψε στη Νέα Υόρκη και την παρομοίασε με τη Θεσσαλονίκη την πόλη όπου ζει μας τονίζει πως αφορμή για την παρομοίωση αυτή στάθηκε η επιστροφή της πίσω στο χρόνο. Τέλος μας αναφέρει πως σε αυτήν την προσπάθειά της την βοήθησαν ιδιαίτερα ο πατέρας της, ο αδερφός της, οι συμμαθητές της και η Λυκειάρχης της.

Μια ονειρεμένη ζωή

Ένα θεριό κυριεύει μέσα στον άνθρωπο
Το απέραντο βλέμμα του, μια ζωή γεμάτη συναισθήματα
Αλλά και στενοχώριες
Η φλόγα να τρεμοσβήνει μέσα σε ένα μικρό καντήλι
Και στο τέλος να σβήνει

Μια ζωή, γεμάτη τραγούδια, αρώματα ελευθερίας
Σημάδια να ρυακίζουν τα όνειρα.
Τι άλλο να θέλει κανείς ;
Οι αετοί να πετούνε πάνω στα ανάλαφρα κάτασπρα σύννεφα.
Αηδόνια να αγγίζουν τις ψυχές των ανθρώπων,
Με τις γοητευτικές τρίλιες τους

Τα γλυκοχαράματα , τα άδεια μονοπάτια να
Χαϊδεύουν τον αιθέρα και τα πεντάμορφα κάστρα
Να αγκαλιάζουν την ψυχή μας. Το χαϊδεμα του ανέμου
Ίσα, ίσα που αγγίζει το πρόσωπο σου.

Να εκεί χάμου, ένα μικρό παιδί κλαίει
Ζητά καταφύγιο, κάπου να μείνει
Οι σκέψεις του χάνονται μία , μία
Και στο μυαλό του μένει μια πίκρα

Κάθε ώρα και στιγμή η ζωή, ένα μυστήριο
Παίζεις, γελάς, σιγοτραγουδάς
και κάποτε θα 'ρθει η στιγμή που όλα θα αλλάξουν.
Και μεγαλώνεις και αυτά θα τα θυμάσαι
Σαν μικρές και αναπάντεχες μυρωδιές μέσα από τις σκέψεις σου

Όλα αυτά που πέρασες θα τα συγκρίνεις
Με αρώματα το κάθε ένα, ξεχωριστό.
Ο ήλιος φεύγει, το φεγγάρι έρχεται
Και κυριεύει τις καρδιές όλων μας.

Έτσι τη ζωή μας θα τη θυμόμαστε
Σαν ένα σκονισμένο βιβλίο ή μια γλυκιά μελωδία
Με αρχή, αλλά δίχως τέλος.

Άννα – Μαρία – Βάκου

1^ο Ένας νέος κόσμος

Μια φορά κι έναν καιρό που λέτε σ' ένα μικρό χωριουδάκι ζούσε ο καλύτερος μάγος του κόσμου. Ήταν συνέχεια θλιμμένος γιατί τριγύρναγε τα βράδια και τρόμαζε τα μικρά παιδιά και τους ανθρώπους. Όλα τα σφάλματά του τα σκεφτόταν μέρα με τη μέρα. Σα να είχε μπει κάτι κακό μέσα του. Πήρε δρόμους και βουνά κι αποφάσισε να το ψάξει. Στο δρόμο του κουράστηκε και κάθισε κάτω από τον ίσκιο ενός κυπαρισσιού. Δεν ήξερε πως αλλά το δέντρο του ψιθύρισε κάτι. Κάτι μοναδικό.

- Ε, εσύ φιλαράκο !
- Εμένα λες ;
- Ναι, σένα !
- Σε παρακαλώ, αν θα μπορούσες, δώσε μας λίγο κρύο νερό.
- Μα που θα το βρω. Δεν έχω μαζί μου.
- Θα πάρεις βουνά και βουνά για να φτάσεις . Στρίψε εδώ, μέσα απ' τους θάμνους και θα βγεις σε έναν άλλο κόσμο.
- Εντάξει .

2^ο Η συνάντηση με τον γέρο παππούλη

Ο μάγος έμεινε με ανοιχτό το στόμα μα συνέχισε. Πράγματι έκανε αυτό που του είπε το γέρικο δέντρο και είδε έναν άλλο κόσμο. Πολλά παιδιά να παίζουν χαρούμενα και οικογένειες να κάθονται κάτω στην καταπράσινη χλόη. Ήθελε να τους τρομάξει. Δεν το ήθελε αυτός αλλά κάποια κακιά μάγισσα οπού για να τη βρει έπρεπε να ψάξει βαθιά στην ψυχή του. Να την σταματήσει.

Ερχόταν βράδυ και έψαχνε κάποια καλύβα να κοιμηθεί. Στο δρόμο του βρήκε έναν παππού μόνο του να ψάχνει τροφή. Πήγε και τον ρώτησε :

- Μήπως ξέρεις παππούλη μου που θα βρω στέγη;
- Αν θες έλα μαζί μου, θα σε φιλοξενήσω αν κι εσύ μου δώσεις κάτι να φάω.
- Έβγαλε απ' τη μικρή σάκα του ότι είχε και δεν είχε.
- Ορίστε
- Αχ σε ευχαριστώ πάρα πολύ.
- Δεν κάνει τίποτα. Πάμε τώρα γιατί αρχίζει και νυχτώνει

Πιστεύω να καταλάβατε ποιος ήταν. Ήταν ο Θεός μεταμφιεσμένος σ' έναν παππούλη. Και ξέρετε τι θα γίνει; Δεν μπορώ να σας το πω. Θα το δείτε. Τον πήγε λοιπόν στην μικρή του καλύβα και κοιμήθηκαν ήσυχα , μέχρι που έφτασε το άλλο πρωί. Ντάλα ο ήλιος έμπαινε απ' τις σχισμές της καλύβας.

3^ο Ένα παράξενο γράμμα

Εύπνησε ο μάγος μα δεν είδε κανέναν δίπλα του. Παρά μόνο ένα σημείωμα. Το άνοιξε και το διάβασε σιωπηλά.

Μια θάλασσα ντυμένη στα μάγια

Θάλασσα ,πολυαγαπημένη
Στα μάγια σήμερα είσαι ντυμένη
Και λαμπυρίζεις μες στην νύχτα
βγαλμένη μέσα από τα παραμύθια

Θάλασσα ,της γης στολίδι
Στου ουρανού το χέρι, μιχλιμπίδι
Τα κύματα σου φωσφορίζουν
Και μυστικά μου ψυθυρίζουν

Θάλασσα ,πάντα μαγεμένη
Θάλασσα, πολυαγαπημένη
Στα κύματα σήμερα είσαι ντυμένη
Και ψυθυρίζεις μυστικά

Ισμήνη Κουντούρη

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΤΙΤΙΦΟΥ

2-4-2006

Είναι πολύ παράξενο. Α! Με λένε Τιτίφο. Τόσα ωραία ονόματα υπάρχουν. Φωκίονας, Περικλής και εμένα με βγάλανε Τιτίφο. Μα είναι σοβαρά πράγματα αυτά. Ένα σωστό και αξιοπρεπές κουνελάκι να λέγεται Τιτίφος. Μα που να το πω και να με πιστέψουν.

Στην Ολλανδία περνούσα περίφημα. Με έφεραν εδώ και υποφέρω. Η καημένη η γουνίτσα μου έχει δοκιμάσει κάθε είδους χάδι. Αυτή δεν είναι ζωή τυραννία είναι.

Ένα ηλιόλουστο ανοιξιάτικο πρωινό άνοιξα τα μάτια μου στην μακρινή Ολλανδία. Όλη μου η ζωή ένα ταξίδι. Τι ταξίδι δηλαδή. Σάμπως το χάρηκα. Μέσα σε ένα κλουβί με είχανε. Και το ρουμ-σερβις χάλια. Μωρέ δεν έμενα στην φάρμα μου με τα αδερφάκια μου να ησύχαζα.

Ακουγα κι εγώ Ελλάδα και έπαιρνα τα απάνω μου. Ούτε σε ένα αξιοθέατο δεν με πήγανε. Μετά μην περηφανεύονται όμως.

3-4-2006

Φτάσαμε. Το κτηνιατρείο είναι σχετικά καλό. Μου αρέσει. Έχει ψάρια και πουλιά. Ευτυχώς τίποτα άλλο. Ούτε σκύλος ούτε γάτα άρα ούτε και ζημιά.

Σήμερα ήρθε κάποιος. Δεν μου άρεσε καθόλου η φάτσα του. Πήρε τον Αρχιμήδη. Τον μικρό μου αδερφό. Με κοίταζε περίεργα. Σαν να ήθελε να πάρει κι εμένα.

Εγώ όμως σαν καλός αδερφός σκέφτηκα να προφυλάξω τα αδερφάκια μου. Τα μικρά μου αδερφάκια. Δεν έχουν κανέναν άλλο στον κόσμο και έτσι δεν θα τα αφήσω να φύγουν όπως ο Αρχιμήδης .

10-4-2006

Σήμερα ήρθε μια κουνιστή και λυγιστή. Πήρε ένα ψάρι και έναν παπαγάλο που δε χώνευα. Πήρε και ένα καναρίνι. Καλά ζωολογικό κήπο θα ανοίξει;

Αργότερα ήρθε και ένας άλλος. Πήγε να πάρει την Αριστέα και τότε όρμησα πάνω του. Αυτός όμως την πήρε την μικρή μου.

Δεν θα το συγχωρήσω ποτέ στον εαυτό μου. Η θλίψη που με διακατέχει είναι τεράστια. Ήθελα να τον σταματήσω και δεν μπόρεσα. Νιώθω τόσο αδύναμος.

17-4-2006

Πάει και ο Σωτήρης . Μου τον πήρε μια γριά. Μια άσκημη γριά.

Τις σιχαίνομαι τις γριές. Καλά ίσως πεθάνει και ο Σωτήρης το σκάσει. Δεν τον φοβάμαι αυτόν τον κατεργάρη. Αναρωτιέμαι όμως ποιος μπορεί να είναι ο επόμενος. Τρέμω στη σκέψη να χάσω και άλλο αδερφάκι.

27-4-06

Εγώ ήμουν. Σήμερα ήρθε ένα κοριτσάκι με φουντωτά μαλλιά με την μητέρα του και με πήρε. Σάστισα.

Φτάνοντας σπίτι η αδερφή του με πήρε στην αγκαλιά και άρχισε να με ζουλάει. Φοβήθηκα πάρα μα πάρα πολύ. Έτρεμα.

Σιγά- σιγά με ξέχασαν και εγώ πήγα και κρύφτηκα κάτω από ένα πράγμα που υπήρχε στο κλουβί μου. Δεν βγήκα. Προτιμώ να είμαι εκεί μέσα παρά να με ζουλούν.

30-4-2006

Τελικά περνώ καλά εδώ και δεν είναι ανάγκη να θυμώνω με τα πάντα. Οι άνθρωποι μου φέρθηκαν καλά και η ζωή είναι μια περιπέτεια. Είτε τη ζήσω εδώ είτε κάπου αλλού εγώ θα φροντίσω να καλοπεράσω!

της Ισμήνης Κουντούρη

Το κλειδί της ερήμου

1° Ο ΘΡΥΛΟΣ

Πριν 2.000 χρόνια στην έρημο Σαχάρα ένα άγρυπνο μάτι χτενίζει το τοπίο. Ο βασιλιάς της πόλης Χαρτούμ αγναντεύει το βασίλειο του. Σκέφτεται όλα όσα έχει και όλα όσα θα χάσει με το θάνατό του. Ο αλαζονικός χαρακτήρας του θέλει να ζήσει αιώνια.

.....

.....

Σήμερα στη Νέα Υόρκη. Δύο αστυνομικοί ο Robert και η Fey κολατσίζουν στο αστυνομικό τους γραφείο.

- Πρέπει να του μιλήσεις. Δεν είναι κατάσταση αυτή, λέει η Fey
- Έχεις δίκιο Fey ο αρχηγός το έχει παραξηλώσει. Ούτε μία άδεια πια.
- Ξέρεις κάτι; Ίσως πρέπει να αναλάβουμε την υπόθεση Χαρτούμ
- Την ποια;
- Εκείνη που μιλάει για έναν θρύλο της ερήμου.
- Δεν έχω όρεξη για αστειάκια Fey.
- Σκέψου το. Ταξίδι στην έρημο, για έναν παλιό θρύλο από ντόπιους. Η εκδρομή της χρονιάς !
- Καλά.
- Λίγο αργότερα στο αεροπλάνο
- Και τι λέει αυτός ο θρύλος;
- Λέει ότι ο βασιλιάς της πόλης θα αναστηθεί για να πάρει πίσω τα χαμένα εδάφη και πλούτη του Χαρτούμ.
- Τρελαίνομαι, όταν καταλαβαίνω πόσο γεμάτος προκαταλήψεις είναι ο λαός
- Τέλος πάντων, λέει η Fey τελειώνοντας την κουβέντα !

2° Η πόλη

Φτάσανε! Ο Robert καταριέται την ώρα και τη στιγμή που πήγανε εκεί.

- Είσαι πολύ μουντζούφλης .
- Πλάκα μου κάνεις. Είναι δυνατόν να μην είμαι κουρασμένος και διψασμένος
Στην πόλη βρήκαν ένα ξενοδοχείο για να μείνουν. Δεν ήταν και πολύ ευχαριστημένοι. Συμβιβάστηκαν ,όμως.

Το βράδυ βγήκαν για το τσιμπούσι στην μέση της πόλης. Χορευτές και χορεύτριες έκαναν ένα μοναδικό χορευτικό. Αργότερα διάφοροι κάτοικοι πλησίασαν την φωτιά και άρχισαν ένας ένας να πηδάνε πάνω απ' αυτή.

Τα μεσάνυχτα ο γέροντας του χωριού κάλεσε τους δύο αστυνόμους στην παράγκα του. Τους μίλησε για το θρύλο και τους είπε να γυρίσουν πίσω στην Αμερική γιατί σε λίγες μέρες ένα σύννεφο αίματος θα θέριζε οτιδήποτε ζωντανό.

- Σε παρακαλώ, λέει ο Robert με ειρωνικό ύφος και κάνει να φύγει.
- Εγώ σε παρακαλώ νεαρέ μου, του απαντάει ο γέροντας.
- Robert περίμενε με, λέει η Fey.
- Κοίτα Fey η πόλη είναι καταπληκτική αλλά οι άνθρωποι κάπως περίεργοι
- Άλλη μία μέρα και μετά θα φύγουμε. Εντάξει;
- Εντάξει. Μόνο μία μέρα.

3° Η υπόθεση

Ξαφνικά η γη άρχισε να κουνιέται. Ένας σεισμός τουλάχιστον 6 ρίχτερ ταρακούνησε την πόλη. Μια κραυγή ακούστηκε και ύστερα ένα τεράστιο βουητό. Ο Robert και η Fey τρέχουν αμέσως να δουν τι συμβαίνει.

Γυαλιά σπασμένα και μια τεράστια τρύπα φρικόρει τους δύο συνεργάτες.

- Fey, Fey σου μιλάω.
- Πρέπει να αναφέρω...
- ΜΑ...
- Δεν έχει μα Robert. Είναι τόπος εγκλήματος. Απόμακρυνε τον κόσμο και φέρε τα σκοινιά και τους γάντζους να κατεβούμε.
- Ορίστε.
- Λίγο αργότερα κάτω στην τρύπα.
- Robert είναι σταθερά τα σκοινιά ;
- Δυο λεπτά να δω !
- Κάνε γρήγορα .

Ξαφνικά κόβεται το σκοινί και η Fey πέφτει κάτω και σπάει το πόδι της. Τότε κάτι πετάγεται την αρπάζει και χάνεται στην ομίχλη. Ο Robert κατεβαίνει έντρομος κάτω και αρχίζει να φωνάζει.

Οι μονάδες που είχαν κιάλας προλάβει να έρθουν στην πόλη άρχισαν τις έρευνες. Ο Robert όμως σκέφτεται ότι για να λύσει την υπόθεση και να σώσει τη Fey πρέπει να συμβουλευτεί τον γέρο. Να είναι άραγε ο θρύλος αληθινός και η μούμια να έχει ζωντανέψει; Ένας τρόπος υπάρχει να το μάθει. Να πάει στους τάφους και να ψάξει.

4° Η μούμια

- Ποιος είσαι; Γιατί με πήρες
- Είμαι ο βασιλιάς της πόλης Χαρτούμ.
- Είσαι μούμια;

- Ναι .
- Δεν το πιστεύω, λέει έντρομη η Fey αντικρίζοντας τον βασιλιά .
- Είτε το πιστεύεις είτε όχι εγώ είμαι αυτός που είμαι.
- Και εμένα, τι με θέλεις ;
- Το μέλημα μου είναι να πάρω πίσω τα πλούτη και τα ηνία της πόλης, αλλά για να το πετύχω αυτό χρειάζομαι μια νεαρή κοπέλα που θα θυσιαστεί πάνω από τον τάφο .
- Βοήθεια..... Robert.....
- Στην πόρτα του τάφου ο Robert την ακούει και τρέχει να την σώσει. Δεν ετοιμάζεται όμως καλά και βλέποντας το τεράστιο γλοιώδες ανάστημα της μούμιας τρέπεται σε φυγή.
- Θα γυρίσω να σε σώσω
- Η μούμια, ανενόχλητη αρπάζει την κοπέλα και την δένει στον τάφο
- Αύριο, είναι η μεγάλη μέρα, λέει
- Βοήθεια, κάποιος να με σώσει.
- Φώναζε όσο θέλεις. Οι τοίχοι είναι ηχομονωτικοί και σε τέτοια απόσταση από την πόλη αμφιβάλλω αν θα σε ακούσει κανένας. Καληνύχτα, λέει η μούμια και αποτραβιέται προς το σκοτάδι.
- Δεν μπορεί να μου συμβαίνει αυτό, λέει η νεαρή κοπέλα έντρομη .
- Κι η νύχτα άρχισε να την τρομάζει όλο και πιο πολύ. Ο Robert, που σοκαρισμένος από αυτό που είδε, αναζητάει τρόπο να σώσει τη φίλη του, μα μέχρι στιγμής δεν έχει βρει κανέναν τρόπο να σκοτώσει την μούμια.
- Αίμα νυχτερίδας χρειάζεσαι, λέει ο γέροντας του χωριού που παρόλο που δεν τον πίστεψε προσπαθεί ακόμα να βοηθήσει τον Robert.
- Και πού θα το βρω;
- Πήγαινε στην Αράγκουα και πες της να σου δώσει ένα μπουκάλι.
- Πού μένει αυτή η Αράγκουα;
- Στο σπίτι στη γωνία
- Καλά .
- Ο Robert τρέχει στην Αράγκουα και παίρνει το μπουκάλι. Αναρωτιέται αν μπορεί να τα βάλει με τη μούμια. Νιώθει τόσο αδύναμος. Εύχεται να ξυπνήσει και όλα να είναι ένα κακό όνειρο.

5° Ο θησαυρός

Η τρομερή ημέρα ξημέρωσε. Η μούμια πήρε ένα ιερό μαχαίρι και πλησίασε την Fey. Την ώρα που ήταν έτοιμος να την σκοτώσει ο Robert χιμάει απάνω του και τον μαχαιρώνει με ένα σπαθί λουσμένο σε αίμα νυχτερίδας. Η μούμια αρχίζει να αφρίζει και σιγά , σιγά να εξατμίζεται.

- Robert !

Ο Robert λύνει την Fey και πάνε να φύγουν όταν ξαφνικά βλέπουν ότι ανάμεσα στα απομεινάρια της μούμιας υπάρχει ένα ολόχρυσο κλειδί. Το παίρνουν και παρατηρούν ότι ταιριάζει με ένα άνοιγμα πάνω στον τάφο. Το εφαρμόζουν και η πόρτα για τα πλούτη της ερήμου ανοίγει.

Προχωρούν και κρατώντας ακόμα το κλειδί της ερήμου στα χέρια τους σαστίζουν στο θέαμα ενός ολόχρυσου κουτιού πάνω στο οποίο αναγράφεται:

«Τα πλούτη της ερήμου είναι αυτό το κλειδί. Προσοχή μην το χάσετε.»

Οι δύο νέοι πίστευαν πως το κλειδί της ερήμου ήταν το κλειδί που κρατούσαν. Το αληθινό όμως κλειδί ήταν μέσα στο κουτί. Μια ολόχρυση καρδιά στολισμένη με ρουμπίνια και σμαράγδια ήταν ο πολυπόθητος θησαυρός.

Με έντρομα χέρια το πήραν και γύρισαν στην πόλη. Εκεί τους περίμεναν οι κάτοικοι για να ζητωκραυγάσουν προς τιμήν των ηρώων. Η ζωή στην πόλη ξαναήρθε και οι προφητείες του γέρου διαψευσθήκαν. Ο θησαυρός είχε επιτέλους βρεθεί.

6° Ο γυρισμός

Οι δύο φίλοι μας αποφάσισαν να μείνουν λίγες μέρες ακόμη αλλά το καθήκον τους καλούσε. Έτσι και πάλι στο αεροπλάνο σκέφτονται αυτά που έγιναν. Η μούμια, ο θρύλος και ο θησαυρός που έχει στα χέρια του ο Robert.

Η ώρα περνάει. Ο ήλιος καίει τα πρόσωπα των δύο Αμερικανών. Τα μάτια είναι αδύνατο να συγκρατηθούν και ο Robert βυθίζεται στον ύπνο.

- Robert, Robert ξύπνα, λέει η Fey.
- Τι κι άλλη μούμια;
- Ποια μούμια;
- Πού είμαι ;
- Εκεί που κοιμήθηκες. Στο γραφείο.
- Δηλαδή κοιμόμουν.
- Φυσικά. Σου ‘στριψε καμιά βίδα παιδάκι μου; Άντε και έχουμε και την υπόθεση στην Χαρτούμ. Θα πάμε τελικά.
- Όχι. Με τίποτα δεν θα πάμε
- Μα, γιατί;
- Δεν άκουσες τον θρύλο
- Εσύ τα λες αυτά; Που πήγε ο έξυπνος αστυνομικός χωρίς προκαταλήψεις;
- Βόλτα!

ΤΕΛΟΣ

Της Ισμήνης Κουντούρη

Χορεύοντας στην Άνοιξη

Στης Άνοιξης τα κύματα
Του ήλιου οι ακτίνες
Παίζουνε σαν μικρά παιδιά
Χαλώντας κάθε γειτονιά

Και τραγουδούν στον άνεμο
Χιλιάδες πεταλούδες
Παίζοντας κάποιο όργανο
Μες στις βροχής τη φλόγα

Χορεύοντας στην Άνοιξη
Οι σκέψεις μας ξεφεύγουν
Που είναι αυτές μικρές, μικρές
Και τρισχαριτωμένες

Με βήμα χοροπηδητό
Της ανεμώνης το άρωμα
Χορεύει με την Άνοιξη
Και με τα μονοπάτια

Κι εγώ μέσα στην Άνοιξη
Χορεύω και γελάω
Και στα κρυφά, κρυφά, κρυφά
Πως σιγοτραγουδάω

Τώρα η ώρα πέρασε
Μα η Άνοιξη σου γέλασε
Και σου 'πε ένα τραγούδι
Μικρό σαν ένα ζουζούνι

Γλυκά η τριανταφυλλιά
Παρέα με μια μηλιά
Χόρεψαν μέσα στην Άνοιξη
Ένα χαρούμενο σκοπό

Μόλις περάσει η Άνοιξη
Τα πάντα σταματούν
Μα όταν πάλι ξαναρθεί
Πάλι το χορό ξεκινούν

της Ισμήνης Κουντούρη

Η ζωή του ανθρώπου σε διηγήσεις

Ο άνθρωπος, ένα θεριό σωστό είναι
Που νοιάζεται για το σήμερα
Όχι για το αύριο.

Ένα θεριό όλο μυστήριο
Και όλο απαντήσεις
Η ζωή για τον άνθρωπο είναι
Μια χορδή, που άμα σπάσει
Ο άνθρωπος δεν νιώθει καλά.

Σε αυτόν τον κόσμο η
Μόνη στιγμή που είναι ήσυχος
Ένας άνθρωπος είναι μόνο όταν
Κοιμάται

Ο άνθρωπος ένα πλάσμα
Που θα ήθελε σε
Κάθε ευκαιρία να γίνει
Πάλι ένα μικρό παιδί.

Ένα παιδί που χαίρεται να
Βλέπει τη θάλασσα και το
Φεγγάρι, γαληνεύοντας τη ψυχή του.

Παναγιώτης Στεφανίδης

Ήταν λένε κάποτε ένα αστέρι ...

-1-

Ήταν λένε κάποτε ένα αστέρι αλλιώτικο. Λένε πως μετέφερε τα όνειρα του μικρού Μάρκου. Όνειρα αναφαίρετα, παιδικά. Και το άστρο του μικρού Μάρκου έλαμψε ακριβώς πριν ένα χρόνο...

11 Σεπτεμβρίου 2005. Περνώντας τη μεγάλη δρύινη πόρτα του σχολικού κτηρίου, ο μικρός Μάρκος ήταν σαν χαμένος. Ένα αδύνατο μελαχρινό παιδάκι, με πρόσωπο γλωμό και μάτια θλιμμένα, φοβισμένα. Το βλέμμα του στρεφόταν προς όλες τις κατευθύνσεις. Κοίταζε τις αίθουσες. Καινούργιες, ευρύχωρες, έτοιμες να φιλοξενήσουν 22 διαφορετικές προσωπικότητες. Τον βλέπω ν' ανεβαίνει αργά και διστακτικά το μαρμάρινα σκαλιά του σχολείου.

- Ποιο είναι αυτό το παιδί; Με ρώτησε η Ελένη

- Δεν ξέρω, κι εγώ πρώτη φορά τον βλέπω. Της απάντησα

Στο άκουσμα της αρνητικής απάντησης η Ελένη απομακρύνθηκε από την υπόλοιπη παρέα. Δεν της άρεσαν ποτέ οι καινούργιοι μαθητές. Ξαφνικά όμως ακούστηκε η φωνή της δασκάλας, της κυρίας Κλάρας. Ήταν η δεύτερη χρονιά που δίδασκε στην τάξη μας κι όλοι ήμασταν πολύ χαρούμενοι γι' αυτό.

- Παιδιά, καθίστε στις θέσεις σας και μην φωνάζετε μέχρι να έρθω!

Το αγοράκι καθόταν μόνο του στο τελευταίο θρανίο της τάξης. Παρατηρώντας τον αντιλαμβανόσουν την αμηχανία του. Όλοι ψάχναμε μια απάντηση που να ανταποκρίνεται στη ερώτηση << ποιος; >> Γέλια, φωνές και πολλά αναπάντητα ερωτηματικά.

- Καλημέρα, παιδιά.- Ακούστηκε η φωνή της γλυκιάς μας κυρίας.- Φέτος θα φοιτήσει μαζί σας κι ένας καινούργιος μαθητής, ο Μάρκος. Μάρκο έχεις την καλοσύνη να σηκωθείς να σε γνωρίσουν τα παιδιά;

Τα αργά του βήματα μας φαινόταν τεράστια. Ήταν εκείνο το παιδί που καθόταν μόνο του καθ' όλη τη διάρκεια του αγιασμού. Μας φαινόταν τόσο ξένος. Κανείς δεν ήθελε να τον πλησιάσει.

- Που θέλεις να καθίσεις; Τον ρώτησε η ευγενική κυρία Κλάρα.

Το αγοράκι δε μίλησε, άπλωσε το χέρι του και έδειξε, το τελευταίο, το μικρότερο θρανίο της τάξης.

- Πολύ καλά – είπε η δασκάλα.- Θέλω όλοι να βοηθήσετε τον Μάρκο να προσαρμοστεί στο σχολικό περιβάλλον.

-2-

Καθώς ο ήχος του κουδουνιού έσβηνε, τα παιδιά της τάξης μου – και κυρίως τα αγόρια- κατέβηκαν βιαστικά τα σκαλιά και παρατάχτηκαν σε δύο γραμμές για να πάρει η γυμνάστρια παρουσίες. Μόλις φώναξε το επίθετο του Μάρκου, το μικρό παιδί σήκωσε δειλά το χέρι του.

Αφού έγιναν οι σχετικές ασκήσεις, τα αγόρια παρακάλεσαν την κυρία να παίξουν το αγαπημένο τους παιχνίδι, το ποδόσφαιρο. Παρατήρησα όμως ότι ενώ χωριζόταν σε ομάδες ο Μάρκος έμενε απ' έξω. Τον πλησίασα και του είπα:

- Η αυλή είναι για όλους. Γιατί δεν παίζεις κι εσύ;
- Δεν πήρα απάντηση. Δεν ήταν πολύ ομιλητικός και ίσως γι' αυτό δεν ενσωματωνόταν
- Γιατί δεν τον παίζετε καθόλου – ρώτησα το Νίκο.
- Δεν ξέρει τίποτα από ποδόσφαιρο και όποια ομάδα τον βάζει τερματοφύλακα χάνει.

Δεν γνωρίζω το γιατί αλλά εκείνη τη στιγμή ένιωσα κάπως περίεργα. Ένιωσα σαν να βρισκόμουν στη θέση του. Προφανώς αυτό δεν θα μου άρεζε καθόλου.

- Δεν θα ήθελα να βρισκόμουν στη θέση, του - είπε η Νικολέτα- τον λυπάμαι
- Και τι να κάνουμε γι' αυτό; - ρώτησε η Ειρήνη-
- Κάτι θα σκεφτούμε- είπε η Αναστασία-
- Αν τον βοηθούσαμε να κοινωνικοποιηθεί; - συμπλήρωσα-

Όλες οι συμμαθήτριάς μου συμφώνησαν. Ήμασταν τόσο χαρούμενες που θα μπορούσαμε να τον εντάξουμε στην παρέα μας. Ξεχάσαμε όμως μια μικρή λεπτομέρεια: δεν ήμασταν αγόρια για να τον διαλέξουμε σε μια ομάδα ποδοσφαίρου ούτε θα του προσφέραμε την παρέα που χρειαζόταν.

Η ώρα πέρασε και έπρεπε ν' ανεβούμε στην τάξη για μάθημα. Ο Μάρκος κάθισε ήσυχα στο θρανίο του και δεν σηκώθηκε παρά μόνο για να ξύσει το μολύβι του. Δεν είχε διπλανό κι αυτό πιστεύω τον έκανε ακόμα πιο μελαγχολικό

-3-

Είχαν περάσει ήδη 3 μήνες και σήμερα ήταν η μεγάλη μέρα: οι βαθμοί. Ήταν οι πρώτοι, αλλά οφείλω να ομολογήσω ότι δεν είχαμε άγχος. Αντιθέτως ήμασταν χαρούμενοι επειδή μας δινόταν η ευκαιρία να συναντηθούμε όλοι σαν τάξη και να περάσουμε ένα υπέροχο πρωινό. Ο Μάρκος στεκόταν εκεί, αμίλητος, περιμένοντας τη μητέρα του. Πρέπει να αναφέρουμε ότι ο Μάρκος ήταν καλός μαθητής, παρόλο που δεν μιλούσε πολύ. Όλοι οι γονείς είχαν έρθει. Η κυρία έκανε ένα μακρύ πρόλογο και μετά άρχισε να μοιράζει τους βαθμούς. Πέταξα απ' τη χαρά μου όταν είδα ότι όλα ήταν 10!! Βέβαια όλοι χαρήκαμε όταν μάθαμε ότι ο Μάρκος τα είχε κι αυτός όλα 10, εκτός από δύο 9. Ξαφνικά η μητέρα του πλησίασε την κυρία Κλάρα:

- Καλημέρα κυρία Κλάρα, είμαι η μητέρα του Μάρκου.
- Ήταν μια όμορφη κυρία. Ψηλή, με ξανθά μαλλιά και καταγάλανα μάτια
- Καλημέρα σας – απάντησε η κυρία – Ξέρετε, ήθελα να σας μιλήσω.
- Βεβαίως, πείτε μου τι συμβαίνει
- Ο Μάρκος είναι πολύ καλό παιδί, αλλά έχει ένα πρόβλημα. Δεν είναι αρκετά κοινωνικός και αυτό του δημιουργεί πρόβλημα και μέσα στην τάξη
- Μα πείτε μου τι να κάνω;
- Να τον βοηθήσετε. Να τον παροτρύνεται να κάνει καινούργιους φίλους.

- Έχετε δίκαιο, θα προσπαθήσω. Αντίο σας.
Η μητέρα του έφυγε στεναχωρημένη από το σχολείο. Δεν ήταν όμως για τους βαθμούς. Ήταν για το ότι ο Μάρκος δεν είχε κανέναν φίλο. Ξαφνικά ένιωσα το χέρι της φίλης μου της Δέσποινας να με τραβάει και σε κλάσματα δευτερολέπτου βρέθηκα έξω από το σχολείο.

Αφού έκανα μια βόλτα με τους φίλους μου είδα το Μάρκο να γυρίζει μόνος του στο σπίτι του. Ήταν κρίμα μια τόσο όμορφη μέρα αυτός να κλειστεί στους τέσσερις γκρίζους τοίχους ενός δωματίου, χωρίς κανέναν φίλο...

Ραφαέλα Πεϊδου

Πέμπτη 19 Ιανουαρίου 2006

« **Θάλασσα πλατιά, σ' αγαπώ γιατί μου μοιάζεις** »

Από τρυφερή και ήρεμη ,
σε μια στιγμή
αλλάζεις όψη μαγική.

Θάλασσα, αχ θάλασσα!
τα μαγικά σου βράδια,
στ' ακρογιάλια μαγεύουν
το ντουινιά όλο.

Θάλασσα πλανεύτρα,
τα κύματά σου τ' αφρισμένα
στέλνουν στα Τάρταρα γονείς
και τέκνα.

Κι αν σε μια στιγμή,
κάποιος σου επιτεθεί
από τη δύναμή σου θα επικαλεστεί.

Μύρισε ο τόπος θαλασσινά
αρώματα, κι ας είναι ακόμα
νωρίς για όνειρα.

Ενός λαού ολόκληρη την ιστορία,
Κανάρης, Μπουμπουλίνα,
όλοι για την ελευθεριά!

Θάλασσα, αχ θάλασσα!
Σε κοιτώ κι αναστενάζω

Ραφαέλα Πεϊδου

Παρασκευή 7 Απριλίου 2006

Ένα ποιητικό κείμενο.

Ήταν λένε κάποτε έν' αστέρι, αλλιώτικο από τ' άλλα. Λένε ότι κουβαλούσε
παιδικά όνειρα.

Μα με τα χρόνια τ' άστρο χάθηκε και το όνειρο, η επιθυμία, έπεσε στην
άνομη φωτιά και κάηκε

Έτσι στο χορό των αναμνήσεων έμεινε μόνο μια αχνή ανάμνηση...

Και καθώς η μηχανή του χρόνου μας φέρνει στο 2006 , και καθώς ξεφύλλιζαν
οι Αίολοι τους ασκούς τους

βλέπουμε παιδιά να προσπαθούν να αναζωπυρώσουν τούτο τ' όνειρο.

Μέσα απ' τη μνησικακία προσπαθούν να ζώσουν μια νότα αλληλεγγύης
στον κόσμο.

Στα πέταλα των λουλουδιών των ανοιξιιάτικων ,πετάγονται οι παιδικές
ανησυχίες.

Έτσι απ' εκείνο τ' άστρο, το μικρό, άρχισε να υπάρχει κοινωνική δικαιοσύνη.

Αλλά υπάρχει ακόμα ανοιχτή ,μια χαραμάδα σκοτεινή που θυμίζει
στον κόσμο την κακία του!!

Ραφαέλα Πεϊδου
Τάξη ΣΤ'1
Σχολικό έτος: 2005-2006

Πέμπτη 19 Ιανουαρίου 2006

Η γαλάζια και ήρεμη θάλασσα

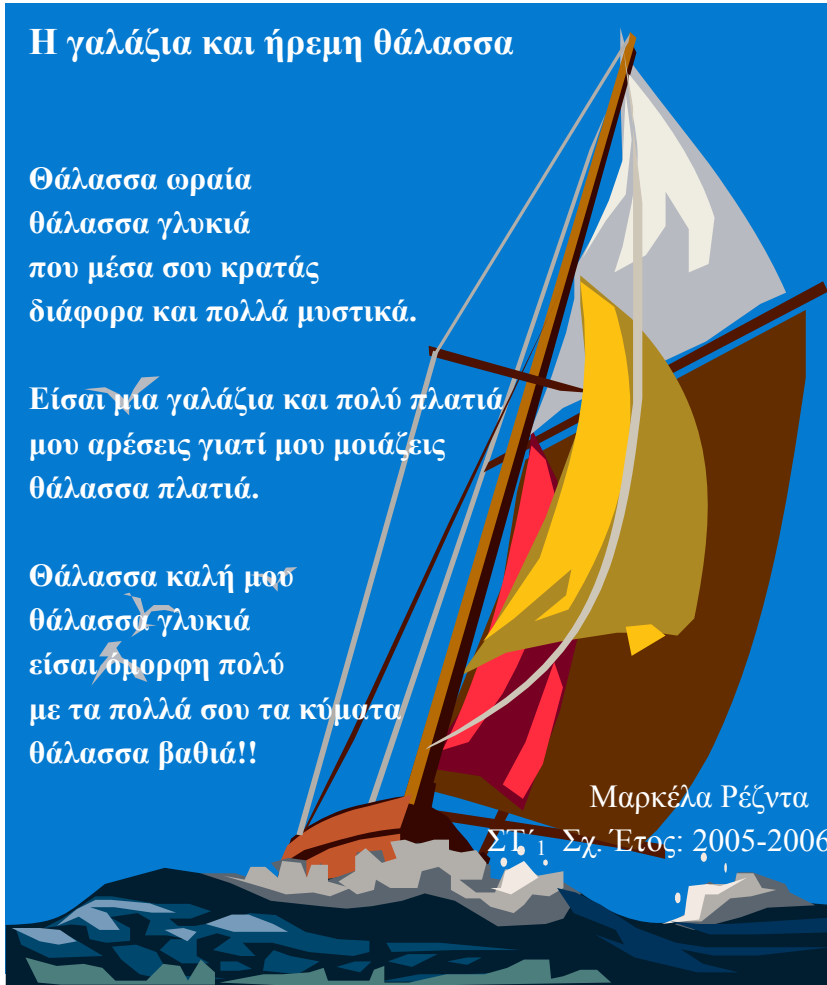
Θάλασσα ωραία
θάλασσα γλυκιά
που μέσα σου κρατάς
διάφορα και πολλά μυστικά.

Είσαι ~~μία~~ γαλάζια και πολύ πλατιά
μου αρέσεις γιατί μου μοιάζεις
θάλασσα πλατιά.

Θάλασσα καλή μου
θάλασσα γλυκιά
είσαι ~~όμορφη~~ πολύ
με τα πολλά σου τα κύματα
θάλασσα βαθιά!!

Μαρκέλα Ρέζντα

ΣΤ₁ Σχ. Έτος: 2005-2006

ΣΕΝΑΡΙΟ

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε μέσα στο δάσος ένας κακός λύκος. Η Χιονάτη, που όλοι γνωρίζουμε, έψαχνε να βρει το σπιτάκι των νάνων. Ο λύκος μόλις την είδε όρμησε καταπάνω της και τα όμορφα λουλούδια που κρατούσε σκορπίστηκαν παντού - Βοήθεια, βοήθεια! ,φώναξε η Χιονάτη. Τι έπαθες βρε κουτέ λύκε; Νομίζω πως ψάχνεις την Κοκκινοσκουφίτσα!

- Ναι ,είπε αυτός και συνέχισε να την δαγκώνει.

- Βοήθεια, ας με βοηθήσει κάποιος!

Ο Πινόκιο έψαχνε τον παππού του – με τον οποίο έπαιζε κρυφτό- όταν ξαφνικά άκουσε τις φωνές της Χιονάτης .Αμέσως έτρεξε να βοηθήσει. Για μερικά λεπτά όμως έμεινε ασάλευτος και κοιτούσε την όμορφη Χιονάτη.

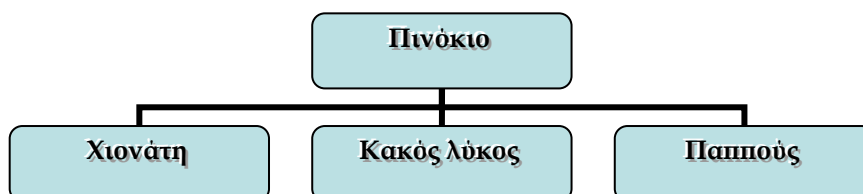
- Είσαι πολύ όμορφη ,της είπε .

- Ευχαριστώ, είπε εκείνη .

Ο λύκος άφησε τη Χιονάτη κι άρχισε να δακρύζει. Από εκείνη τη μέρα η Χιονάτη κι ο Πινόκιο έγιναν αχώριστοι, παντρεύτηκαν, κι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα! !!!

Μαρκέλα Ρέζντα

Διάγραμμα χαρακτήρων

« Το φτερωτό φεγγάρι »

Το φεγγάρι, γιομάτο αναμνήσεις,
με τα ψεύτικα φτερά του,
σε κάνει να θυμάσαι τις ωραίες
στιγμές της ζωής σου.

Αγκομαχώντας μέσα στα λευκά
σύννεφα, χάνεται κι αφήνει
τα σημάδια του, που σιγά-σιγά
γίνονται ένα!

Τα χελιδόνια ζητούνε καταφύγιο,
με τις αισθήσεις του τραγουδιού
και μας μαγεύουν
για ώρες.- Ώρες ολόκληρες

Μαρκέλα Ρέζντα

Παρασκευή 7 Απριλίου 2006

Η θάλασσα αναστέναξε, γύριζε κι ονειρευόταν έναν μαγεμένο τόπο με παράξενα όνειρα της λευτεριάς.

Αχ!, θάλασσα, οι σκέψεις σου, οι όμορφες με ταξιδεύουν λες και είναι ένα καράβι που λαχταρά να πετάξει ,αλλά δεν μπορεί.

Οι αναμνήσεις σου γίνονται ξαφνικά σύννεφα αόρατα, με θύμησες κι αρώματα δροσιάς, χρώματα ουράνιου τόξου και μια φωνή, που κρατάς για να συλλαβίσεις.

Αχ!, θάλασσα, πόσοι σε λαχταρούν και σε ονειρεύονται μέσα στη μοναξιά που τους κυριεύει.

Τα χρώματά σου, τα μάτια σου, τίποτά σου, που μέσα εκεί ανήκει η ζωή σου, μια ανάσα και μια κίνηση , είσαι εσύ ελεύθερη.

Ας χαράξουμε δρόμους, για να περάσεις, χαλί για να πατήσεις, τη δίψα της μοναξιάς που σου κρατεί το χέρι.

« Ευχαριστώ »

Το πετραδάκι ζει μέσα
σου βαθιά

Πετρούλα Προφίλη
ΣΤ1 Σχολικό Έτος: 2005-2006

1^ο κεφάλαιο « Η ζωή και ο αποχωρισμός τους »

Κάποτε, στις 20 Απριλίου το 1994, το φως του ήλιου αντίκρισε ένα κοριτσάκι με μαύρα μαλλιά και μελιά μάτια που έμελλέ στο μέλλον να τη λένε, Αναστασία. Στις 23 Ιουνίου της ίδιας χρονιάς γεννήθηκε ένα ακόμα κοριτσάκι πυρόξανθο, με πράσινα σαν σμαράγδια μάτια, το όνομά του ήταν Ειρήνη. Στις 9 Οκτωβρίου γεννήθηκε κι ένα τρίτο κοριτσάκι με μαύρα μαλλιά και μελιά μάτια, αυτήν θα της έδιναν ένα αρχαίο όνομα, Ισμήνη. Τα τρία αυτά κορίτσια άρχιζαν σιγά σιγά να μεγαλώνουν, έτσι κάποτε ήρθε η ώρα να πάνε στο νηπιαγωγείο. Η Ισμήνη θα πήγαινε στο 3ο Δημοτικό Σχολείο Κατερίνης ενώ η Ειρήνη και η Αναστασία στο 4ο Δημοτικό Σχολείο. Αυτές οι δύο ήταν από την αρχή πάρα πολύ καλές φίλες ενώ με την Ισμήνη γνωρίστηκαν κι έγιναν κολλητές μετά από χρόνια, στην Δ΄ τάξη. Τότε η Ισμήνη είχε αλλάξει σχολείο και είχε πάει στο δικό τους. Φτάσανε να φοιτούν στην τελευταία τάξη του δημοτικού την ΣΤ΄ και είχανε ως δασκάλα την κυρία Λένα. Ξέρανε όλες τους πως στην ψυχή τους υπήρχε μία σπίθα την οποία η κυρία τους κατάφερε να αναζωπυρώσει και να τις κάνει πιο ζωντανές, ζωηρές και αποφασισμένες επιτέλους να κάνουν πραγματικότητα το κοινό τους όνειρο που φυσικά ήταν να γίνουν << Άγγελοι του Τσάρλι >>. Ήθελαν δηλαδή να ζουν μέσα στην περιπέτεια. Μπόρεσαν να πραγματοποιήσουν αυτή τους την επιθυμία και μάλιστα βρήκαν και τον Τσάρλι τους. Ήταν ο κύριος Δημήτρης, ο μπαμπάς της Αναστασίας, ο οποίος ήταν ο κατάλληλος γιατί συγκέντρωνε στο πρόσωπό του όλα τα στοιχεία και τα χαρακτηριστικά ενός σωστού... Τσάρλι. Η καθεμιά τους είχε και από ένα ψευδώνυμο. Η Αναστασία είχε το ψευδώνυμο Ντάλια, η Ειρήνη Αμαλία και η Ισμήνη Μαρινέλα. Όλα όσα έκαναν ήταν επηρεασμένα από « Το παραπέντε » μία σειρά του Γιώργου Καπουτζίδη που πραγματευόταν το ίδιο θέμα. Όλα όσα συνωμοτούσαν και εξιχνίαζαν τα έκαναν σε ένα μικρό δωμάτιο που χανόταν στον απέραντο κήπο με τα πανύψηλα δέντρα, τα πολύχρωμα λουλούδια του σπιτιού της Ντάλιας. Μια μέρα όμως κάτι συνέβη που στάθηκε αφορμή να χωρίσουν για ένα μικρό χρονικό διάστημα...

2ο κεφάλαιο « Η αιτία του αποχωρισμού τους και η λύση της »

Αυτό που τις άλλαξε την καθημερινότητά τους ήταν η μετάθεση της μαμάς της Ισμήνης, η οποία ήταν καθηγήτρια, στη Μυτιλήνη. Τα κορίτσια ήταν πολύ στεναχωρημένα. Έτσι λοιπόν μία μέρα η Ειρήνη και η Αναστασία καθώς ήταν πια μόνες τους αποφάσισαν να κάνουν κάτι το εξωπραγματικό ώστε να γυρίσει η φίλη τους πίσω.

- Μα τι μπορούμε να κάνουμε; ρωτάει η Ειρήνη
- Δεν ξέρω, αλλά άμα βάλουμε σε λειτουργία το μυαλό και τη φαντασία μας ίσως ανακαλύψουμε κάτι, προτείνει η Αναστασία.

- Μπορεί να έχεις δίκιο, αλλά κάτσε να φτάσουμε πρώτα στο διαμαντένιο μας δωμάτιο και τα κανονίζουμε.
- Αχ, Ειρήνη άκου έβγαλα μια σπουδαία ιδέα μέσα από την τρύπα της φαντασίας μου.
- Σοβαρά; Κι εγώ έχω βγάλει κάλλους από το περπάτημα.
- Έλα μην παραπονιέσαι πάλι, φτάσαμε το μόνο που μας μένει είναι να διασχίσουμε το μονοπάτι του κήπου.

Σε λίγο φτάνουν στο διαμαντένιο δωμάτιό τους, βάζουν τα κλειδιά, ανοίγουν την πόρτα, αφήνουν τα ψώνια και κάθονται ανακουφισμένες στον καναπέ δίπλα στο τζάκι. Ο Τσάρλι αρχίζει να τις μιλάει για έναν εγκληματία που πρέπει να ανακαλύψουν και να στείλουν στη φυλακή. Τα κορίτσια βρίσκονται σε αδιέξοδο, δεν ξέρουν τι να κάνουν χωρίς τη μία και μοναδική τους Ισμήνη.

- Αχ, τώρα τι θα γίνει θα φέρουμε την Ισμήνη πίσω ή θα ψάξουμε αυτόν που συνέχεια σπέρνει την εγκληματικότητα γύρω.
- Ουφ, δεν ξέρω ούτε κι εγώ βρε Αναστασία, αλλά λέω να κάνουμε δύο σε ένα.
- Δηλαδή τι εννοείς, για να καταλάβω
- Λέω να οδηγήσουμε τον εγκληματία στη Μυτιλήνη όπου εμείς θα βρισκόμαστε ήδη εκεί, για να σώσουμε την Ισμήνη.
- Πιστεύω πως είναι πολύ ωραία ιδέα, αλλά θέλει μεγάλη προετοιμασία την οποία θα αναλάβεις εσύ.
- Πριτς! Να την αναλάβεις εσύ, αναφωνεί η Αμαλία
- Και γιατί παρακαλώ δικιά σου είναι η ιδέα, έτσι κι αλλιώς εγώ έχω πολλές δουλειές.
- Γιατί εγώ τι έχω καθισιό και χυμό;
- Από ότι φαίνεται.
- Από πού αγοράζεις τις εξυπνάδες που πετάς;
- Από εκεί που τις αγοράζεις κι εσύ. Λοιπόν Αμαλία ας σοβαρευτούμε. Τα πράγματα και η αποστολή που μας ανατέθηκε είναι πολύ δύσκολη κι όμως πρέπει να τη φέρουμε σε πέρας.
- Λοιπόν θα αναλάβουμε μαζί τη δημιουργία του σχεδίου.

Η Ντάλια και η Αμαλία (για να χρησιμοποιούμε και τα ψευδώνυμά τους) μένουν λίγα λεπτά σκεπτικές κοιτώντας με γουρλωμένα μάτια το ντουβάρι.

- Το βρήκα, φωνάζει η Ντάλια

- Κι εγώ, συμπληρώνει η Αμαλία

- Άκου θα δημοσιεύσουμε ότι ένα σπουδαίο, διάσημο, πλούσιο πρόσωπο θα καταφθάσει στη Μυτιλήνη. Τότε ο εγκληματίας ίσως πάει για ένα μικρό χρονικό διάστημα να εγκατασταθεί εκεί. Και εμείς παίρνοντας την Ισμήνη θα λάβουμε και οι τρεις δράση, θα βγάλουμε στην επιφάνεια τα εγκληματικά του σχέδια και θα τον στείλουμε στα κάτεργα.

- Μμμ... ωραία αλλά για άκου κι εμένα. Σκέφτηκα ότι θα μπορούσαμε να δημοσιεύσουμε πως όλες οι πόλεις έχουν εξοπλιστεί με πολλούς αστυνομικούς που

προσπαθούν να βρουν τον εγκληματία. Κάτω από αυτή τη δημοσίευση θα γράψουμε ότι μία από τις πόλεις που εξαιρείται είναι η Μυτιλήνη και πολύ πιθανόν να προσπαθήσει να φυγαδευτεί εκεί.

- Και οι δύο ιδέες είναι πολύ ωραίες. Για να μην μαλώσουμε προτείνω να τις ανακοινώσουμε στον Τσάρλι και να επιλέξει εκείνος.

- Ναι έξυπνη το λες γιατί σε συμφέρει επειδή ξέρεις πως ο Τσάρλι σου τρέφει μια ιδιαίτερη αδυναμία.

- Ωραία για να σου αποδείξω ότι δεν με κυριεύει η πονηριά τότε θα του παρουσιάσουμε τις ιδέες μας, χωρίς να αναφέρουμε ποιανός είναι η καθεμιά, λέει αθώα, η Ντάλια.

- Εντάξει, κανονίστηκε.
- Περνάνε οι ώρες και βρίσκουν τις ηρωίδες μας κλεισμένες στο λεγόμενο διαμάντι τους να περιμένουν ν' ακούσουν την απόφασή του Τσάρλι. Μετά από λίγο ο Τσάρλι ανταποκρίνεται.
- Ακούστε με κορίτσια, πιστεύω πως καλύτερη ήταν η ιδέα που προέβλεπε να δημοσιεύσετε πως θα πάει εκεί ένα σπουδαίο, πλούσιο διάσημο πρόσωπο. Κατά τη γνώμη μου και η άλλη ιδέα ήταν εξίσου ωραία απλώς έτσι θα μπορούσε να φανταστεί πως ίσως είναι μία απλή παγίδα.
- Ωραία αυτό θα γίνει, καληνύχτα Τσάρλι.

3ο κεφάλαιο « Η κατάστροψη του σχεδίου »

Τα κορίτσια πηγαίνουν στη βίλα της Ντάλιας (γιατί για να είχε ωραίο και μεγάλο κήπο θα είχε ωραίο και πολυτελές σπίτι) και αρχίζουν να καταστρώνουν το σχέδιο.

Η Ντάλια όπως είδαμε και πριν ήταν πλούσια, έτσι η Αμαλία της πρότεινε να αγοράσει μία εφημερίδα.

- Ντάλια, σκέφτηκα ότι θα μπορούσες να αγοράσεις μία εφημερίδα π.χ. την Καθημερινή και να δημοσιεύσεις αυτά που είπαμε.

- Πολύ ωραία ιδέα τρέχω στο περίπτερο!

- Μα δεν εννοούσα αυτό. Ήθελα να πω να αγοράσεις μία εφημερίδα π.χ. την Καθημερινή και να την τυπώνεις εσύ, έτσι εφόσον θα είναι δικιά σου θα δημοσιεύσεις αυτά που είπαμε.

- Ναι βρε Αμαλία μου, αλλά μπορεί να μπορώ να δημοσιεύσω ό,τι θέλω αλλά όχι και για όποιον θέλω. Ποιο πλούσιο πρόσωπο μπορώ να βάλω; Και αν αυτό το πρόσωπο διαβάσει την εφημερίδα και δει ότι είναι ψέματα μπορεί να μας κάνει μήνυση και δε θέλω άλλα μπλεξίματα.

- Έχεις απόλυτο δίκιο, κάτι θα βρούμε, το θέμα είναι να συμφωνήσεις γι' αυτήν την αγορά.

- Εγώ είμαι σύμφωνη γιατί η Καθημερινή που έθεσες ως παράδειγμα αγοράζετε από πολλούς ανθρώπους άρα αυτό θα μου φέρει και κέρδος.

- Ο.Κ. ας αφήσουμε λίγο αυτά γιατί κουράστηκα.

- Αχ, κι εγώ
- Τι λες πάμε στα μαγαζιά να ξετινάξουμε την αγορά;
- Τέλεια πολύ μ' αρέσει να... κάνω shopping, ετοιμάζομαι, παίρνω τις πιστωτικές κι έρχομαι.

Τα κορίτσια περπατούν στην πλατεία φορτωμένες από άπειρες σακούλες.

- Ντάλια, άκου τι σκέφτηκα!
- Αμάν, ηρέμησε λίγο, όλο σκέφτεσαι εσύ!
- Μμμ... κρυάδες. Άκου με τώρα, ένα διάσημο πρόσωπο δεν ψάχνουμε; Εσύ είσαι η κατάλληλη γιατί είσαι και πλούσια και διάσημη και έτσι δεν μπορείς να κάνεις μήνυση γιατί αφενός ο σκοπός είναι καλός αφετέρου γιατί η εφημερίδα είναι δικιά σου.
- Κοίταξε συμφωνώ αλλά πού ξέρεις ότι δεν μπορώ να κάνω μήνυση στον εαυτό μου, αστειεύεται η Ντάλια.
- Αχ, Χριστέ μου τι τραβάω, γιατί να μην έχω κάτι να τα γράφω, να τα ακούσει η Μαρινέλα να πάθει η καημένη.
- Αστειεύομουν!
- Το κατάλαβα, λοιπόν τι λες συμφωνείς με τη ιδέα μου;
- Ναι, φυσικά!
- Ωραία, έτσι μόλις θα τελειώσουμε, θα πάμε σπίτι σου θα ετοιμάσουμε τις βαλίτσες μας και θα φύγουμε για Μυτιλήνη.
- Εντάξει, σύμφωνοι.

Η Αμαλία και η Ντάλια περνούν πολλές ώρες κοιτάζοντας τις βιτρίνες. Όταν λοιπόν έρχεται η ώρα να επιστρέψουν σκέφτονται η καθεμιά τι θα πάρει μαζί της.

- Λοιπόν Ντάλια εσύ τι θα πάρεις;
- Εγώ θα πάρω μία βαλίτσα με τα ρούχα μου και μία άλλη με όλα τα απαραίτητα, τη στολή μας, τα όπλα, τους κοριούς, το βιονικό αυτί, τα κιάλια νυκτός, τον ανιχνευτή...
- Εντάξει κατάλαβα κι εγώ αυτά θα πάρω, τη διακόπτει η Αμαλία.

Οι ηρωίδες μας ετοιμάζουν τις βαλίτσες τους, βγαίνουν από τη βίλα κι ετοιμάζονται να φύγουν. Η Αμαλία κατευθύνεται προς την έξοδο και πάει να φύγει.

- Μα που πας βρε Αμαλία;
- Να πάρω ταξί, για να μας πάει στο αεροδρόμιο.
- Δε θα 'σαι καλά, πίσω θα πάμε στο ελικοδρόμιο θα 'ρθει να μας πάρει το ελικόπτερό μου.
- Αααα! Έχεις και ελικόπτερο;
- Δεν το ήξερες;
- Όχι, θα φτάσουμε όμως έγκαιρα στον προορισμό μας;
- Φυσικά, πιο έγκαιρα δε γίνεται.
- Τέλεια!

4ο κεφάλαιο « Η αναχώρηση »

Το ελικόπτερο με τον πιλότο καταφθάνει και τα κορίτσια επιβιβάζονται και φεύγουν. Μέσα στο ελικόπτερο όμως σκέφτονται πως ξέχασαν το πιο σημαντικό.

- Αμαλία, νομίζω πως κάτι ξεχάσαμε.

- Τι;
- Να ρωτήσουμε την Ισμήνη, άμα δεν έρθει;
- Έχεις δίκιο αυτή είναι τρελή μπορεί να κάνει κάτι τέτοιο
- Λες;
- Λέω, δεν πειράζει εμείς όμως θα αποδείξουμε πως ρισκάρουμε τα πάντα για τη φίλη μας τώρα αν αυτή είναι αχάριστη δεν της φταίμε εμείς.
- Ναι, τουλάχιστον θα έχουμε να λέμε ότι προσπαθήσαμε.
- Αυτό ακριβώς!

5ο κεφάλαιο « Η διάρκεια του ταξιδιού »

Ο χρόνος ρέει αδιάκοπα καθώς η Ντάλια και η Αμαλία βρίσκονται στο ελικόπτερο κατευθυνόμενες προς τη Μυτιλήνη για την εκτέλεση της αποστολής αλλά και για να πάρουν τη φίλη τους.

- Αχ, τι ωραία θέα που έχει από εδώ πάνω! Συμφωνείς;
- Ναι, είναι πολύ ωραία!
- Μου αρέσει πολύ να ταξιδεύω με το ελικόπτερό μου.
- Κι εμένα μου αρέσει να ταξιδεύω με το ελικόπτερο σου. Ας τα αφήσουμε όμως αυτά τώρα. Εμείς πού θα μείνουμε;
- Σε ένα ξενοδοχείο. Το έχει κανονίσει ο Τσάρλι.
- Ωραία! Εμείς μόλις φτάσουμε δηλαδή, θα πάμε κατευθείαν στο ξενοδοχείο;
- Ναι, θα αφήσουμε εκεί τα πράγματά μας, θα φάμε, θα ετοιμαστούμε και θα δράσουμε.
- Αααα! Να ρωτήσω και κάτι ακόμη;
- Αμάν εσύ όλο ρωτάς!
- Εμείς την Ισμήνη από πού και πώς θα πάμε να την πάρουμε; Το ξέρεις το σπίτι;
- Ναι, το σπίτι το ξέρω όσο για το πώς θα την πάρουμε άκου: μόλις βραδιάσει και το ρολόι χτυπήσει στις τρεις τα ξημερώματα θα πάμε στο μπαλκόνι του δωματίου της, θα μπούμε μέσα κι άμα θέλει να μας ακολουθήσει καλώς αλλιώς τζάμπα κόπος.
- Μα πώς θα μπούμε στο δωμάτιο;
- Όπως μας έμαθε ο Τσάρλι, να ανοίγουμε μπαλκονόπορτες.
- Σωστά.

6ο κεφάλαιο « Η αποβίβαση και η πραγματοποίηση του σχεδίου τους »

Σιγά σιγά αρχίζει να νυχτώνει και τα κορίτσια, που έχουν φτάσει ήδη στη Μυτιλήνη και στο ξενοδοχείο, φορούν τις στολές κάτω από τα ρούχα τους και στις τσάντες τους έχουν όλα τα απαραίτητα. Κατεβαίνουν στο εστιατόριο να φάνε ώστε να κάνουν πιο αισθητή την παρουσία της Ντάλιας, η οποία θα τραβούσε τον εγκληματία προς το μέρος της. Οι άγγελοι τελειώνουν το φαγητό, ανεβαίνουν στο δωμάτιο και περιμένουν να πάει η ώρα τρεις.

- Βρε Ντάλια, θα είναι ξύπνια η Μαρινέλα;
- Ναι, αυτή κάθε βράδυ σηκώνεται τέτοια ώρα γιατί τότε την πιάνουν οι ανησυχίες της.
- Κάτι σαν νυχτόβιο δηλαδή;

- Εεε! Πες το κι έτσι.

Όταν το ρολόι έδειχνε τρεις τα κορίτσια βγήκαν στο μπαλκόνι, πήδηξαν από κάτω και ξεκίνησαν. Σε λίγο φτάνουν στο μπαλκόνι της Μαρινέλας και μπαίνουν μες στο δωμάτιο καθώς τη βρίσκουν ξύπνια.

- (Μαρινέλα) Κορίτσια τι θέλετε εσείς εδώ;

- (Αμαλία) Εσύ τι θέλεις εδώ κανονικά δεν ανήκεις εδώ αλλά στην καρδιά και στην παρέα μας.

- (Μαρινέλα) Αχ! Δεν ξέρω τι να πω!

- (Ντάλια) Λοιπόν θα μας ακολουθήσεις;

- (Αμαλία) Αν ναι ετοιμάσου γρήγορα και φύγαμε.

- Θα σας ακολουθήσω, λέει αποφασιστικά η Μαρινέλα

Φεύγουν από το σπίτι και πηγαίνουν κάπου έρημα για να της εξηγήσουν τι έγινε και τι θα ακολουθήσει. Δεν επέστρεψαν όμως στο ξενοδοχείο γιατί εκεί και οι τοίχοι έχουν αυτιά.

- (Μαρινέλα) Δεν το πιστεύω, όλα αυτά για μένα!

- (Ντάλια) Είδες τι φίλες << αγγέλους >> έχεις;

- (Μαρινέλα) Αμ, είδα δεν είδα! Τι είναι όμως αυτό που θέλατε να μου πείτε αυτό που θα ακολουθήσει;

- (Αμαλία) Κοίτα ο Τσάρλι μας ανέθεσε μία αποστολή ώστε να πιάσουμε έναν εγκληματία. Έτσι εγώ σκέφτηκα να κάνουμε δύο σε ένα δηλαδή την αρπαγή τη δικιά σου, που λέει ο λόγος αρπαγή, και το πιάσιμο του εγκληματία.

- (Μαρινέλα) Καταπληκτικό! Μα πως ξέρετε ότι θα βρίσκεται εδώ;

- (Ντάλια) Αγόρασα μία εφημερίδα, που την τυπώνω εγώ για να καταλάβεις και δημοσίευσα ότι ένα πλούσιο και διάσημο πρόσωπο, εγώ πάλι, θα καταφθάσει εδώ κι έτσι πολύ πιθανόν να καταφθάσει κι αυτός από πίσω μου.

- (Μαρινέλα) Μα πως θα τον γνωρίσουμε;

- (Αμαλία) Είναι απλό, μας έδωσε ο Τσάρλι μία φωτογραφία του.

- (Μαρινέλα) Και τώρα που θα πάμε;

- (Ντάλια) Στο ξενοδοχείο.

Οι άγγελοι επιστρέφουν στο ξενοδοχείο μα καθώς φεύγουν οι άλλες προς το δωμάτιο πλησιάζει ο ξενοδόχος, τη Ντάλια.

- Γεια σας δεσποινίς Αναστασία, από το πρωί έρχεται εδώ κάποιος και ζητάει να μάθει για εσάς.
- Δεν πιστεύω να του είπες τίποτα;
- Όχι, φυσικά
- Ωραία, άμα ξαναέρθει φώναξέ με.
- Μάλιστα.

Ο ξενοδόχος φώναζε τη Ντάλια, Αναστασία, γιατί δεν ήξερε το ψευδώνυμό της. Η Ντάλια ανεβαίνει στο δωμάτιο και διηγείται στην Αμαλία και στην Μαρινέλα αυτά που της είπε ο ξενοδόχος.

- (Μαρινέλα) Τι λέτε μήπως είναι αυτός;

- (Ντάλια) Έτσι νομίζω.

- (Αμαλία) Κι εγώ.

Ο άγνωστος που ρωτούσε για την Ντάλια ξαναφθάνει και ρωτάει αν μπορεί να ανέβει στο δωμάτιό της.

- Καλησπέρα σας και συγγνώμη για την ενόχληση αλλά είναι εδώ πάλι αυτός και θέλει να ανέβει επάνω.

- Just a minute.

- Πώς είπατε;

- Ένα λεπτό, κορίτσια θέλει να ανέβει τι να πω, ψιθυρίζει η Ντάλια κρατώντας με την παλάμη της το ακουστικό.

- (Μαρινέλα – Αμαλία) Είμαστε πανέτοιμες πες του να ανέβει.

- (Ντάλια) Ο.Κ., ξανά ψιθυρίζει, λοιπόν πέστε του να ανέβει.

- Μάλιστα.

Τα κορίτσια είναι έτοιμα να δράσουν. Η πόρτα χτυπάει και χωρίς να φοβούνται τίποτα ανοίγουν και οι τρεις μαζί. Κοιτούν τη φωτογραφία και ανακαλύπτουν πως είναι αυτός.

- Λοιπόν πέρασε μέσα. Ποιος είσαι και τι θες; Αναφωνούν και οι τρεις μαζί.
- (Εγκληματίας) Ωραία υποδοχή.
- (Μαρινέλα) Πώς ήθελες να υποδεχτούμε έναν εγκληματία.
- (Εγκληματίας) Μα πώς το ξέρετε;
- (Ντάλια) Αυτή είναι η δουλειά μας.

Προσπαθεί αυτός να τις χτυπήσει αλλά εκείνες με τις καταπληκτικές τεχνικές τους τον αποτελειώνουν.

- Λοιπόν τα ξανά λέμε μετά από τριάντα χρόνια που θα αποφυλακιστείς, αναφωνούν η Ντάλια και η Μαρινέλα καθώς τον παραδίδουν στην αστυνομία.
- Βρε Μαρινέλα μου πού είναι η Αμαλία;
- Δεν ξέρω.

Οι δυο τους επιστρέφουν στο δωμάτιο και βρίσκουν την Αμαλία, την Ειρήνη, δηλαδή, να έχει πελαγώσει και να κοιτάει σαν χάνος.

- (Μαρινέλα) Μα τι έπαθες;
- (Αμαλία) Αχ, είδατε τι ωραίος που ήταν;
- (Μαρινέλα – Ντάλια) Αχ, τι ακούμε Θεέ μου, αναφωνούν και οι δύο.
- (Ντάλια) Γι' αυτό τα κάναμε όλα μόνες μας και εσύ καθόσουν και κοιτούσες;
- (Αμαλία) Αχ! Γι' αυτό.
- (Μαρινέλα – Ντάλια) Μπλιαχ! Έρωτες κι αηδίες, ξαναφωνάζουν.

Η Ντάλια (Αναστασία) και η Μαρινέλα (Ισμήνη) δεν ήθελάν να παντρευτούν για να μην καταπιέζονται από την καθημερινή γυναικεία ρουτίνα που ρίχνουν οι άντρες τις άλλες γυναίκες. Όσο για τα παιδιά είχαν προνοήσει και γι' αυτό. Αν ποτέ ήθελαν ένα παιδάκι θα υιοθετούσαν αγόρι κατά προτίμηση γιατί θα του έδιναν το επίθετό τους και θα το συνέχιζε κιόλας.

7ο κεφάλαιο « Σχέδια για την Αθήνα »

Τέλος πάντων ύστερα από μία ακόμη κουραστική μέρα πέφτουν για ύπνο.

Την άλλη μέρα το πρωί σηκώνονται πίνουν το χυμό τους, τρώνε πρωινό και αρχίζουν και πάλι να καταστρώνουν σχέδια.

- Μετά από εδώ θα ξαναγυρίσουμε στην Κατερίνη, ρωτά νυσταγμένη η Αμαλία
- (Ντάλια) Όχι, θα πάμε στην Αθήνα και θα μείνουμε σ' ένα καταπληκτικό ξενοδοχείο στη βασιλική σουίτα που θα είναι σαν ένα πολύ ωραίο, μεγάλο και πολυτελές διαμέρισμα.
- (Μαρινέλα) Ποιο είναι αυτό το ξενοδοχείο;
- (Ντάλια) Το << King George Palace >>
- (Αμαλία) Ουάου!
- (Ντάλια) Να φανταστείτε στο μπαλκόνι της σουίτας έχει πισίνα καθώς απολαμβάνεις και τι θέα από απέναντι.
- (Αμαλία) Τέλεια, αλλά τι θα πούμε στους γονείς μας και ο Τσάρλι τι θα γίνει;
- (Ντάλια) Εγώ κι εσύ Ειρήνη (για να χρησιμοποιούμε κάποιες φορές και τα πραγματικά τους ονόματα) θα πούμε πως αγόρασα μία βίλα στην Εκάλη, ότι μένουμε μαζί και ότι γραφήκαμε σε ένα κολέγιο.
- (Μαρινέλα) Ωραία κι εγώ τι θα πω;
- (Αμαλία) Εσύ Ισμήνη θα πεις πως και γιατί έφυγες από το σπίτι και μετά αυτά που θα πούμε κι εμείς.
- (Μαρινέλα) Εντάξει.
- (Ντάλια) Αυτό για το κολέγιο το εννοώ.
- (Αμαλία) Ναι, και ποιο θα είναι αυτό;
- (Ντάλια) Το Κολέγιο Αθηνών, στο Παλαιό Ψυχικό.
- (Μαρινέλα) Κι ο Τσάρλι;
- (Ντάλια) Θα μεταφέρουμε το γραφείο του εδώ στην Αθήνα και για ένα μικρό χρονικό διάστημα θα μείνουμε εκεί.
- Τέλεια! Φωνάζουν χαρούμενα η Ειρήνη και η Ισμήνη.

8ο κεφάλαιο « Η αναχώρηση και η εγκατάσταση στην Αθήνα »

Το μεσημέρι φθάνει στη Μυτιλήνη το ελικόπτερο τις παίρνει και τις αποβιβάζει στην Αθήνα. Τα κορίτσια ανεβαίνουν στη σουίτα και τακτοποιούνται.

- Τι λέτε σας αρέσει εδώ, ρωτάει η Ντάλια
- (Μαρινέλα) Φυσικά, είναι θαυμάσια.
- (Ντάλια) Αύριο θα πάμε να γραφτούμε στο κολέγιο.
- (Αμαλία) Θα δηλώσουμε τα κανονικά μας ονόματα ή τα ψευδώνυμά μας;
- (Ντάλια) Τα κανονικά μας βέβαια. Αν δηλώσουμε τα ψευδώνυμά ίσως μας ανακαλύψουν ότι λέμε ψέματα.
- Πώς θα γίνει αυτό, ρωτάει η Μαρινέλα
- Θα ψάξουν στα πιστοποιητικά και θα δουν αν υπάρχουν τα ονόματα και τα επίθετά μας στις αντίστοιχες ημερομηνίες γεννήσεως μας, επισημαίνει η Ντάλια.
- (Μαρινέλα) Ενημερωμένη σε βρίσκω.

- (Ντάλια) Εεε! Τι σόι άγγελος θα ήμουν άλλωστε, αλλά κι εσείς τα ξέρετε αυτά έτσι δεν είναι;
- (Αμαλία) Ναι, αλλά δεν πήγε το μυαλό μας εκεί τώρα.
- (Ντάλια) Δεν πειράζει.
- (Αμαλία) Σας αρέσει η θέα;
- (Μαρινέλα) Ναι, είναι θαυμάσια.
- (Ντάλια) Σας το ‘χα πει.
- (Αμαλία) Πώς το ανακάλυψες βρε Ντάλια ένα τόσο ωραίο ξενοδοχείο;

- (Ντάλια) Εεε! Βοηθούν και οι ταινίες του κυρίου Καπουτζίδη.
- (Αμαλία) Ναι έχεις δίκιο, αυτό ήταν το ξενοδοχείο που είχε αγοράσει η Ντάλια.
- (Μαρινέλα) Κάτι παρόμοιο δε ζούμε κι εμείς τώρα;
- (Ντάλια) Με μία διαφορά, Μαρινέλα, ότι εγώ δεν το αγόρασα.
- (Μαρινέλα) Σωστά.

9ο κεφάλαιο << Το πρώτο τους βράδυ στο ξενοδοχείο >>

Τα κορίτσια σπαταλούν το χρόνο τους κοιτάζοντας τη θέα και πίνοντας το αγαπημένο τους ice – tea. Καθώς τα κάνουν όλα αυτά έχουν αναπτύξει μια συζήτηση σχετικά με τα ψευδώνυμά τους.

- (Μαρινέλα) Κορίτσια έχω μία απορία.
- (Αμαλία) Ποια είναι αυτή;
- (Μαρινέλα) Να, γιατί εμείς τώρα έχουμε ψευδώνυμα;
- (Αμαλία) Για να μην μας ανακαλύψουν.
- (Μαρινέλα) Οι δολοφόνοι, οι απαγωγείς και οι απατεώνες τους οποίους ψάχνουμε;
- (Ντάλια) Ναι, πες πως και εμάς ήθελε να μας σκοτώσει κάποιος και είχε μια φωτογραφία μας, ξέροντας τα πραγματικά μας ονόματα θα μας ανακάλυπτε ενώ με τα ψευδώνυμά μας δεν θα γίνει αυτό. Πάρε παράδειγμα από το << Παραπέντε >> είδες πως ο δολοφόνος τους ανακάλυψε και τους πέντε;
- (Μαρινέλα) Σωστά.
- (Αμαλία) Είδες τελικά τα έργα δεν είναι μόνο για να διασκεδάξεις αλλά και για να καταλαβαίνεις καμιά φορά τα διδάγματα που κρύβονται πίσω από αυτά.
- (Ντάλια) Ναι, δίκιο έχεις τελικά.
- (Μαρινέλα) Κορίτσια, δείτε βράδιασε.
- (Αμαλία) Όντως κι εμείς καθόμαστε ακόμα εδώ.
- (Ντάλια) Βασικά, εγώ πείνασα.
- (Μαρινέλα) Αααα! Καλά!
- (Αμαλία) Καθένας με την τρέλα του κι εκείνος με την ομπρέλα του.
- (Ντάλια) Αααα! Ωραία παροιμία.
- (Μαρινέλα) Έλα ας δώσουμε ένα τέλος στη συζήτηση γιατί προβλέπω να κουφαθούμε, με αυτά που πρόκειται να πει στη συνέχεια!
- (Αμαλία) Ναι, άσε καλύτερα.
- (Ντάλια) Λοιπόν, τι λέτε να παραγγείλω κάτι να φάμε;

- (Αμαλία) Εσύ πεινάς;
- (Μαρινέλα) Ε, λίγο.
- (Αμαλία) Εντάξει, τότε παράγγειλε.
- (Ντάλια) Τι να παραγγείλω;
- (Μαρινέλα) Αχ, εγώ θέλω pizza!
- (Ντάλια) Κι εγώ, αυτό θα παραγγείλω, συμφωνείς Αμαλία;
- (Αμαλία) Ό,τι πείτε.

Η Ντάλια παραγγέλνει την pizza καθώς τα κορίτσια ετοιμάζουν το τραπέζι. Μόλις τελειώσει πάει να τις βοηθήσει και αυτή.

- (Μαρινέλα) Μέχρι να έρθει η pizza καθόμαστε να δούμε «Πολύ την Κυριακή ».
- (Ντάλια) Γιατί όχι!
- (Αμαλία) Ναι!
- (Ντάλια) Ιιιι! Κορίτσια τώρα το θυμήθηκα πριν ήθελα να σας πω κάτι σχετικά με τα ψευδώνυμα αλλά το είχα ξεχάσει και τώρα το θυμήθηκα.
- (Αμαλία) Για να ακούσουμε.
- (Ντάλια) Λοιπόν, η καθεμιά διάλεξε ένα ψευδώνυμο που να ταιριάζει στο χαρακτήρα και την προσωπικότητά του, δηλαδή εγώ διάλεξα να με λένε Ντάλια γιατί πιστεύω πως ταιριάζω με τη γνωστή Ντάλια όχι στα χαρακτηριστικά του προσώπου αλλά και σ' αυτά της ψυχής. Η Ισμήνη διάλεξε να τη λένε Μαρινέλα γιατί συγκέντρωσε όλα τα καλά στοιχεία από τη Μαρινέλα του έργου και προσπάθησε να τα ενώσει με τον δικό της χαρακτήρα με ένα απλό ψευδώνυμο. Η Ειρήνη είναι αυτή που εξαιρείται όμως.
- Χα χα χα, γελάει η Μαρινέλα
- (Αμαλία) Γιατί εξαιρούμε;
- Γιατί εσύ κανονικά θα έπρεπε να είχες το ψευδώνυμο Ζουμπουλία, την πειράζει η Ντάλια
- Γιατί;
- Γιατί αυτό το χαρακτηριστικό ιιιι! που κάνεις όταν φοβάσαι ή καμιά φορά ο τρόπος που μιλάς ταιριάζει με τον τρόπο της Ζουμπουλίας. (Ντάλια)
- Τα λες εσύ αυτά που πριν από τη χαρά σου πουν θυμήθηκες αυτό για τα ψευδώνυμα φώναξες αυτό το περιβόητο ιιιι! (Αμαλία)
- Ναι, σωστά αλλά εσύ φταις γιατί μου το κόλλησες (Ντάλια)
- Και τι είναι για να στο κολλήσω αρρώστια; (Αμαλία)
- (Ντάλια) Ναι, η αρρώστια << Ειρηνοζουμπουλίτιδα >> οι γιατροί όμως δεν έχουν βρει τη θεραπεία της.
- (Αμαλία) Άντε βρε από κει!
- Η πόρτα χτυπάει ξαφνικά και τις διακόπτει.
- (Μαρινέλα) Θα είναι ο πιτσαδόρος πάω να ανοίξω και να πάρω την πίτσα.
- (Αμαλία) Ο.Κ.
- (Μαρινέλα) Ευχαριστούμε πολύ! Καληνύχτα ! αποκρίνεται η Μαρινέλα στον πιτσαδόρο. Κορίτσια μυρίζει τέλεια, ελάτε να φάμε.
- (Αμαλία) Και τι είναι μαρί λουλούδι για να το μυρίζεις;
- (Ντάλια) Είδες όταν τα έλεγα εγώ, άκουσες αυτό το μαρί;

- (Μαρινέλα) Για να λέγετε και του στραβού το δίκιο το άκουσα κι εγώ Αμαλία ή μάλλον Ζουμπουλία.

- (Αμαλία) Αμάν πια αυτό το δούλεμά σας. Κάποτε θα βρω κι εγώ το ευαίσθητό σας σημείο και σαν Πάρις θα σας σκοτώσω χτυπώντας το με ένα βέλος, μεταφορικά μιλάω πάντα.

- Ψωνίστηκε πάλι, λέει γελώντας η Ντάλια.

- Ναι, το νούμερο, λέει γελώντας η Μαρινέλα.

- (Αμαλία) Τέλος πάντων αφήστε το τώρα αυτό το θέμα κι ελάτε να καθίσουμε να φάμε την pizza μας.

Το βράδυ πέρασε βρίσκοντας τις ηρωίδες μας να τρώνε και να βλέπουν τηλεόραση. Κάποια στιγμή αργά το βράδυ λέει η Ντάλια :

- (Ντάλια) Κορίτσια πάμε για ύπνο; Μην ξεχνάτε αύριο πρέπει να πάμε στο κολέγιο να γραφτούμε.

- (Μαρινέλα) Ναι, μωρέ το ξέχασα.

- (Αμαλία) Άντε ας πάμε στα κρεβάτια μας και τα λέμε αύριο.

Οι τρεις μας άγγελιοι έπεσαν για ύπνο αφού πρώτα αντάλλαξαν μεταξύ τους τη λέξη « Καληνύχτα »

10ο κεφάλαιο « Η πρώτη τους μέρα στο κολέγιο »

Η μέρα ξημερώνει και η Αμαλία σηκώνεται πρώτη από όλες πολύ χαρούμενη. Έχει ήδη παραγγείλει το δικό της πρωινό αλλά και των κοριτσιών και είναι έτοιμη να τις ξυπνήσει.

- Σηκωθείτε κορίτσια! Καλημέρα! Φωνάζει στην Ντάλια και στη Μαρινέλα.

- (Ντάλια) Μα τι έγινε και μας ξυπνάς;

- (Μαρινέλα) Τι ώρα είναι;

Ρωτούν νυσταγμένα κι οι δύο

- (Αμαλία) Λοιπόν, θα απαντήσω μία μία τις ερωτήσεις. Καταρχήν σας ξυπνώ γιατί είμαι πολύ χαρούμενη καθώς και γιατί πρέπει να πάμε να γραφτούμε στο κολέγιο, δεύτερον η ώρα είναι οκτώ παρά είκοσι.

- (Ντάλια) Εσύ πάλι γιατί είσαι χαρούμενη;

- (Αμαλία) Δεν ξέρω έχω ένα προαίσθημα ότι κάτι καλό θα συμβεί.

- (Μαρινέλα) Πρωινό είπες να μας φέρουν;

- (Αμαλία) Ναι, βέβαια εδώ είναι!

Οι τρεις τους κάθονται να φάνε, τελειώνοντας το πρωινό τους ντύνονται και φεύγουν κατευθείαν για το κολέγιο. Εκεί τις πήγε ο σοφέρ της Ντάλιας με το μεγάλο μαύρο της τζιπ. Τα κορίτσια φτάνουν και κατεβαίνουν, μετά πηγαίνουν στο διευθυντή και γράφονται. Αργότερα μπαίνουν στην τάξη, γνωρίζονται με τα παιδιά καθώς μέσα στην τάξη μπαίνει κι ο μαθηματικός με τον οποίο είχαν και μάθημα.

- (Καθηγητής) Καλημέρα σας, παιδιά.

- (Μαθήτριά) Καλημέρα σας, κύριε ξέρετε έχουμε τρεις νέες μαθήτρίες.

- (Καθηγητής) Ευχαριστώ για την ενημέρωση Χατζηκώστα κάθισε σε παρακαλώ.

Λοιπόν, ας σηκωθούν οι νέες μας μαθήτρίες και ας πουν τα ονόματά τους.

- (Ντάλια) Καλημέρα σας, με λένε Αναστασία.

- (Αμαλία) Καλημέρα, με λένε Ειρήνη.
- (Μαρινέλα) Γεια σας, με λένε Ισμήνη.
- (Καθηγητής) Καλώς ήρθατε λοιπόν. Το δικό μου όνομα είναι Στέργιος Μπερμπάντης.

Με το που ακούν το όνομα η Μαρινέλα και η Ντάλια γελούν κρυφά ενώ η Αμαλία είναι καθηλωμένη σε αυτά που λέει.

Τελικά τελειώνει το μάθημά τους, χτυπάει το κουδούνι και τα κορίτσια βγαίνουν έξω.

- Κορίτσια ακούσατε το όνομά του, λέει η Ντάλια γελώντας.
- (Μαρινέλα) Ναι, ναι, πολύ αστείο ήταν.
- Βλακείες λέει τσατισμένη η Αμαλία και φεύγει.
- (Μαρινέλα) Μα τι έπαθε αυτή τώρα;
- (Ντάλια) Τι να πω, ίσως να είναι εφηβικά νεύρα.
- (Μαρινέλα) Σωστά αλλά τώρα που πήγε;
- (Ντάλια) Δεν ξέρω.

Το σχολείο τελειώνει και τα κορίτσια επιστρέφουν στο ξενοδοχείο. Ανεβαίνουν στο δωμάτιο και συζητούν με την Αμαλία γι' αυτό που έγινε αναμεταξύ τους.

- (Μαρινέλα) Προς τι αυτά τα νεύρα βρε Αμαλία μου;
- (Αμαλία) Να, συγγνώμη, τίποτα δεν ήταν θα μου περάσει.
- (Ντάλια) Εγώ πάω να διαβάσω, προβλέπω να τελειώσω κατά τις οκτώ, θα φάω και θα πέσω για ύπνο.
- (Μαρινέλα) Ο.Κ.
- (Αμαλία) Εσύ τι θα κάνεις;
- (Μαρινέλα) Θα πάω κι εγώ να διαβάσω και στη συνέχεια θα κάνω αυτά που θα κάνει και η Ντάλια.
- (Αμαλία) Καλά!

11ο κεφάλαιο « Η αποκάλυψη του μυστικού »

Μόλις η Μαρινέλα πηγαίνει κι αυτή στο δωμάτιό της η Αμαλία μπαίνει στο δωμάτιο της Ντάλιας περπατώντας σιγά σιγά σαν να μην ήθελε να την ακούσει η Μαρινέλα.

- (Ντάλια) Έλα, πέρασε !
- (Αμαλία) Ντάλια.
- (Ντάλια) Ναι.
- (Αμαλία) Ξέρεις, θα ήθελα να σου πω κάτι.
- (Ντάλια) Το κατάλαβα, πέρνα όμως κατευθείαν στο ψητό γιατί έχω και διάβασμα.
- (Αμαλία) Ναι, δε θα σε καθυστερήσω απλά αυτό που θα σου πω δεν θέλω να το μάθει η Μαρινέλα γιατί αυτή θα γελάσει ενώ εσύ όχι, αν και τα θεωρείς βλακείες αυτά.
- (Ντάλια) Ωχ! Κατάλαβα, για ν' ακούσω.
- Εμένα, λέει κάπως διστακτικά η Αμαλία.
- (Ντάλια) Ναι, εσένα.

- (Αμαλία) Εεε! Δεν με βοηθάς αν επαναλαμβάνεις.
 - (Ντάλια) Τότε πες το και τελείωνε.
 - (Αμαλία) Εντάξει τότε, εμένα μου άρεσε ο μαθηματικός.
- Ακούγοντάς το η Ντάλια ξεκαρδίζεται απ' τα γέλια ενώ η Αμαλία την κοιτά απορημένη.
- (Ντάλια) Μα είναι δυνατόν;
 - (Αμαλία) Είναι πως δεν είναι! αλλά κοίταξε άνθρωπο που βρήκα να εμπιστευθώ το μυστικό μου.
 - (Ντάλια) Μην παρεξηγείσαι τώρα αφού ξέρεις ότι εγώ αυτά τα θεωρώ ανοησίες, ανιαρά πράγματα.
- Καθώς γελούσε η Ντάλια την άκουσε η Μαρινέλα και πήγε να δει τι έγινε
- (Αμαλία) Νομίζω πως άκουσα βήματα, πρέπει να έρχεται η Μαρινέλα, μην πεις τίποτα, προσπάθησε να τα μπαλώσεις.
 - (Ντάλια) Καλά!
- Η Μαρινέλα μπαίνει μες στο δωμάτιο χωρίς να χτυπήσει την πόρτα
- (Μαρινέλα) Τι συμβαίνει εδώ;
 - (Ντάλια) Τι να συμβαίνει δηλαδή;
 - (Μαρινέλα) Άκουσα κάτι γέλια.
 - (Ντάλια) Λοιπόν, εγώ ήμουν.
 - (Μαρινέλα) Και γιατί γελούσες; Μήπως λέγατε τίποτα για εμένα;
 - (Ντάλια) Όχι, καλέ ένα ανέκδοτο μου είπε η Αμαλία.
 - (Μαρινέλα) Για να το ακούσω.
 - (Αμαλία) Ωχ!
 - (Μαρινέλα) Πως είπες;
 - (Αμαλία) Τίποτα.
 - (Ντάλια) Να το πω ή θα το πεις εσύ Αμαλία;
 - (Αμαλία) Πες το εσύ για να δω αν το εμπέδωσες.
 - (Ντάλια) Ωραία! Δύο φίλοι συναντιούνται σ' ένα αγροτικό δρόμο. Ο ένας κουβαλά ένα χαρτόκουτο στον ώμο του.
 - Ε! Γιάννη, τι έχεις στο κουτί; Ρωτάει ο άλλος
 - Κότες, λέει ο Γιάννης
 - Αν μαντέψω πόσες είναι θα μου δώσεις μία;
 - Αν το βρεις θα στις δώσω και τις δύο.
 - Εντάξει, λέει ο άλλος. Πέντε.
 - (Αμαλία) Κορίτσια πραγματικά είναι πολύ αστείο, λέει η Μαρινέλα καθώς γελάει.
- Να σας πω κι εγώ τρία ανέκδοτα με τους Πόντιους και συνεχίζουμε το διάβασμα. (Μαρινέλα)
- (Αμαλία) Άντε καλά!
 - (Μαρινέλα) Λοιπόν, γιατί οι Πόντιοι πάνε επτά – επτά;
 - (Αμαλία) Γιατί φοβούνται να πάνε ένας – ένας ;
 - (Μαρινέλα) Για να έχουν τα μάτια τους δεκατέσσερα!
 - (Ντάλια) Καλό!

- (Μαρινέλα) Το δεύτερο τώρα. Γιατί οι Πόντιοι μαθητές όταν δίνουν εξετάσεις κρατούν ομπρέλα;
- (Ντάλια) Γιατί είναι τρελοί;
- (Μαρινέλα) Όχι, για να μην τα κάνουν μούσκεμα!
- (Αμαλία) Ωραίο κι αυτό!
- (Μαρινέλα) Τώρα το τρίτο και τελευταίο. Πώς πέθανε ο τελευταίος Πόντιος Δικηγόρος;
- (Αμαλία) Τον δίκασε ο δικαστής;
- (Μαρινέλα) Όχι, γλίστησε στον Άρειο Πάγο.
- (Ντάλια) Πάρα πολύ ωραίο κι αυτό αλλά ας συνεχίσουμε το διάβασμα.
- (Αμαλία) Σωστά.

12ο κεφάλαιο « Η επόμενη μέρα στο σχολείο »

Το επόμενο πρωί πρώτη σηκώθηκε και πάλι η Αμαλία, παρήγγειλε το πρωινό τους και είναι έτοιμη να της ξυπνήσει.

- (Αμαλία) Καλημέρα! τις φωνάζει ενώ ανοίγει τα παντζούρια του παραθύρου και ο ήλιος διαχέει παντού το φως του.
- (Μαρινέλα) Καλημέρα, εσύ πάλι πρώτη ξύπνησες;
- (Αμαλία) Ναι, λέει χαρούμενα.
- (Μαρινέλα) Τουλάχιστον μας παρήγγειλες πρωινό;
- (Αμαλία) Ναι, φυσικά μέσα είναι πήγαινε.
- (Μαρινέλα) Η άλλη δεν ξύπνησε;
- (Αμαλία) Όχι, δεν ξύπνησε ακόμα η υπναρού, η μακακάκου.
- (Μαρινέλα) Τι σημαίνει αυτό;
- (Αμαλία) Θα σε γελάσω.
- Τι έγινε; ρωτάει νυσταγμένα η Ντάλια
- (Αμαλία) Αααα! Ξύπνησες επιτέλους μακακάκου
- (Ντάλια) Μ' εσένα θα τα πούμε μετά. Γιατί δε με ξυπνήσατε νωρίτερα, κοιτάζτε τι ώρα είναι σε δέκα λεπτά χτυπάει το κουδούνι και εμείς ακόμα δεν έχουμε ντυθεί.
- (Μαρινέλα) Δίκιο έχει!

Τα κορίτσια ντύνονται γρήγορα και χωρίς να φάνε πρωινό μπαίνουν στο αμάξι και φεύγουν για το σχολείο τους. Καθώς είναι μες στο αμάξι η Αμαλία αρχίζει να μιλά στη Ντάλια για τον καθηγητή πάλι αφού η Μαρινέλα δεν ακούει γιατί έχει κάτσει μπροστά. Μεσ στη συζήτηση η Αμαλία λέει στην Ντάλια πως αντί για να γράψει την εργασία που τους είχε βάλει, να γράψουν δηλαδή μια θεωρία στα μαθηματικά για να την εμπεδώσουν, αυτή του έγραψε τα συναισθήματά της γι' αυτόν. Τέλος πάντων τα κορίτσια φτάνουν στο σχολείο και καθώς η Μαρινέλα έτρεξε στην τάξη για να προλάβει η Αμαλία και η Ντάλια μιλούν ακόμη στο προαύλιο.

- (Ντάλια) Καλά είσαι σοβαρή, τι πήγες κι έκανες;
- (Αμαλία) Αυτά που νιώθω γι' αυτόν του γράφω.
- (Ντάλια) Ναι, αλλά αυτός μπορεί να το πάρει αλλιώς και να σε στείλει στο διευθυντή.

- (Αμαλία) Δεν με ενδιαφέρει, το μόνο που με ενδιαφέρει είναι να διαβάσει αυτά που του έγραψα.
- (Ντάλια) Καλά κάνε ό,τι θες, καλή τύχη πάντως ό,τι κι αν γίνει, λέει η Ντάλια στην Αμαλία λίγο πριν μπουν στην τάξη και την αγκαλιάζει.
Τα κορίτσια μπαίνουν στην τάξη και μετά από λίγο μπαίνει και ο μαθηματικός με τον οποίο είχαν και μάθημα την πρώτη ώρα. Αφήνει την τσάντα πάνω στην έδρα και σηκώνει μία μαθήτριά να μαζέψει τις εργασίες τους. Τότε η Αμαλία είναι χαρούμενη που επιτέλους εκείνος θα μάθει τα συναισθήματά της γι' αυτόν ενώ η Ντάλια έχει αγχωθεί για το τι θα γίνει με τη φίλη της. Η ώρα των μαθηματικών τελειώνει γρήγορα και το κουδούνι χτυπά. Η Αμαλία και η Ντάλια κάθονται στην τάξη και μιλούν ενώ η Μαρινέλα είναι στο προαύλιο και μιλά μ' ένα άλλο κορίτσι.
- (Αμαλία) Ούτε φωνή ούτε ακρόαση.
- (Ντάλια) Ναι, ίσως δεν θα τα έχει ελέγξει ακόμα.
- (Αμαλία) Ίσως.
Το κουδούνι ξαναχτυπά για μέσα. Ο χρόνος ρέει αδιάκοπα κι έρχεται η ώρα να σχολάσουν. Τα κορίτσια καθώς καταβαίνουν τις σκάλες βρίσκουν στην πόρτα, όπου από αυτή έβγαινες στο προαύλιο, τον κύριο Μπερμπάντη να θέλει να μιλήσει στην Αμαλία, τότε η Ντάλια και η Μαρινέλα φεύγουν και πηγαίνουν στο αμάξι.
- (Μαρινέλα) Μα τι να ήθελε ο καθηγητής την Αμαλία;
- (Ντάλια) Ίσως κάτι για τα μαθήματα.
- (Μαρινέλα) Περίεργα πράγματα!
Τη ίδια στιγμή η Αμαλία μιλάει με τον καθηγητή.
- (Καθηγητής) Κορίτσι μου, έχεις συνειδητοποιήσει τι γράφεις εδώ μέσα;
- (Αμαλία) Φυσικά, εδώ μέσα γράφω τα συναισθήματά μου προς εσάς. Τώρα βέβαια ξέρω ότι ίσως με τιμωρήσετε και με πάτε στον διευθυντή αλλά με νοιάζει τώρα που μάθατε τα πραγματικά μου συναισθήματα για το πρόσωπό σας.
- (Καθηγητής) Μην ανησυχείς, δεν είχα τέτοιες προθέσεις άλλωστε κι εγώ τα ίδια νιώθω γι' εσένα τις λέει και τι φιλάει.
Η Αμαλία μετά από λίγο πηγαίνει στο αμάξι και αρχίζει να διηγείται όσα έγιναν στην Ντάλια. Έπειτα γυρνάνε στο ξενοδοχείο τρώνε, διαβάζουν και πάνε για ύπνο.

13ο κεφάλαιο « Η νέα τους αποστολή »

Οι μέρες περνούν και στη ζωή τους δε συνέβη κάτι το διαφορετικό. Μετά όμως από πέντε μήνες τις τηλεφωνεί ο Τσάρλι και τις καλεί να πάνε στο γραφείο του. Τα κορίτσια πηγαίνουν και αρχίζουν να συζητούν.

- (Τσάρλι) Γεια σας κορίτσια, τι κάνετε;
- (Μαρινέλα) Μια χαρά Τσάρλι, πολύ ωραία!
- (Ντάλια) Έχεις να μας αναθέσεις καμιά νέα αποστολή; (Ντάλια)
- (Τσάρλι) Ναι, ακούστε. Υπάρχει ένας δολοφόνος που εσείς πρέπει να πιάσετε. Αυτός σε λίγο θα προσπαθήσει να φυγαδευτεί στη Νέα Υόρκη. Αυτός εδώ στην Ελλάδα έχει κάνει ήδη τρεις φόνους.
- (Ντάλια) Κι εμείς δηλαδή θα πρέπει να πάμε για ένα χρονικό διάστημα εκεί για να τον πιάσουμε;

- (Μαρινέλα) Ναι, ακριβώς.
Οι ηρωίδες μας συνεχίζουν τη συζήτησή τους με τον Τσάρλι η μόνη που κάθεται σαν μαραμένη και δεν μιλάει είναι η Αμαλία. Έρχεται η ώρα να γυρίσουν στο ξενοδοχείο και η Ντάλια με την Αμαλία κλείνονται στο δωμάτιό τους. Η Αμαλία αρχίζει να κλαίει που θα πρέπει τώρα να αποχωριστεί τον καθηγητή. Καθώς όμως τα κορίτσια μιλούν η Μαρινέλα είναι έξω από το δωμάτιο και τα ακούει όλα. Τότε χτυπάει την πόρτα μπαίνει μέσα και ρωτάει την Αμαλία:
- (Μαρινέλα) Μα γιατί δεν μου το είχατε πει απ' την αρχή;
- (Αμαλία) Γιατί πίστευα πως θα με κορόιδευες γιατί εσύ τα θεωρείς βλακείες αυτά, όχι ότι η Ντάλια δεν με κορόιδεψε αλλά λέμε τώρα.
Τότε η Μαρινέλα συγκινημένη καθώς είναι τις αγκαλιάζει και τις δύο.

14ο κεφάλαιο << Ο αποχωρισμός τους >>

Την επόμενη μέρα στο σχολείο η Αμαλία συναντάει τον κύριο Μπερμπάντη στο προαύλιο και αρχίζει να του μιλάει.

- (Αμαλία) Κοίτα Στέργιο ξέρεις πως είμαι άγγελος του Τσάρλι και μου ανατέθηκε μία αποστολή.
- (Καθηγητής) Ναι, και που είναι το κακό;
- (Αμαλία) Η αποστολή αυτή προβλέπει να πιάσουμε έναν δολοφόνο στη Νέα Υόρκη και θα πρέπει να πάμε να μείνουμε για ένα χρονικό διάστημα εκεί.
- (Καθηγητής) Καλά, και το σχολείο;
- (Αμαλία) Μάλλον θα γραφτούμε εκεί σε κάποιο κολέγιο.

Ο κύριος Μπερμπάντης κάθεται λίγο στο παγκάκι για να συνειδητοποιήσει τι γίνεται. Μόλις καταλάβει χωρίς να ξέρει τι να κάνει σκύβει το κεφάλι του και η Αμαλία προσπαθεί να τον παρηγορήσει.

Τα κορίτσια μόλις τελειώσουν το σχολείο ετοιμάζονται να πάνε στο ξενοδοχείο, να ετοιμάσουν τις βαλίτσες τους και να φύγουν. Πριν όμως φύγουν από το σχολείο η Αμαλία αποχαιρετάει τον καθηγητή και τα κορίτσια συγκινημένα καθώς είναι αγκαλιάζονται και υπόσχονται να μείνουν για πάντα φίλες.

Τέλος

Αφιερωμένο στις φίλες μου
Ειρήνη και Ισμήνη
Αναστασία Χατζηαθανασίου

Ο ΜΟΥΣΤΑΚΑΛΗΣ

Ήταν ένας κακός άνθρωπος, ο Μουστακαλής, που φυλάκισε την Κατερίνα. Αλλά ήταν ένα αγόρι, ο Νίκος, που ο Μουστακαλής τον έκανε φάντασμα. Αλλά ήρθε μια μέρα που ο Νίκος νίκησε το Μουστακαλή και έγινε άνθρωπος. Ελευθέρωσε την Κατερίνα, τη γυναίκα του, κι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!!

Χρήστος Τοσουνίδης

ΘΑΛΑΣΣΑ ΠΛΑΤΙΑ Σ' ΑΓΑΠΩ ΓΙΑΤΙ ΜΟΥ ΜΟΙΑΖΕΙΣ

Η θάλασσα είναι ένα από τα ωραιότερα δημιουργήματα. Πιστεύω πως όλοι την αγαπάμε . Η αγάπη μας γι' αυτήν είναι απεριγράπτη. Μόλις την αντικρίζουμε μας μαγεύει. Μας παρασύρει με τα θαλασσινά της αρώματα. Για αυτό μπορούμε να παρουσιάσουμε τα κύματα της σαν λιωμένο χρυσάφι βλέποντας τα κύματα να χοροπηδούν ρυθμικά. Εσύ μας γεμίζεις με συναισθήματα και ιδέες. Που μας ηρεμείς με τη γαλήνια σου. Για αυτό τη θεωρούμε σαν μάνα μας.

«Θάλασσα πλατιά σ' αγαπώ γιατί μου μοιάζεις,
Λες και έχεις καρδιά και όλο χρώματα στο νου μου αλλάζεις.»

Η θάλασσα για εμένα πάντα θα είναι το ομορφότερο δημιούργημα, θα με μαγεύει και θα την αγαπώ για πάντα.

ΕΙΡΗΝΗ ΠΑΝΩΛΗ

ΕΝΑΣ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΣ ΤΟΠΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1^ο

Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΧΡΥΣΑΝΘΗΣ

Στο κέντρο της Αθήνας ζούσε ένα κορίτσι 9 χρονών με τους γονείς του. Άκουγε στο όνομα Χρυσάνθη. Οι γονείς της είχαν πολλά χρήματα, ο μπαμπάς της ήταν παιδίατρος και η μαμά της φιλόλογος. Ήταν ένα πολυταξιδεμένο κορίτσι. Επίσης είχε ταξιδέψει και στο εξωτερικό. Τώρα όμως ήθελε να ταξιδέψει σε ένα μέρος μαγικό... χωρίς καυσαέρια, αυτοκίνητα και τσιμέντο. Σε ένα μέρος που να υπάρχουν δέντρα, λουλούδια και πρασινάδα. Αυτό ήταν το όνειρό της αλλά δεν ήξερε πώς θα μπορούσε να το πραγματοποιήσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2^ο

ΕΝΑΣ ΜΑΓΕΜΕΝΟΣ ΤΟΠΟΣ

Η Χρυσάνθη την άλλη μέρα ξαφνικά βρέθηκε σε μια πόλη. Ξαφνιάστηκε, είχε χαθεί.

-Πού βρίσκομαι; Πώς βρέθηκα εδώ;

Όμως δεν υπήρχε κανείς εκεί κοντά για να της απαντήσει. Μόνο υπήρχαν λουλούδια πολύχρωμες πεταλούδες να πετάνε χαρωπές στον καταγάλανο ουρανό. Ο ήλιος έλαμπε ήταν μια ηλιόλουστη μέρα. Αυτό το μέρος είναι σαν εκείνο που είχε ονειρευτεί η Χρυσάνθη. Όμως ακούστηκε ένας θόρυβος και την επανέφερε στην πραγματικότητα.

-Τώρα πρέπει να επανέρθω στην πραγματικότητα και να σκεφτώ ποιο μονοπάτι να πάρω.

Είχε και αυτό το πρόβλημα.

Τα μονοπάτια ήταν τόσο γυριστά που δεν μπορούσε να δει τι κρύβουν.

Σκέφτηκε:

-Θα πάρω αυτό το μονοπάτι και ότι είναι να γίνει ας γίνει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3^ο

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙΟΥ ΜΕ ΜΙΑ ΝΕΡΑΪΔΑ

Περπατούσε ώρες ατελείωτες, είχε απογοητευτεί.

-Αυτό το μονοπάτι είναι ένας λαβύρινθος. Δε θα φτάσω ποτέ σε κανένα μαγικό μέρος, ούτε θα καταφέρω να γυρίσω στο σπίτι μου. Έκλαιγε με λυγμούς.

Την ώρα που έκλαιγε άκουσε μια φωνή. Αλλά δεν έδωσε σημασία. Μετά από λίγο πάλι, είπε:

-Ποιοσοός είναιιαι. Φώναξε και ακούστηκε αντίλαλος.

Δεν πήρε όμως καμία απάντηση.

Ξαναφώναξε:

-Ποιοσοό είναιιαι.

-Εϊ εδώ πάνω. Ακούστηκε μια λεπτή φωνή.

-Πού;

-Εδώ πάνω στο δέντρο.

-Ποια είσαι και τι θέλεις; Ρώτησε η Χρυσάνθη

-Είμαι η νεράιδα της Άνοιξης και θέλω να σε βοηθήσω.

-Που βρίσκομαι, σε ποια χώρα;

-Βρίσκεσαι στη Γαλλία και λίγο παρακάτω είναι το χωριό Χαρουμενούπολη

-Υπήρχαν και άλλα μονοπάτια τι ήταν και πού οδηγούσαν;

-Τα άλλα μονοπάτια οδηγούν σε άλλα χωριά και στα άλλα μονοπάτια βρίσκονται άλλες νεράιδες.

-Στην πραγματικότητα δεν υπάρχουν νεράιδες και εδώ μιλάνε τα ζώα ενώ κανονικά δεν μιλάνε.

- Ορίστε; Μιλάνε τα ζώα; Τι μέρος είναι αυτό τέλος πάντων. Μιλάνε τα ζώα υπάρχουν νεράιδες. Μπορεί να μου εξηγήσει κάποιος τι συμβαίνει γιατί θα τρελαθώ;
- Θα σου τα εξηγήσω όλα αυτά αλλά πρώτα να συστηθούμε. Χαίρω πολύ με λένε Ρουμπίνι.
- Χαίρω πολύ με λένε Χρυσάνθη. Λοιπόν θα μου πεις;
- Εντάξει ηρέμισε. Είναι απλό εδώ είναι το πιο χαρούμενο χωριό του κόσμου ή μάλλον της Γαλλίας. Με λίγα λόγια επειδή είναι ένα παραμυθένιο και μαγεμένο χωριό γη αυτό υπάρχουν νεράιδες και μιλάνε τα ζώα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4^ο

Ο ΑΤΕΛΕΙΩΤΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

Περπατούσαν αρκετές ώρες. Η ώρα ήταν 15.30 και ο ήλιος έκαιγε ακόμα πιο πολύ. Κάποια στιγμή η νεράιδα και η Χρυσάνθη κουράστηκαν και κάθισαν κάτω από ένα δέντρο για σκιά.

Ήταν για λίγα λεπτά αμίλητες και η Χρυσάνθη ήταν σκεπτική.

Σε μια στιγμή λέει η Ρουμπίνι:

- Τι σκέφτεσαι;
- Τίποτα άστο καλύτερα.
- Έλα, πες μου.
- Καλά θα σου το πω.
- Άντε λοιπόν.
- Νομίζω ότι μου λες ψέματα.
- Για πιο πράγμα;
- Να για αυτό που συζητούσα πριν.
- Καλά τόση ώρα αυτό σκεφτόσουν;
- Η Χαρουμενούπολη μπορεί να είναι παραμυθένια αλλά αυτό δεν είναι δικαιολογία.
- Καλά, καλά μην φωνάζεις θα σου πω την αλήθεια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5^ο

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΤΗ ΣΥΝΕΒΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ

-Τώρα που έφυγε ο ήλιος έλα να ξεκινήσουμε πριν βραδιάσει και στο δρόμο θα σου εξηγήσω είπε η Ρουμπίνι.

Έτσι η νεράιδα άρχισε να διηγείται στο κορίτσι την παρακάτω ιστορία.

-Πρώτων θέλω να σου ζητήσω συγγνώμη που σου είπα ψέματα. Δε μου αρέσει και δε το συνηθίζω αλλά είπα τι να τα λέω και σε εσένα στο κάτω- κάτω τι σε νοιάζει.

Επίσης τι να σε ζαλίζω με τα προβλήματα του χωριού μας. Λοιπόν ας μπούμε στο θέμα μας. Στο χωριό υπάρχει ένα κάστρο όμως δεν μα προκαλούσε φόβο. Εμείς τα

παιδιά πηγαίναμε και παίζαμε. Το κάστρο ήταν εγκαταλελειμμένο για πάρα πολλά χρόνια. Μια μέρα εγκαταστάθηκε εκεί ένας άντρας. Όταν μια μέρα πήγαμε να παίζουμε έξω από το κάστρο και επειδή κάναμε πολύ φασαρία μας μεταμόρφωσε σε νεράιδες και ζώα.

Το χωριό ευτυχώς είναι ακόμα χαρούμενο όπως ήταν πριν έρθει ο μάγος. Όμως μετά μπορεί...

-Αλλά μετά μπορεί...τι;

-Δεν μπορώ να σου πω τώρα γιατί φτάσαμε στο χωριό και δεν κάνει να μπούμε μέσα.

-Μια τελευταία ερώτηση, που είναι το κάστρο;

-Σε εκείνο το βουνό είπε η Ρουμπίνι και έδειξε με το χέρι της ένα βουνό και εξαφανίστηκε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6^ο

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΤΗΣ ΧΡΥΣΑΝΘΗΣ ΜΕ ΤΗΝ ΔΑΝΑΗ

Όταν έφτασε μαγεύτηκε από το τοπίο όμως δεν είχε μεγάλη διάφορά με το μέρος που συνάντησε πριν μπει στο μονοπάτι, αλλά δε το χόρτασε. Βλέπεται στην Αθήνα έβλεπε μόνο γκρι .Γκρι ο ουρανός από τα καυσαέρια των εργοστασίων και των αυτοκινήτων, γκρι ο δρόμος, γκρι και τα σπίτια από τη μόλυνση του περιβάλλοντος. Επίσης δεν είναι τόσο εύκολο να δει κανείς τον ουρανό γιατί δεν υπάρχουν μονόροφα σπιτάκια αλλά ουρανοξύστες με 20 ορόφους μουντά και μονότονα. Εκεί που είχε απορροφηθεί και πάλι προσγειώθηκε όταν την πλησίασε ένα κορίτσι

-Γεια σου της είπε το κορίτσι.

-Γεια απάντησε

-Πώς σε λένε; Εμένα με λένε Δανάη

-Εμένα με λένε Χρυσάνθη.

-Θέλεις να έρθεις εκεί πέρα να παίξεις μαζί μας;

-Πού;

-Εκεί έλα . Να σας συστήσω από εδώ η καλύτερή μου φίλη η Μυρτώ και από εδώ η Χρυσάνθη που την γνώρισα πριν λίγα λεπτά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7^ο

Η ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΤΗΣ ΧΡΥΣΑΝΘΗΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΤΗΣ

-Πώς έφτασες εδώ και με ποιους ήρθες;

-Ονειρευόμουν να φύγω από την μεγαλούπολη και τη μολυσμένη ατμόσφαιρα ήθελα να έρθω σε ένα τόπο σαν κι αυτόν. Όταν ξύπνησα βρέθηκα εδώ. Οι γονείς μου είναι στην Αθήνα. Γιατί όπως σου είπα δεν ξέρω πως έφτασα.

-Πού σκέφτεσαι να μείνεις;

-Δεν ξέρω μου προτείνεις καμιά ιδέα;

-Μμμμμ. Περίμενε να σκεφτώ. Γιούπι το βρήκα.

- Πες το μου. Πες το μου.
-Όχι άστο καλύτερα.
-Μα γιατί; Νομίζεις ότι θα μας γίνεις βάρος; Οι γονείς μου είναι φιλόξενοι και δέχονται με ευχαρίστηση τους φίλους μου
-Άντε καλά πάμε
Μετά από λίγο έφτασαν στο σπίτι
-Να αυτό είναι το σπίτι μου είπε η Δανάη
Όταν το αντίκρισε είδε ένα χαριτωμένο σπιτάκι. Επίσης γνωρίζοντας τους γονείς της είδε ότι πολύ συμπαθητικοί και φιλόξενοι
-Γεια σου εσύ πρέπει να είσαι η φίλη της Δανάη. Καλώς ήρθες
-Γεια σας με λένε Χρυσάνθη, η Δανάη μου είπε πολύ καλά λόγια για εσάς.
-Πέρασε μέσα μη στέκεσαι έξω θα πρέπει να πεινάς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8^ο

Η ΑΓΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΣΤΑ ΧΩΡΙΑ

- Η Χρυσάνθη πήγε μέσα στο σπίτι και κάθισαν να φάνε. Όταν τελείωσαν το φαγητό ήταν ώρα για να πάνε να κοιμηθούν.
-Βράδιασε και πρέπει να πάτε για ύπνο. Εσύ θα κοιμηθείς στο κρεβάτι και η Δανάη στον καναπέ. Είπε η μαμά της Δανάη.
Πριν πάνε για ύπνο λέει η Χρυσάνθη:
-Δε θα κλειδώσετε τώρα που θα πάμε να κοιμηθούμε;
-Μα όχι κορίτσι μου. Εδώ δεν υπάρχει κακία ούτε ο φόβος ότι θα έρθει κάποιος να μας κλέψει.
-Στην Αθήνα όλος ο κόσμος κλειδώνει μέρα-νύχτα και τα παιδιά δεν κυκλοφορούν έξω όχι μόνο τη νύχτα που είναι φυσιολογικό αλλά και τη μέρα.
-Εμείς ευτυχώς ακόμα δεν ζούμε με αυτόν το φόβο
Η Χρυσάνθη σκέφτηκε «Τι ωραία που θα ήταν να ερχόταν εδώ οι γονείς μου και να ζούσαμε εδώ ευτυχισμένοι σε έναν τόπο διαφορετικό».
-Καληνύχτα
-Καληνύχτα φώναξαν η Χρυσάνθη και η Δανάη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9^ο

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ ΤΗΣ ΧΡΥΣΑΝΘΗΣ

- Η ώρα ήταν 2.00 τα μεσάνυχτα. Ενώ έπρεπε όλοι να κοιμούνται η Χρυσάνθη ήταν ξύπνια. Τι να σκεφτόταν άραγε;
Πήγε κοντά στη Δανάη.
-Δανάη. Εεεε Δανάη ξύπνα.
-Τι θες τέτοια ώρα; Καλά στον ύπνο σου μ' έβλεπες; Δεν κοιμάσαι;

- Ήθελα να σου πω κάτι πολύ σοβαρό. Έχει σχέση με το χωριό σου. Αλλά θέλω να το κρατήσεις μυστικό μέχρι να βρούμε λύση.
- Είμαι όλη αυτιά. Πες.
- Στο βουνό «Νόκα» δεν υπάρχει ένα κάστρο;
- Ναι.
- Εκεί πηγαίνετε εσείς τα παιδιά από το χωριό και παίζετε. Μια μέρα εκεί έμεινε ένας άντρας, αυτός όμως δεν είναι ένας κανονικός άνθρωπος σαν όλους τους άλλους αλλά ένας ...μάγος.
- Τι; Και εσύ που το ξέρεις;
- Καθώς ερχόμουν συνάντησα μια νεράιδα. Το ξέρω ότι θα σου φανεί περίεργο αλλά άκου: δεν είναι πραγματική νεράιδα γιατί όλοι ξέρουμε ότι δεν υπάρχουν και επίσης συνάντησα ζώα που μιλάνε. Όλα αυτά έγιναν επειδή μια μέρα πήγαν να παίξουν έξω από το κάστρο ο μάγος νευρίασε και τους μεταμόρφωσε σε ζώα.
- Τώρα κατάλαβα.
- Πρέπει όμως να βρούμε γρήγορα μια λύση. Μπορεί τώρα να μην έχουν γίνει τώρα καταστροφές αλλά αργότερα μπορεί να καταστραφεί ολόκληρη η Χαρουμενούπολη.
- Ωραία πρέπει να δράσουμε γρήγορα. Αύριο πρωί-πρωί θα πάμε στη Μυρτώ να μας βοηθήσει, όλο και κάποια καλή ιδέα θα έχει στο μυαλό της.
- Αντε καλά. Αλλά θα το πούμε μόνο στη Μυρτώ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10^ο

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

- Την άλλη μέρα στις 8.00 η ώρα το πρωί πήγα στη Μυρτώ. Η μαμά της ήταν έξω στον κήπο και πότιζε τα λουλούδια.
- Καλημέρα που είναι η Μυρτώ; Μπορούμε να τη δούμε είπαν τα δυο κορίτσια.
 - Κοιμάται θέλετε να την ξυπνήσω;
 - Αμα μπορείτε; Γιατί θέλουμε να την πούμε κάτι πολύ σοβαρό.
 - Ναι ναι πάω. Μυρτώ ξύπνα αγάπη μου ξύπνα.
 - Γιατί με ξύπνησες τόσο νωρίς μαμά; Σήμερα Σάββατο είναι δεν έχω σχολείο.
 - Το ξέρω αλλά ήρθαν οι φίλες σου και είπαν ότι θέλουν να σου πουν κάτι πολύ σοβαρό.
 - Πες τες να περάσουν μέσα.
 - Ήρθαμε να σου πούμε κάτι που αφορά το χωριό μας είπε η Δανάη.
 - Της εξήγησαν τη συνέβη και σκεφτόταν να βρουν μια λύση.
 - Το βρήκα φώναξε με ενθουσιασμό η Μυρτώ.
 - Το ήξερα ότι εσύ θα είχες μια ιδέα
 - Νομίζω ότι αυτό είναι το πιο κατάλληλο. Λοιπόν για να τον διώξουμε ή να τον καταστρέψουμε πρέπει να μπούμε στο κάστρο να πάρουμε ένα βιβλίο που να είναι κατάλληλο για να τον καταστρέψουμε. Για να το κάνουμε αυτό πρέπει να τον παρακολουθήσουμε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11^ο

ΤΑ ΤΡΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΣΤΟ ΚΑΣΤΡΟ

-Δεν ξέρω αλλά εγώ φοβάμαι λίγο και επίσης δεν μου φαίνεται και τόσο καλή ιδέα.
Είπε η Χρυσάνθη.

-Και εμείς φοβόμαστε αλλά πρέπει να σώσουμε το χωριό και επίσης διαφωνώ μαζί σου γιατί η ιδέα της Μυρτώς θα είναι και η πιο αποτελεσματική

-Εσύ Χρυσάνθη μην έρχεσαι αν φοβάσαι έτσι και αλλιώς δεν είναι δικό σου χωριό.

- Τι λες; Πλάκα μου κάνεις; Αυτό το χωριό είναι σαν να είναι δικό μου σαν να είναι δικό μου. Φυσικά και θα έρθω.

- Ωραία. Όμως τώρα πρέπει να οργανωθούμε. Να πάρουμε τα απαραίτητα.

- Επίσης πρέπει να μάθουμε τι ώρα βγαίνει έξω γιατί δεν μπορούμε να μπούμε μέσα άμα είναι και αυτός στο κάστρο.

-Εγώ νομίζω πως ξέρω τι ώρα βγαίνει είτε η Χρυσάνθη.

-Και εσύ από πού το ξέρεις.

-Γιατί η Ρουμπίνι μου είπε ότι έπαιζαν στις 21.00 η ώρα το απόγευμα βγήκε έξω και τους μεταμόρφωσε. Δεν είμαι σίγουρη ότι βγαίνει τέτοια ώρα όμως μπορεί εκείνη την ημέρα να βγήκε τέτοια ώρα.

-Ο.Κ Σήμερα στις 20.30 να συναντηθούμε στην πλατεία. Α ναι να μην ξεχάσουμε να πάρουμε μια τσάντα με τα απαραίτητα.

-Και ποια παρακαλώ είναι τα απαραίτητα;

-Εεεεε. Φακός, νερό, πιρούνι, μαχαίρι, μολύβι, χαρτί... τέλος πάντων ότι νομίζεται εσείς απαραίτητο.

-Εντάξει τα λέμε αργότερα.

Στις 20.30 και τα τρία κορίτσια συναντήθηκαν στην πλατεία.

-Έτοιμες; Φύγαμε.

Έφτασαν στο κάστρο. Περίμεναν αρκετή ώρα αλλά κανείς δεν βγήκε. Η ώρα ήταν 21.05 και κανείς δεν είχε εμφανιστεί ακόμα.

-Κορίτσια άρχισα να βαριέμαι. Λέτε να μη βγει; Είπε η Μυρτώ.

-Έλα μην χάνεις τις ελπίδες σου ας περιμένουμε λίγο ακόμα.

Ξαφνικά άκουσαν ένα θόρυβο τα κορίτσια φοβήθηκαν και πλησίασαν το ένα το άλλο.

-Άνοιξε η πόρτα. Τώρα είναι ευκαιρία να μπούμε μέσα.

Μπήκαν μέσα στον κάστρο στο εργαστήριο του μάγου και έψαχναν τα βιβλία.

Ξαφνικά ακούστηκε μια φωνή:

-Χρυσάνθη ξύπνα είναι ώρα να πας στο σχολείο.

-Πού βρίσκομαι;

-Σπίτι παιδί μου. Πού αλλού;

-Δεν βρίσκομαι στην «Χαρουμενούπολη;» Στο κάστρο για να διώξουμε τον κακό μάγο;

-Τι λες παιδί μου; Μάλλον κάποιο όνειρο θα είδες. Άντε ετοιμάσου τώρα σε λίγο θα έρθει το σχολικό.

Τελικά ήταν ένα όνειρο. Αλλά τι λέτε να έγινε; Να έδιωξαν τον μάγο και να έσωσαν το χωριό; Κανείς δεν ξέρεις. Έτσι κι αλλιώς δεν νομίζω να είστε τόσο περίεργοι (έτσι δεν είναι);

Αφιερωμένο στους γονείς μου, τον αδερφό μου και τις φίλες μου.

ΕΙΡΗΝΗ ΠΑΝΩΛΗ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΣΥΝΕΚΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Το παιδί για να ζήσει
Χρειάζεται αγάπη, φροντίδα
Ελεύθερα να ζει...

Το παιδί για να ζήσει
Χρειάζεται ελπίδα, να το
Να το ενθαρρύνεις, να κάνει όνειρα....

Το παιδί για να ζήσει
Καλά, χαρούμενα, δεν
Θέλει να βλέπει πόλεμο, πόνο δυστυχία...

Όταν όμως βλέπει δυστυχία
Πόνο και πόλεμο
Τα όνειρα του γίνονται γκρίζες σκιές
Γεμίζουν σύννεφα...

Το παιδί για να ζήσει καλά
θέλει να ακούσει μια καλή λέξη
να του κάνεις μια τρυφερή αγκαλιά,
να του δώσεις ένα φιλί...
«Έτσι σίγουρα τα παιδιά θα ζήσουν χαρούμενα.»

ΕΙΡΗΝΗ ΠΑΝΩΛΗ

Μια μέρα στη sl3x city στην τελετή βραβείων Famous συναντήθηκαν οι διασημότεροι άνθρωποι του κόσμου. Οι άνθρωποι είχαν αγωνία για το ποιοι θα πάρουν τα βραβεία αυτήν τη χρονιά. Οι υποψήφιοι ήταν αρκετοί μέσα και σε αυτούς ήταν ο Michael Schumacher, Michelle Jordan, Diego Mara Dona, 50 cent, Doctor Dre, Ronaldinio και ο Henry. Όλοι αυτοί τίμησαν τις χώρες τους με την παρουσία τους. Οι κριτές ετοίμασαν τα αποτελέσματα. Το βραβείο του μεγαλύτερου ειδώλου στην ιστορία το πήρε Diego Mara Dona, το βραβείο του μεγαλύτερου οδηγού το πήρε ο Michael Schumacher, ο καλύτερος ποδοσφαιριστής ο Henry και ο πιο διάσημος τραγουδιστής στο κόσμο ο 50 Cent. Τότε μια φλόγα άναψε στα μάτια του Doctor Dre. Την άλλη μέρα οι τέσσερις φίλοι πήγαν να γιορτάσουν την νίκη τους. Καθώς γιόρταζαν την νίκη τους ένας τενεκές τους ρούφηξε. Αυτοί προχώρησαν και μπήκαν μέσα σε μια αίθουσα. Βρέθηκαν απέναντι από κάποιους ανθρώπους.

- Michael Schumacher: ποιοι είσαστε εσείς και πού είμαστε εμείς;
- A.S.B.I: είμαστε μια εταιρία που ο σκοπός της είναι το καλό του κόσμου.
- 50 cent: και τι μας θέλετε εμάς;
- A.S.B.I: Λοιπόν δέστε αυτό το video. Ο Doctor Dre είναι ένας από τους μεγαλύτερους μαφιόζους του κόσμου, όπως βλέπετε στο video δεν δειλιάζει ούτε να σκοτώσει ανθρώπους ούτε να κάνει μια ληστεία .Αυτό όμως δεν είναι τίποτα ,το χειρότερο που μπορεί να κάνει, ετοιμάζει ένα φίλτρο με το οποίο μπορεί να υπνωτίζει ανθρώπους και μετά να τους κάνει λυκάνθρωπους. Εμείς απλά σας ζητήσαμε να μπειτε μέσα στην μυστική εταιρία και να εμποδίσετε το σχέδιο του Doctor Dre.
- Michael Schumacher: εγώ δέχομαι.

Τότε όλοι δέχτηκαν.

- A.S.B.I: μήπως θέλετε να δώσετε κάποιο όνομα στην ομάδα;
- 50 cent:ας την ονομάσουμε four man!
- A.S.B.I:θα πρέπει να έχετε και έναν αρχηγό.

Διαλέξτε έναν.

Αυτή ήταν η δύσκολη στιγμή για τους τέσσερις φίλους. Αλλά τελικά κάνανε τον Michael Schumacher.

3

-A.S.B.I: Ήρθε η ώρα να σας δώσουμε τον εξοπλισμό σας. Έχουμε ένα ολοκαίνουργιο όπλο S.M.G 600, έναν ιπτάμενο δίσκο, να γυαλί λείζερ και κάποιους πομπούς με τους οποίους μπορείς να βλέπεις την περιοχή που είναι ο εχθρός.

Όλα αυτά ήταν άγνωστα για τους τέσσερις ήρωες.

A.S.B.I: καλή τύχη και να προσέχετε τον εχθρό είναι ύπουλος.

Οι four man άρχισαν να ψάχνουν για να τον βρουνε. Ψάξανε γη και ουρανό αλλά δεν κατάφεραν να τον εντοπίσουν.

-50 cent:νομίζω ό, τι ξέρω που βρίσκεται ,στο παλιό γκαράζ έξω από την πόλη.

M. Jordan: ας πάμε δεν έχουμε να χάσουμε τίποτα.

Τελικά έφτασαν ,η πόρτα ήταν ορθάνοικτη σαν κάποιος να τους περίμενε.

Mara Dona: προσέξτε μπορεί να είναι παγίδα.

M. Jordan: ελάτε να μην χάνουμε χρόνο.

Όταν μπήκαν μέσα μια τεράστια οθόνη άνοιξε, στην οθόνη ήταν ο Doctor Dre.

Doctor Dre: καλώς ήρθατε, σας περίμενα.

Mara Dona: εγώ σας, το είπα ό, τι ήταν παγίδα.

4

- Doctor Dre: δεν θα το έλεγα παγίδα, απλώς σας σταματάω για να μην μου χαλάσετε τα σχέδια.

-Michael Schumacher: και τι θα κάνεις εσύ για να μας σταματήσεις;

-Doctor Dre: νομίζω ό, τι σας τα είπε όλα η A.S.B.I. Αλλά ας μην μιλάμε άλλο γιατί χάνουμε χρόνο και ο χρόνος είναι χρήμα.

Τότε ένα τριχωτό χέρι άρπαξε τον 50 cent. Οι four man που τώρα έγιναν three man σάστισαν. Δεν ήξεραν τι να κάνουν πώς να κινηθούν. Κάθισαν λίγο και σκέφτηκαν.

-Michael Schumacher: Δέστε το τέρας που απήγαγε τον 50 cent άφησε μια τρύπα ανοιχτή.

-M. Jordan: ελάτε να σκαρφαλώσουμε.

Αμέσως βρέθηκαν σε μια άλλη αίθουσα. Τους περικύκλωσαν κάποιοι λυκάνθρωποι. Οι τρεις άντρες προσπάθησαν να τους επιτεθούν αλλά οι λυκάνθρωποι ήταν πιο γρήγοροι και πιο δυνατοί. Αλλάστε δεν ήξεραν να χρησιμοποιούν καλά τα όπλα. Η άμυνα τους είχε λυγίσει, δεν άντεχαν άλλο. Ξαφνικά η τεράστια οθόνη της αίθουσας άνοιξε, ήταν ο Doctor Dre.

-Doctor Dre:Ο φίλος σας έχει κάτι να σας πει.

5

-50 cent: φύγετε, εσύ M. Jordan πάνε φέρε την μπάλα του μπάσκετ, εσύ Mara Dona του ποδοσφαίρου και εσύ Michael Schumacher την Ferrari σου και κάντε αυτό που ξέρετε να κάνετε καλά, μόνο έτσι θα σώσετε τον κόσμο, μην ανησυχείτε για 'μένα.

Τότε οι τρεις φίλοι, έφυγαν. Καθώς όμως έφευγαν ο M.Schumacher έβαλε έναν πομπό πάνω σε έναν λυκάνθρωπο.

Πήγαν στην πόλη ετοιμάστηκαν και ξανά στο γκαράζ. Όμως ο Doctor Dre είχε φύγει. Ο Schumacher θυμήθηκε τον πομπό που είχε βάλει στον λυκάνθρωπο. Έτσι χάρη στον Schumacher φτάσανε στο καινούργιο κρησφύγετο του Doctor Dre. Ανέβηκαν τα σκαλοπάτια και έφτασα σε μία αίθουσα.

Ανέβηκαν την πόρτα, μέσα στην αίθουσα βρήκαν τον Doctor Dre.

-Doctor Dre: πώς με βρήκατε;

-M. Schumacher: Νόμιζα πως ήσουν πιο έξυπνος, έβαλα έναν πομπό σε έναν λυκάνθρωπό σου.

-Doctor Dre: τότε ετοιμαστείτε να τους ξανά αντιμετωπίσετε.

Ξανά το ίδιο σκηνικό. Οι λυκάνθρωποι περικύκλωσαν τους τρεις φίλους. Τώρα ήταν ποιο προετοιμασμένοι, ο M.Jordan ζάλιζε με τους λυκάνθρωπους με την μπάλα και

μετά τους χτυπούσε το ίδιο έκανε και ο Mara Dona και μετά ο Schumacher τους πατούσε με την Ferrari του. Έτσι μέσα σε ένα μικρό χρονικό διάστημα εξουδετέρωσαν όλους τους λυκάνθρωπους. Επιτέλους βρέθηκαν απέναντι από τον Doctor Dre, ήρθε η ώρα της λύτρωσης. Έγινε μια τεραστία μάχη αλλά νικητές βγήκαν οι Four Man.

Κάτω στο πάτωμα βρήκαν το 50 cent χτυπημένο.

-50 cent: τον σταματήσαμε.

-M. Jordan: Ναι αλλά δεν βρήκαμε το αντίδοτο.

-50 cent: Μην ανησυχείτε το έφτιαξα όταν ήμουν αιχμάλωτος.

- Mara Dona: Ωραία μια επιτυχημένη αποστολή.

Από τότε οι four man έγιναν οι καλύτεροι φίλοι.

ΑΝΘΡΩΠΑΚΙ...

Αχ, αχ, αχ ανθρωπάκι ταπεινό, θαρρείς πως με λόγια και τιμές
Θα ξυπνήσεις το θεριό;

Το θεριό θέλει θυσίες, θέλει βλέμμα ζωηρό
Μια αρχή γιομάτη πίκρες κι ένα τέλος λυπηρό.

Πρέπει μια φλόγα στη ζωή του ν' ανάψεις για να σε
εμπιστευτεί.

Και το προσάναμμα να δώσεις, για να συνεργαστεί.
Κι έτσι, ανεβαίνει αγκομαχώντας την ανηφοριά.
Και με σένα δίπλα του να σχίζεις τον αγέρα με τα ψεύτικα
φτερά.

Αχ, στυφή η πίκρα που φωλιάζει στη καρδιά
Κι ο φόβος να εξαπλώνεται στο μυαλό.

Μα τελικά οι άνθρωποι ξενοιάζουν και σκέψεις κακές
ξεγλιστρούν.

Και τα χρώματα επιστρέφουν, με μια ιστορία αξιοπρέπειας
Μα και ανδρείας να σου πουν.
Για μια αρχή γεμάτη πίκρες και ένα τέλος λυπηρό.

Κιτοπούλου Σοφία

ΨΑΧΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΟΟΝΑΓΚ

Κάποτε στα βουνά της Καλορμίνας ζούσε η Οονάγκ, μία μάντισσα που προφήτευε
το μέλλον.

Κάποτε οι γονείς της Νεφρίτης και του Οκτασιανού, τους έστειλαν στην Οονάγκ,
για να τους πει αν θα πετύχουν στη ζωή τους. Έτσι την άλλη μέρα ξημερώματα
ξεκίνησαν για τα βουνά της Καλορμίνας.

- Λοιπόν; ρώτησε η Νεφρίτη, φτάνουμε; Κουράστηκα να περπατάω.
- Έλα, θα σταματήσουμε εδώ για να ξεποστάσουμε λίγο κάτω από αυτό το
δέντρο, της απαντά ο Οκτασιανός.

Εν τω μεταξύ στην άλλη άκρη του δάσους.

- Άμνορ, παραδέξου το χαθήκαμε. Είναι ανώφελο. Κάνουμε κύκλους εδώ και 2
ώρες, και εγώ πεινάω, διψάω και μου λείπει ύπνος.

- Αμάν πια γκρινιάρια, της απαντά ο Άμνορ, όλη την ώρα μουρμουρίζεις. Και το 'λεγα εγώ στη μητέρα να μην σε πάρω μαζί.
- Ναι πες μας τώρα πως σου σπάω και τα νεύρα, λέει αντιδρώντας αμέσως η Οπάλη.
- Όχου, σε βαρέθηκα πια, μα δεν αξίζει τώρα να τσακωνόμαστε γι' αυτό. Ωχ, Οπάλη κοίτα εκεί πέρα.

Ξαφνικά ένας θάμνος κουνιέται.

- Άμνορ, φοβάμαι. Τι είναι εκεί;, ρωτάει η Οπάλη φοβισμένα.
- Δεν ξέρω, αλλά αν δε δούμε δεν θα μάθουμε ποτέ, της απαντά ο Άμνορ και πλησιάζει το θάμνο.

Ξαφνικά βγαίνει πίσω από το θάμνο ο Οκτασιανός μαζί με τη Νεφρίτη και κοιτούν περίεργα τους καινούργιους τους φίλους.

- Ε, γεια, λέει αμήχανα η Οπάλη
- Γεια σου κι εσένα, της απαντά η Νεφρίτη.

Ξαφνικά πετάγεται ο Άμνορ και ρωτάει αμήχανα

- Έχουμε χαθεί. Ψάχνουμε την Οσνάγκ, για να μας πει τι θ' απογίνουμε στο μέλλον. Μήπως μπορείτε να μας βοηθήσετε;
- Κι εμείς για τον ίδιο σκοπό βρισκόμαστε εδώ, του απάντησε ο Οκτασιανός.
- Μήπως θα θέλατε να 'ρθουμε μαζί σας;, ρώτησε η Οπάλη.
- Το ίδιο αναρωτιόμασταν κι εμείς. Λοιπόν; Ξεκινάμε;, λέει ανυπόμονα ο Άμνορ, και ξεκινάν για το μεγάλο ταξίδι, όπου πολλές περιπέτειες συναντούν τους τέσσερις φίλους μας, μα αυτή είναι μian άλλη ιστορία.

Σοφία Κιτοπούλου

ΓΗ ΜΕΓΑΛΗ ΓΗ

Γη μεγάλη γη εσύ που
Όλους μας αγκαλιάζεις

Εσύ που μας κρατάς όλους άνοσου
Εσύ που μας αγαπάς και μας δίνης τρόφιμα

Εμείς όμως θεριά που ήμαστε και σε
Καταστρέφουμε και δεν σκεφτόμαστε τη μας
Έχεις δώσει

Και σκεφτόμαστε μόνο το συμφέρον μας
Εσύ όμως ποτέ δεν μας έκανες κακό μας
Έδωσες στέγη

Και ότι άλλο χρειαζόμαστε εμείς δεν σε
Σκεφτήκαμε καθόλου

Κάναμε αλλαγές πάνω σου από τους δύο
Παγκόσμιους πολέμους αλλά εσύ ακόμα
Μας αγαπάς

Γη μεγάλη γη
Και αγαπητή γη.

Παπούλας Γιώργος

Δυο καλοί φίλοι

Κάποτε στην πόλη Κιριζία το μήνα Φεβρουάριο γεννήθηκε ένα αγοράκι με πανέμορφα πράσινα μάτια που τ' όνομα του ήταν Διονύσης Μακρής. Την ίδια χρονιά στο χωριό Τσόφλι γεννήθηκε ένα άλλο χαριτωμένο αγόρι που το έλεγαν Θάνο.

Τα χρόνια πέρασαν και έφτασε ο καιρός τα δύο αγόρια να πάνε σχολείο. Επειδή στο χωριό Τσόφλι δεν υπήρχε σχολείο ο Θάνος αποφάσισε να πάει στο τέταρτο δημοτικό σχολείο Κιριζίου. Κατά σύμπτωση όμως και ο Διονύσης θα πήγαινε σ' αυτό το σχολείο. Και στους δύο ήρωές μας άρεσαν οι σκανδαλιές και τα πειράγματα.

Εκείνη τη χρονιά θα τους έκανε μάθημα ένας στριμμένος δάσκαλος που το όνομα του ήταν κ. Σπυρόπουλος.

Τα δύο σκανδαλιάρικα παιδιά μόλις το έμαθαν κατευθείαν το μυαλό τους πήγε στις αταξίες και στο πως θα κάνουν τον κ. Σπυρόπουλο να φύγει από την τάξη.

Όταν πλέον ο Διονύσης και ο Θάνος κατάλαβαν ότι είχαν κοινό στόχο συνεργάζονταν στα πάντα.

Ο κ. Κωνσταντής ήταν πάντα κακοδιάθετος, φορούσε γυαλιά, ήταν περίπου 45 ετών και δεν αγαπούσε τα παιδιά.

Τα παιδιά μετά την πρώτη τους μέρα στο σχολείο πήγαν στο σπίτι για να καταστρώσουν το σχέδιό τους. Ο ένας έλεγε «να του βάλουμε πινέζες στην καρέκλα», ο άλλος έλεγε «να του σπάσουμε τα γυαλιά να μην μπορεί να δει». Τέλος αποφάσισαν να γεμίσουν έναν κουβά με νερό, να αφήσουν την πόρτα μισάνοιχτη να τον στηρίξουν από πάνω και όταν μπει να γίνει μουσκίδι. Την επόμενη μέρα πήγαν πιο νωρίς απ' όλα τα παιδιά. Ανέβηκαν στην τάξη τους. Άρχισαν να οργανώνονται. Ο ένας μπόμπιρας με τον κουβά στο χέρι πήγε να τον γεμίσει. Τον γέμισε. Ανέβηκε τις σκάλες. Πήγε στην τάξη. Ο άλλος διαβολάκος πήρε αμέσως τον κουβά και τον τοποθέτησε στην κατάλληλη θέση.

Το κουδούνι χτύπησε και όλα τα παιδιά μιλώντας κάθισαν στις θέσεις τους. Είχαν συμφωνήσει να μην πει κανένας τίποτα.

Από στιγμή σε στιγμή θα έφτανε και ο δάσκαλος. Από το παράθυρο είδαν το κεφάλι του. Ευθύς σταμάτησαν να μιλούν και άρχισαν τα χαζογέλια.

Ο δάσκαλος έσπρωξε την πόρτα έκανε να μπει και τότε έπεσε ο κουβάς με το νερό. Ο κύριος έμεινε με το στόμα ανοιχτό ενώ τα παιδιά άρχισαν να γελούν. Τότε πήρε ένα σοβαρό ύφος και φωνάζοντας είπε: «ποιος το έκανε αυτό;». Κανείς δεν τόλμησε να ανοίξει το στόμα του για να μιλήσει. Ξαναρώτησε μα μάταια. Τότε είπε την λέξη που όλοι περίμεναν «φύγετε». Η τάξη ξεχείλισε από γέλια. Τα παιδιά πήραν τις τσάντες τους και έφυγαν. Ο Διονύσης και ο Θάνος έβαλαν μπροστά για το νέο τους σχέδιο.

Ποιο να είναι αυτό άραγε;;;

Λίτσα Συντριβάνη

“Ο κόσμος των ανθρώπων”

Όλοι οι άνθρωποι αγαπούν τη ζωή και φοβούνται
το θάνατο.
Κάθε πέταλο των λουλουδιών που πέφτει είναι και μία
ζωή χαμένη.
Η αγγελία της ζωής είναι τα χελιδόνια που χαίρονται
αυτό που κάνουν
Οι άνθρωποι ξέρουν να σκεπάζουν τους φόβους τους,
πάνε μπροστά.
Στο γεμάτο τρυφεράδα βλέμμα των παιδιών βλέπουν,
τη ζωή τους.
Τα ξεθωριασμένα χρώματα και όνειρα της ζωής
παίρνουν χρώμα.
Στη σκοτεινή ψυχή τους, επιτέλους μπήκε λίγο
φως .
Και τότε οι άνθρωποι αγαπούν τη ζωή και φοβούνται
το θάνατο.

Λίτσα Συντριβάνη

Η Πριπούπολη μια μαγεμένη πόλη

Μια φορά και ένα καιρό στην Πριπούπολη ζούσαν τρία παιδιά ο Μπρένταν, η Φαίδρα και ο Γκρέκα. Ο Γκρέκα και η Φαίδρα ήταν αδέρφια και μια μέρα όταν έκαναν βόλτα σε ένα πάρκο συνάντησαν τον Μπρένταν. Ο Μπρένταν δεν είχε κανέναν φίλο και καθόταν μόνος του.

Η Φαίδρα τον ρώτησε.

-- Εσύ γιατί είσαι μόνος σου και δεν παίζεις με τα άλλα παιδιά. Και αυτός απάντησε

-- Δεν με παίζει κανείς επειδή τους λέω πως εδώ υπάρχει μια μάγισσα που κάθε βράδυ βγαίνει και κλέβει από ένα παιδί.

-- Το όνομα σου πώς είναι.

-- Με λένε, Μπρένταν.

-- Εμένα με λένε Φαίδρα και εδώ δίπλα είναι ο αδελφός μου ο Γκρέκα.

Αυτά τα λόγια που έλεγε ο Μπρένταν ήταν αληθινά επειδή την είχε δει.

Μπρένταν θέλω συναντηθούμε το βράδυ για να δούμε την μάγισσα. Μετά από ώρα ο Γκρέκα και η Φαίδρα συναντάν τον Μπρένταν στο πάρκο. Έπειτα από λίγη ώρα ανοίγει μια μυστηριώδη τρύπα στην μέση του πάρκου και από εκεί βγαίνει η μάγισσα. Ο Γκρέκα και η Φαίδρα φοβόντουσαν τόσο πολύ που ήθελαν να ουρλιάξουν. Ο Μπρένταν τους λέει.

-- Η ηρεμιά θα μας καταλάβει η μάγισσα. Όταν ο Μπρένταν μίλησε η μάγισσα τον άκουσε και πήγε να τον πάρει. Εκείνη την στιγμή βγαίνει ο Μπρένταν από εκεί που ήταν και αρπάζει το σπαθί που είχε και το ρίχνει στη μάγισσα. Η μάγισσα όμως επειδή δεν πρόλαβε να αμυνθεί το σπαθί της τρύπησε την κοιλιά και πέθαινε εκείνη τη στιγμή. Από την τρύπα πετάχτηκαν τα παιδιά που είχε πάρει η μάγισσα. Ο Μπρένταν η Φαίδρα και ο Γκρέκα έτρεξαν για να μην τους δουν τα παιδιά πήγαν στα σπίτια και κοιμήθηκαν όταν είχαν ξυπνήσει ο Γκρέκα και η Φαίδρα δεν θυμόντουσαν τίποτα.

Γιώργος Παπούλας

Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Ο ήλιος έλαμπε και η θάλασσα αναστέναζε
Οι σκέψεις γκρίζα κρόσια ήταν
Τα όνειρα και ο φόβος του παιδιού τον έκανε να σωπαίνει
Στην καρδιά του έπαιζαν ανέμελα κρυφές λαχτάρες

Η ανάμνηση του έφερνε ανατριχίλα ωραιότητας
Μια ανάσα η ζωή μια σκέψη, μια κίνηση, μια συλλαβή
Η ιερή πομπή των άστρων ανέβαινε λεύτερη στον ουρανό
Μια σιωπηλή μπόρα και πολλές γκρίζες πλεξούδες κρέμονταν

Με την φαντασία του χαράζει δρόμο αληθινό
Οι άνθρωποι πολλοί, αλλά το φως λιγοστό
Η δίψα φαίνεται στα μάτια τους βλέποντας τη βροχή
Τα πουλιά κάθονταν στις άκρες τω δέντρων και τραγουδούσαν

Καθόταν ανάσκελα και ονειρευόταν
στην άμμο μπροστά από τα κύματα
καθώς προχωρούσε στην απέραντη θάλασσα
είδε πολύχρωμα ψάρια σαν μύριες κορδέλες

Τα φύκια μαύρα, κίτρινα και πράσινα
Έκαναν τη θάλασσα πολύχρωμη
Όλα ήταν αρμονικά εκτός από κάτι
Ήταν το δίχτυ του ψαρά που έπιασε αυτήν την πολύχρωμη αρμονία

Παπαδόπουλος Δημήτρης

Τρεις Επιστήμονες

Μια φορά και ένα καιρό σε ένα δάσος τρομαχτικό, υπήρχε ένα τεράστιο κάστρο που έμεναν τρεις επιστήμονες που ήθελαν να ανακαλύπτουν συνέχεια καινούργια πράγματα. Γι' αυτό αποφάσισαν μια μέρα να ανακαλύψουν ο καθένας κάτι ξεχωριστό. Οι επιστήμονες έπιασαν αμέσως δουλειά. Μετά από πολλούς μήνες τελείωσε ο πρώτος Κώστας '1' που είχε δημιουργήσει μια βόμβα.

Αυτή ήταν πολύ δυνατή και την ονόμασε ατομική βόμβα. Μετά από λίγες μέρες Βγήκε και ο δεύτερος που ονομάζονταν Κώστας '2' και είπε εύρηκα- εύρηκα.

Αυτός ανακάλυψε ένα αεροπλάνο που θα πηγαίνει στο διάστημα και έτσι το Ονόμασε διαστημόπλοιο. Ο τρίτος από τον έλεγαν Γιώργο, τελείωσε μετά από λίγες ημέρες και είχε ανακαλύψει ένα κάρο με σιδερένιες ρόδες και ένα κανόνι επάνω και το ονόμασε τάνκ. Αυτά που ανακάλυψαν νόμιζαν ότι θα έκαναν καλό στον κόσμο, μάταια όμως. Τότε κάλεσαν ξακουστούς επιστήμες για να δουν πια είναι η καλύτερη εφεύρεση από τις τρεις. Ο ένας έλεγε την πρώτη ο άλλος την δεύτερη και ο τρίτος την τρίτη.

Και έτσι άρχισαν να μαλώνουν αναμεταξύ τους, για το ποια ήταν η καλύτερη εφεύρεση. Οι αχώριστοι αυτοί τρεις φίλοι, έγιναν στο τέλος οι μεγαλύτεροι εχθροί. Άρχισαν μεταξύ τους να πολεμούν έχοντας ο καθένας σαν όπλο την ανακάλυψη του. Μόλις τελείωσε ο πόλεμος και οι τρεις τους βλέποντας την καταστροφή που είχαν προκαλέσει γύρω τους, βρέθηκαν αγκαλιασμένοι, χωρίς να το σκεφτούν καλά-καλά και έδωσαν όρκο ζωής ότι δεν θα ασχοληθούν με ανακαλύψεις που έχουν σχέση με τον πόλεμο. Η φύση γύρω τους είχε καταστραφεί.

Κωνσταντίνος Ζάννας.

Θάλασσα

Θάλασσα βαθιά
Θάλασσα μακρινή
Θάλασσα υπέροχη
Εσύ που τυραννιέσαι
συνεχία
Εσύ που την ημέρα
Δείχνεις τον άγριο
χαρακτήρα και το
βράδυ λουσμένη
από το φεγγάρι
κάθεσαι ήρεμη σαν
το λαγκάδι.

Κωνσταντίνος Ζάννας

ΙΣΤΟΡΙΑ

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα αγόρι που το έλεγαν Μπούλ μπούλ. Αυτό το αγόρι ζούσε στην πόλη Ταταουάμπα. Του άρεσαν πολύ οι χελώνες, οι μελισσούλες, οι ιπποπόταμοι και τα άλογα. Οι γονείς του είχαν φύγει και είχε μείνει μόνος. Οι Μπούλ μπούλ ήθελε να γίνει εφευρέτης για να ανακαλύψει νέα πράγματα για τους ανθρώπους έλεγε. Του τα άρεσαν τα βιβλία και τα αγαπημένα του χρώματα ήταν το κίτρινο και το σωμών. Ήθελε να εφεύρει ένα τριαντάφυλλο που κάθε πέταλο θα είχε διαφορετικό χρώμα όπως μοβ, κόκκινο, πράσινο, θαλασσί και πολλά αλλά. Η χαρά που τα σκεφτόταν όλα αυτά αλλά και η λύπη που ήταν μόνος τον έκανε να σφυρίζει και να χορεύει. Τα σκεφτόταν όλα αυτά τραγουδώντας: « Είμαι μια τηγανητή πατάτα με ολοπράσινη γραβάτα »

Παπαδόπουλος Δημήτρης

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο άνθρωπος ειν' ένα θηριό με συναισθήματα

Ο άνθρωπος ειν' ένα καταφύγιο ανδρείας

Ο άνθρωπος που εξευτελίστηκε μα έφτασε έως το φεγγάρι και τα σύννεφα

Ο άνθρωπος μια ανάλαφρη ανδρεία και γέφυρα αξιοπρέπειας

Ο άνθρωπος η αρχή και το τέλος της ανηφόρας
τα βιβλία τα σημάδια του

Κωνσταντίνος Κυριαζόπουλος

ΙΣΤΟΡΙΑ

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσαν στην Ελλάδα τρεις φίλοι που ήταν αχώριστοι. Οι γονείς τα πρόσεχαν πολύ, μα τα παιδιά δεν ήθελαν αυτή τους την προσοχή, γιατί έτσι δεν θα έκαναν ένα μεγάλο ταξίδι όπως προέβλεπαν. Μια μέρα λοιπόν έφυγαν από το σπίτι παίρνοντας τα απαραίτητα πράγματα και με μια ξύλινη σχεδία ξεκίνησαν για το μεγάλο ταξίδι. Το ταξίδι αυτό ήταν δύσκολο και γρήγορα τους τέλειωσαν τα τρόφιμα. Σαν να μην έφτανε αυτό τους χτύπησε μια καταιγίδα και βούλιαξε την σχεδία τους, κολυμπώντας βγήκαν στην ακτή ζωντανοί. Οι γονείς τους μόλις κατάλαβαν ότι τα παιδιά τους δεν ήταν στο σπίτι κάλεσαν την αστυνομία. Οι φίλοι μετά το σταμάτημα της βροχής άρχισαν να φτιάχνουν κατάλυμα για να ζήσουν. Μετά από μερικές ημέρες βρήκαν έναν μάγο και γρήγορα κατάλαβαν ότι αυτός ήταν τσιγκούνης γιατί δεν τους έδωσε ούτε ένα φρούτο για να φάνε.

Τα παιδιά θυμήθηκαν τα μαθήματα της γεωγραφίας και κατάλαβαν πως έπρεπε να βρουν τροφή μόνοι τους. Ξεκίνησαν λοιπόν να ψάχνουν ώσπου είδαν κάτι το εκπληκτικό !!! Δεινοσαύρους. Μετά από λίγο είδαν τον μάγο με μια φωτογραφική μηχανή που είχε φέρει από την πατρίδα του την Ιρλανδία. Τα παιδιά πίστευαν ότι ήθελε να εμφανίσει αυτές τις φωτογραφίες στην χώρα του και να γίνει πλούσιος. Τα παιδιά έπρεπε να σταματήσουν τον μάγο που ήθελε να δώσει τις φωτογραφίες. Κατάστρωσαν ένα σχέδιο πως θα καταστρέψουν την μηχανή και πέτυχε. Την πέταξαν στην θάλασσα. Οι Δεινόσαυροι προξένησαν μεγάλες ζημιές στο σπίτι του μάγου και αυτός αναγκάστηκε να συνεργαστεί με τα παιδιά για να φύγουν από το άγνωστο αυτό νησί. Ήρθαν στην Ελλάδα μετά από μερικούς μήνες. Οι γονείς μόλις είδαν τα παιδιά γέμισαν δώρα τον μάγο και αυτός γύρισε πίσω στην πατρίδα του την Ιρλανδία.

ΚΩΝ/ΝΟΣ ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΙΗΜΑ

Ένα μικρό τίποτα μέσα, στο μεγάλο παν,
είναι η αλαφράδα ενός μικρού παιδιού,
η ελπίδα.

Η θάλασσα αναστέναζε, τα δέντρα στην άκρη του δρόμου.
Κάθομαι και ονειρεύομαι,
την λευτεριά.

Ένα παιδί μου θυμίζει τις κρυφές λαχτάρες,
τα όνειρα και τους αγώνες που κάναμε, για την
λευτεριά.

Κρεμάστηκαν μαύρες πλεξούδες, από τα σύννεφα,
ξαφνικά μια μπόρα έπιασε και διέκοψε την ιερή πομπή των άστρων, που ανέβαιναν
σιωπηλά.

Δημήτρης Μακρίδης

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΗΣ ΖΩΟΤΟΠΙΑΣ

**Ο ΜΠΑΡΜΠΑ-ΚΩΣΤΑΣ
Ο ΚΡΕΟΠΩΛΗΣ
Ο ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ Ο ΑΡΧΗΓΟΣ
Ο ΑΡΗΣ Ο ΕΠΙΚΕΦΑΛΗΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ
ΕΝΑ ΑΓΡΑΜΜΑΤΟ ΚΑΤΣΙΚΙ**

« ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΕΝΝΑΙΟΙ ΜΑΓΟΙ»

Στο Λονδίνο ζούσαν τρία παιδιά ο Daniel, η Emma, ο Rupert. Τα παιδιά αυτά δεν ήταν συνηθισμένα είχαν μαγικές ικανότητες, ήταν μάγοι. Δεν το ήξεραν όμως στα 11 τους το έμαθαν. Μεταξύ τους δεν είχαν συναντηθεί καμιά φορά μέχρι τα 14 τους. Κατά περίεργο τρόπο συναντήθηκαν σε ένα δωμάτιο με ένα Μαγκλ όπως έλεγαν οι μάγοι τους ανθρώπους. Εκείνη τη στιγμή ο Μάγκλ έπεσε κάτω. «Το όνομα μου είναι Μαλφόνι. Κάποιος προσπαθεί να με σκοτώσει. Σε λίγο θα πεθάνω και για αυτό θα σας παρακαλέσω να μην αφήσετε να γλιτώσει» είπε ο Μαλφόνι. «Μα εμείς τι σχέση έχουμε με αυτό;» είπε η Emma. «Καμία, αλλά σας παρακαλώ μη τον αφήσετε να γλιτώσει.»

Από εκείνη την ημέρα ενώθηκαν για να λύσουν το μυστήριο. Τα παιδιά στην αρχή δίστασαν να αποκαλύψουν το μυστικό τους μεταξύ τους. Ο Daniel μπορούσε να παγώνει τα πάντα και να τα ξεπαγώνει. Η Emma μπορούσε να σηκώνει αντικείμενα. Ο Rupert δεν ήξερε την ποια ήταν η ιδιαίτερη ικανότητα και ένιωθε κατώτερος.

Οι τρεις μάγοι αποφάσισαν να πάνε στο σπίτι του Μαλφόνι. Πάγωσαν τη γυναίκα του κι άρχισαν. Όταν πήγαν στο δωμάτιο του είδαν μια φωτογραφία με τον Μαλφόνι και με άλλους δύο να κρατάνε ένα μικρό τηλεσκόπιο. Λίγο αργότερα είδαν αποκόμματα από εφημερίδες για την πυρκαγιά που έγινε πριν 9 χρόνια σε ένα πλοίο. Τα πρόσωπα τους αμέσως έγιναν χλωμά. Η Emma πήρε μια βαθιά ανάσα και κάθισε. «Σε αυτήν την πυρκαγιά πέθανε η αδερφή μου και η μητέρα μου.» «Εμένα ο αδερφός μου» είπε ο Rupert. Τότε αποφάσισε να μιλήσει και ο Daniel. «Εμένα ο πατέρας μου.» Μάζεψαν όλα τα αποκόμματα και έφυγαν.

Προσπάθησαν να βρουν τους δύο άλλους στη φωτογραφία αλλά βρήκαν μόνο τον έναν. Τα παιδιά του είπαν αυτό που έγινε. «Ξέρω ποιος τον σκότωσε. Ήταν ο τρίτος στη φωτογραφία. Ήμασταν φίλοι κάποτε. Ο Μαλφόνι ανακάλυψε ότι ο Σνέπ έβαλε πυρκαγιά στο πλοίο δεν μπόρεσε όμως να τον ξεσκεπάσει.»

Τα παιδιά τον βρήκαν και τον παρέδωσαν στην αστυνομία. Στο μεταξύ ο Rupert ανακάλυψε τις ιδιαίτερες ικανότητες του. Οι τρεις ονομάστηκαν «Οι τρεις γενναίοι μάγοι.»

PANTIOΛΑ ΟΓΚΡΕΝΗ

« ΘΑΛΑΣΣΑ ΠΛΑΤΙΑ Σ' ΑΓΑΠΩ ΓΙΑΤΙ ΜΟΥ ΜΟΙΑΖΕΙΣ »

Του κόσμου από τα θαύματα δεν είναι
τίποτα άλλο που είναι σαν την θάλασσα
περήφανη και μεγάλη.

Σε φουσκωμένα κύματα σε θάλασσα
αφρισμένη στα όνειρα μου μαγεμένη.

Σε λατρεύω, σε αγαπάω και στα όνειρα
μου σε τραβώ.

Η θάλασσα στα βάθη της καρδιάς είναι ένας μικρός ναύτης.

Σε όλους τους τόπους κι αν γυρνά μόνο την θάλασσα θα αγαπώ.
Σπίτια μεγάλα, σπίτια μικρά πάνω στην μαύρη θάλασσα πάνω στα
νερά.....

PANTIOΛΑ ΟΓΚΡΕΝΗ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΛΠΙΔΑ

Τα παιδιά είναι μια ελπίδα,
μέσα στο μεγάλο παν .

Τα μάτια τους μας δίνουν ελπίδα
στον φόβο, στους αγώνες, στην λευτεριά.

Σαν πέσει ένα παιδί, ακόμα και η θάλασσα αναστενάζει και ο κόσμος γίνεται ένα
μικρό τίποτα .

Σαν πέσει ένα παιδί, τα πουλιά δεν κελαηδούν, η βροχή δεν πέφτει γιατί
στεναχωριέται και η ανάμνηση του μένει βαθιά μέσα μας.

Τα παιδιά είναι η ανάσα,
που μας κάνει να ζούμε

Τα παιδιά είναι σαν τα άστρα
που μαζί τους ταξιδεύουμε στα ουράνια.

ΕΥΔΟΚΙΑ ΤΣΕΛΑ

Η ΠΙΣΤΗ ΣΤΗ ΦΙΛΙΑ

Μια φορά κι έναν καιρό, σε ένα σκοτεινό χωριό απομακρυσμένο από τα άλλα που κανένας δε ζούσε εκεί μόνο πέντε, έξι οικογένειες και αυτές μακριά από ένα στοιχειωμένο τούνελ. Την πόλη την έλεγαν Συμφερούπολη γιατί όλοι με τα συμφέροντα τους πήγαιναν και κανένας δεν βοηθούσε κανέναν. Όλοι οι άνθρωποι που ζούσανε εκεί τους κυνηγούσε ο φόβος και ο τρόμος μήπως εμφανιστεί το φάντασμα που κατοικούσε εκεί. Το τούνελ ήταν μέσα σε ένα δάσος δεν μπορούσε να βγει από εκεί παρά μόνο τις νύχτες. Κάποιοι λέγανε πως ήταν ένα δαιμονικό φάντασμα που το μόνο που ήθελε ήταν να σκορπίσει παντού τον τρόμο.

Μια παρέα παιδιών, ο Τίκι ο αρχηγός της ομάδας, ο Παγετώνας ο φοβητσιάρης, η Ίριδα και ο Βολμίκος. Αυτά τα τέσσερα παιδιά ήταν φίλοι και μοιράζονταν τα πάντα. Υπασχέθηκαν πως ότι κι αν συνέβενε δεν θα τα παρατούσανε. Μια μέρα γυρίζοντας από το σχολείο πήγαν σε ένα έρημο μέρος που εκεί σύχναζαν και είχαν για συνήθεια. Ξαφνικά εκεί που συζητούσαν ακούγεται ένας θόρυβος από τους θάμνους.

-Παιδιά δεν είμαστε μόνοι λέει ο Τίκι. Όλοι μαζεύτηκαν κοντά περιμένοντας τον κίνδυνο με γυρισμένη την πλάτη ο καθένας.

-Σας είπα εγώ είναι επικίνδυνη αυτή η περιοχή και φοβόμουνα από την αρχή μα εσείς το χαβά σας.

-Ίριδα δεν πρέπει να φοβόμαστε και πόσον μάλλον τώρα που είμαστε όλοι μαζί, θυμηθείτε την υπόσχεση που δώσαμε.

Το φάντασμα πλησίασε και τα χέρια των παιδιών ήταν όλο και πιο παγωμένα και ξαφνικά:

-Τρέξτε όσο μπορείτε στην έξοδο του δάσους την ημέρα δεν μπορεί να περάσει.

Ο Παγετώνας έμεινε λόγου πάχους δεν μπορούσε να τρέξει άλλο.

-Παγετώνα προσπάθησε μπορείς να τα καταφέρεις του λέει η Ίριδα. Σε λίγο φτάνουμε σε παρακαλώ μην εγκαταλείπεις κάτι που έχεις αρχίσει εσύ ο ίδιος.

Ο Παγετώνας δεν δίστασε να την ακούσει και τα κατάφερε. Μόλις είδαν την έξοδο.

-Φτάσαμε επιτέλους λέει ο Βολμίκος.

-Παρά λίγο να μας πιάσει είπαν όλοι μαζί με μια φωνή και γέλασαν.

-Χωρίς εσένα Ίριδα θα είχα μείνει πίσω και που ξέρεις που θα βρισκόμουνα τώρα. Είσαι πραγματική φίλη «ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ»

-Μην μ' ευχαριστείς Παγετώνα δώσαμε μια υπόσχεση και θα την κρατήσουμε ως το τέλος.

Την άλλη μέρα καταστρώσανε ένα σχέδιο. Δεν άντεχαν άλλο την ιδέα πως δεν μπορούν να ανασαίνουν ελεύθερα.

-Όπως ξέρετε θα καταστρώσουμε ένα σχέδιο. Και ξαφνικά πετάγεται ο Παγετώνας

-Ωχ! Ωχ! Πάλι. Κουράστηκα και φοβάμαι.

-Παγετώνα τώρα είναι η πιο κρίσιμη στιγμή της ζωής σου. Που ξέρεις μπορεί να γίνει και διάσημος.

-Τι του ξεστόμισες λέει ο Βιλμίκος. Είναι λάθος. Φαντάσου μετά από αυτό να μάθει ότι του έλεγες ψέματα, θα θυμώσει.

-Μα δεν μπορούσα να τον πείσω αλλιώς. Ήταν έτοιμος να φύγει. Αφού τον ξέρεις τώρα.

-Εγώ τον ξέρω πολύ καλά, εσύ δεν τον έχεις μάθει ακόμα.

-Τι ψιθυρίζετε εκεί; Λέει ο Παγετώνας.

-Τίποτα κάτι μικρό θέλουμε να διευκρινίσουμε.

Τα παιδιά πέρασαν δύο ώρες καταστρώνοντας το σχέδιο τους και μόλις έφτασε η ώρα ξεκίνησαν. Στην ατμόσφαιρα υπήρχε ομίχλη και δεν παρέμειναν παρά μόνο δυο βήματα. Ξαφνικά εμφανίζεται το φάντασμα.

-Μη φοβάστε είμαι κι εγώ παιδί εγκαταλελειμμένο από αγάπη. Μ' εκμεταλλεύτηκαν κάποιοι άνθρωποι και από τότε έγινα έτσι. Δεν μου άρεσε ο άνθρωπος ούτε η ζωή μου. Λογικό είναι να με φοβάστε όμως δεν είναι έτσι. Χρόνια περίμενα μια στοργή από κάποιον. Είστε γενναία παιδιά και σας αξίζει να ζήσετε.

-Μα εσύ είσαι Ένα παιδί. Δεν είναι δυνατό!

-Όμως είναι Βιλμικό λέει ο Τίκι δεν είναι παρά μόνο ένα παιδί, στερημένο από αγάπη και στοργή και ευκαιρία να του τη δώσουμε.

Το φάντασμα έγινε ένα αξιαγάπητο αγόρι με όλα τα όμορφα πράγματα που έκρυβε.

Το πιο ωραίο είναι ότι η παρέα βρήκε καινούριο φίλο.

ΠΙΕΤΡΙΝΑ ΠΡΟΦΙΡΗ

Το όνειρο του ποντικού

Ήταν μια φορά ένας μικρός παχουλός ποντικός που αισθανόταν πάντα πολύ δυστυχημένος, ταλαιπωρημένος και μοναχικός. Οι φίλοι του, τα άλλα ποντίκια της μικρής πόλης όπου ζούσε, δεν τον καταλάβαιναν και τον κορόιδευαν κάθε φορά που τους έλεγε το μεγάλο του όνειρο.

Ο μικρούλης παχουλός ποντικός ονειρευόταν να μεταναστεύσει σε μια άλλη χώρα πολύ μακρινή και πολύ διαφορετική από τη δικιά του. Μια χώρα στην οποία δεν υπήρχε ό τρομερός εχθρός τους οι γάτες και όπου τα ποντίκια δεν τα κυνηγούσε κανένας. Στη χώρα αυτή δεν υπήρχαν ποντικοπαγίδες και οι άνθρωποι δεν έβαζαν τις φωνές με φόβο και θυμό όταν έβλεπαν ποντίκια, δεν τα χτυπούσαν με τις σκούπες τους και το ποντικοφάρμακο απαγορευόταν.

Ο ποντικός τα είχε δει όλα αυτά σε ένα διαφημιστικό έντυπο ενός μεγάλου ταξιδιωτικού γραφείου, «ποντίκια όλου του κόσμου», έγραφε στη διαφήμιση, «**ελάτε στη χώρα μας, στη χώρα των μεγάλων πυραμίδων και του λαμπερού ήλου, στη χώρα που τα ποντίκια είναι φίλοι μας. Διώξαμε όλες τις γάτες και σας περιμένουμε**».....

Οι φίλοι του δεν πίστευαν τίποτα από όλα αυτά και του έλεγαν πως δεν υπάρχει τέτοια χώρα και πως ήταν κόλπο των γάτων της πόλης τους που ήθελαν να γελάσουν μαζί τους. Ο μικρός ποντικός όμως ήταν σίγουρος πως μια τέτοια χώρα υπήρχε και κρυφά από όλους κατέστρωνε τα σχέδια του για το μεγάλο ταξίδι.

Μια κρύα χειμωνιάτικη μέρα πήρε τη μεγάλη απόφαση, θα έφευγε αμέσως. Δεν άντεχε άλλο το κυνηγητό του μεγάλου μαύρου γάτου στην αποθήκη όπου ζούσε. Είχε αγριέψει τόσο πολύ και δεν τον άφηνε να βγει απ'την κρυψώνα του για πολλές μέρες, δεν άντεχε άλλο.

Νύχτα το έσκασε βιαστικός και δεν πρόλαβε να αποχαιρετήσει κανένα φίλο του. Περπάτησε πολλές ώρες και χαράματα έφτασε στο σταθμό των τραίνων, ανέβηκε κρυφά στο βαγόνι με τις αποσκευές και αποκαμωμένος αποκοιμήθηκε. Δεν κατάλαβε πόσες μέρες ταξίδευε. Ήξερε ότι έφτασε στον προορισμό του απ'τις μυρωδιές και τους θορύβους. Το λιμάνι, από κει θα ξεκινούσε για το μεγάλο ταξίδι στη χώρα των ονείρων του, στη χώρα χωρίς γάτες.

Δεν ήταν δύσκολο να βρει το κατάλληλο καράβι, ήταν τεράστιο και είχε παρόμοιες ζωγραφιές με τη διαφήμιση που είχε δει, πυραμίδες και ένα μεγάλο κατακίτρινο ήλιο που έμοιαζε με κασέρι.

Περίμενε να νυχτώσει, οι γάτες στα λιμάνια είναι τεράστιες, χοντρές, άγριες και λατρεύουν να κυνηγάνε ποντίκια, τα καταβροχθίζουν με μια χαμηιά. Σκαρφάλωσε στα σχοινιά και χώθηκε στο αμπάρι του μεγάλου караβιού. Ήταν τυχερός, ο γάτος του караβιού κοιμόταν βαριά και δεν τον κατάλαβε, μετά έμαθε απ'τα άλλα ποντίκια που ταξίδευαν κι αυτά για την ονειρεμένη χώρα πως ήταν γέρος και κουφός και βαριόταν να κυνηγεί ποντίκια.

Το ταξίδι ήταν μεγάλο, κράτησε βδομάδες, ήταν όμως πολύ ευχάριστο. Έκανε καινούργιους φίλους, έτρωγε όσο ήθελε, δεν τον κυνηγούσε κανείς και γνώρισε και

μια γοητευτική ποντικίνα που είχε τα ίδια όνειρα με αυτόν, για μια νέα ζωή στη χώρα χωρίς γάτες. Ωρες ατέλειωτες μιλούσαν και έκαναν σχέδια για όλα όσα θα έκαναν μόλις θα έφταναν εκεί. Προτιμούσαν την εξοχή, τον καθαρό αέρα και την ησυχία, δεν ήθελαν να ζήσουν σε πόλη με αυτοκίνητα και φασαρία. Ο μικρός ποντικός ήταν ευτυχισμένος, φανταζόταν μια υπέροχη ζωή ως τα βαθιά του γεράματα, στη χώρα με το λαμπερό ήλιο, όπου όλοι αγαπούσαν τους ποντικούς και δεν υπήρχε ούτε μια γάτα.

Όταν έφτασαν ήταν νύχτα. Περίμεναν να σταματήσουν οι μηχανές του караβιού και τότε όλοι μαζί, με λαχτάρα και προσμονή όρμηξαν στα σχοινιά για να κατέβουν απ' το καράβι. Εκατοντάδες ποντίκια σκαρφαλωμένα στα σχοινιά σέρνονταν στη σκοτεινή νύχτα για τη γη των ονείρων τους κι ο μικρός ποντικός ένας από αυτούς, βιαστικός και τρελός από χαρά.

Και τότε, μόλις που είχε πατήσει τα πόδια του στο έδαφος του λιμανιού και έψαχνε με τα μάτια να βρει την ποντικίνα του, τότε ήταν που είδε εκείνα τα περίεργα γνωστά λαμπιρίσματα μέσα στο σκοτάδι. Ήταν εκατοντάδες.....όχι.....ήταν χιλιάδες.....και ορμούσαν στους φίλους του.....και σ' αυτόν.....τι ήταν;

Καθώς έτρεχε πανικόβλητος πέρα δώθε, χωρίς να ξέρει που πηγαίνει, πρόλαβε να σκεφτεί ότι αυτά τα τρομερά πλάσματα που τους κυνηγούσαν και τους καταβρόχθιζαν, έμοιαζαν με γάτες.....ναι ήταν γάτες.....Μα πώς ήταν δυνατό; είχαν φτάσει πια στη χώρα που έλεγαν ότι δεν είχε γάτες.....Ο μικρός ποντικός σταμάτησε απότομα να τρέχει, ο θυμός είχε διώξει το φόβο του.....Ψέματα όλα ήταν ψέματα.....ότι κι αν είχε διαβάσει στη διαφήμιση.....

«Τελικά δεν υπάρχει χώρα σε ολόκληρο τον κόσμο που να μην έχει γάτες», σκέφτηκε με απογοήτευση ο μικρός παχουλός ποντικός «και παντού οι γάτες μισούν τους ποντικούς», ξανασκέφτηκε.....κι αυτό ήταν το τελευταίο που πρόλαβε να σκεφτεί.....

Παρασκευάς Παρασκευαΐδης

Αν θέλεις να λέγεται άνθρωπος

Αν θέλεις να λέγεται άνθρωπος
Χρέος σου είναι
Να βοηθάς το συνάνθρωπό σου
Νάχεις καλή καρδιά
Να κάνεις σωστά τη δουλειά
Να μην ανέχεσαι να σε βρίζουν, να σε κοροϊδεύουν
Να μην είσαι εγωιστής
Να φέρεσαι σωστά
Μα πάνω απ' όλα να φέρεσαι σαν άνθρωπος.

Κωνσταντίνος Πάππας

Η ζωή και ο θάνατος

Άνθρωποι και ζώα γεννιούνται και πεθαίνουν,
αλλά κάτι στη ζωή δεν αλλάζει ποτέ.

Μεγάλη η θάλασσα μεγάλη και η ζωή μας
και ό,τι αρχίζει με χαρά έχει μεγάλο τέλος.

Ό,τι αρχίζει με πολύ μεγάλη χαρά
τελειώνει με μεγάλη λύπη.

Ζωή ή θάνατο θα έχουμε και εμείς
μα το θέμα είναι το πώς θα πεθάνουμε εμείς.

Όλοι γεννιούνται και πεθαίνουν
μα οι απόγονοι κάθονται στην θέση τους.

Παρασκευάς Παρασκευαΐδης

Θάλασσα πλανεύτρα, θάλασσα
Που με τα χίλια πρόσωπά σου μας ξεγελάς.
Ήσυχη και γαλήνια απ' τη μια,
Φουρτουνιασμένη την άλλη.

Θάλασσα μυρωμένη
Με τα άπειρα μυστικά,
Που μέσα σου είναι κρυμμένα
Βαθιά μες στην καρδιά.

Πολυαγαπημένη θάλασσα,
Θάλασσα γλυκιά,
Που μ' ένα караβάκι
Με ταξιδεύεις μακριά.

Αλεπίδου Μαρία-Άννα

Ένα χαρτονόμισμα διηγείται

Γειά σας! Είμαι ένα χαρτονόμισμα των 50 € και θα σας διηγηθώ την ιστορία μου.

Το πρώτο πράγμα που θυμάμαι απ' τη ζωή μου είναι ότι μια ξανθιά κυρία με πήρα μαζί με άλλα εννέα πενηντάρικά και με έδωσε σε έναν ψηλό μελαχρινό κύριο. Στη συνέχεια ο κύριος μα πήρε και μας έβαλε σε μια δερμάτινη θήκη που είχε πωσ λεγόταν πορτοφόλι.

Όταν βγήκε απ' το μεγάλο κτίριο που λεγόταν τράπεζα, συνάντησε έναν άλλο άντρα που προφανώς ήταν φίλος του. Πήγαν μαζί σ' ένα μαγαζί με πολλές καρέκλες, γύρω από τραπεζάκια, στις οποίες κάθονταν λογής-λογής άνθρωποι που έπιναν καφέδες και χυμούς.

Διάλεξαν ένα τραπέζι και κάθισαν. Άρχισαν να συζητούν για διάφορα θέματα που δεν πολυκαταλάβαινα. Εγώ στο μεταξύ τους κοιτούσα από μια σχισμή του πορτοφολιού του οποίου ήμουν στριμωγμένος.

Μια ευγενική κοπέλα τους πλησίασε κρατώντας ένα σημειωματάριο και τους ρώτησε τι θα πάρουν. Οι δύο άντρες παράγγειλαν δύο μέτριους καφέδες χωρίς γάλα. Όταν επιτέλους τους ήπιαν και τελείωσαν τη συζήτηση, πλήρωσαν την κοπέλα κι έφυγαν.

Όταν φτάσαμε στο σπίτι του άντρα εκείνος έβγαλε το πορτοφόλι του και το πέταξε σ' ένα συρτάρι όπου παρέμεινε για μια μέρα. Εκείνη τη μέρα ευχόμουν να είχε δώσει εμένα στην κοπέλα και κείνη το χαρτονόμισμα των 50 €.

Είχα βαρεθεί έτσι διπλωμένος και στριμωγμένος που ήμουν ανάμεσα στα άλλα χαρτονομίσματα. Μέχρι τη στιγμή που ήρθε πάλι ο άντρας, μαζί με τους γιους του αυτή τη φορά. Το ένα αγόρι που ήταν γύρω στα δεκάξι και είχε σκουλαρίκι στο φρύδι και στη γλώσσα-τι χαζά αυτά τα παιδιά- παρακαλούσε τον πατέρα του να του δώσει 120€ για να πάρουν play station, ενώ ο άλλος, που είχε σκουλαρίκι στην αριστερή πλευρά του κάτω χείλους του, τον απειλούσε ότι δεν θα του ξαναμιλήσουν ποτέ του αν δεν τους δώσει και τα χρήματα.

Τελικά τον έπεισαν και κείνος τους έδωσε εμένα, άλλο ένα χαρτονόμισμα των 50€ και ένα των 20 €.

Τα παιδιά έτρεξαν φόρεσαν τα μπουφάν τους και βγήκαν για να πάρουν αυτό το play station που ήθελαν. Στο δρόμο συνάντησαν άλλα δύο αγόρια, που ευτυχώς δεν φορούσαν σκουλαρίκια, κι ένα κορίτσι που είχε τρεις τρύπες στο ένα αντί και δύο στο άλλο. Τους χαιρέτησαν και πήγαν και οι πέντε μαζί στο μαγαζί με τα play-station.

Πήραν ένα απ' ότι τους είχε πει ο υπάλληλος ήταν το πιο καινούριο. Έδωσαν τα χαρτονομίσματα, πήραν την απόδειξη και έφυγαν. Τότε ο υπάλληλος μας ξεχώρισε από το εικοσάρικο, το οποίο το έβαλε μαζί με κάτι άλλα εικοσάρικα, κι εμένα μαζί με τα άλλα πενηντάρικά.

Δύο μέρες αργότερα ο υπάλληλος με έδωσε σε έναν κύριο με μουστάκι. Δεν ξέρω γιατί με είχε δώσει αλλά ένιωσα απέραντη ευχαρίστηση που βγήκα από κείνη τη φυλακή. Φοβόμουν ότι θα με έβαζε στο πορτοφόλι του, όμως για καλή μου τύχη με έβαλε σε μια ψάθινη τσάντα στην οποία δεν ήμουν στριμωγμένος.

Περίπου μισή ώρα αργότερα μια γυναίκα άνοιξε την τσάντα και πήρε μια πετσέτα από μέσα. Εγώ έπεσα έξω καθώς την τραβούσε, αλλά κανείς δεν το κατάλαβε.

Σε μια στιγμή είδα να έρχονται εκείνα τα δύο αδέρφια με τα σκουλαρίκια, που με είχαν δώσει για να πάρουν το play station και κάθισαν στη διπλανή ομπρέλα. Μαζί τους ήταν και το άλλο κορίτσι που είχαν συναντήσει. Δεν ήμουν καθόλου χαρούμενος που τους έβλεπα, γιατί εξαιτίας τους πέρασα δύο απαίσιες μέρες κλειδωμένος σε κείνη την ταμειακή μηχανή.

Σε λίγο φύσηξε δυνατό αεράκι που με παρέσυρε στη θάλασσα. Ήταν υπέροχα. Έπλεα ευτυχισμένος και ελεύθερος πάνω απ' όλα/ ήμουν καταβρεγμένος και παραλίγο να σκιζόμουν και ευχαριστήθηκα.

Την άλλη μέρα δεν φυσούσε, αλλά κατάλαβα πως ήμουν μακριά απ' την παραλία, γιατί δεν μπορούσα να τη διακρίνω. Όμως για να πω την αλήθεια δεν με πολυένοιαζε. Ήταν καλύτερα να επιπλέω στο νερό παρά να είμαι στριμωγμένος σε μια ταμιακή μηχανή, σε ένα πορτοφόλι ή δεν ξέρω που αλλού θα με έβαζαν οι άνθρωποι.

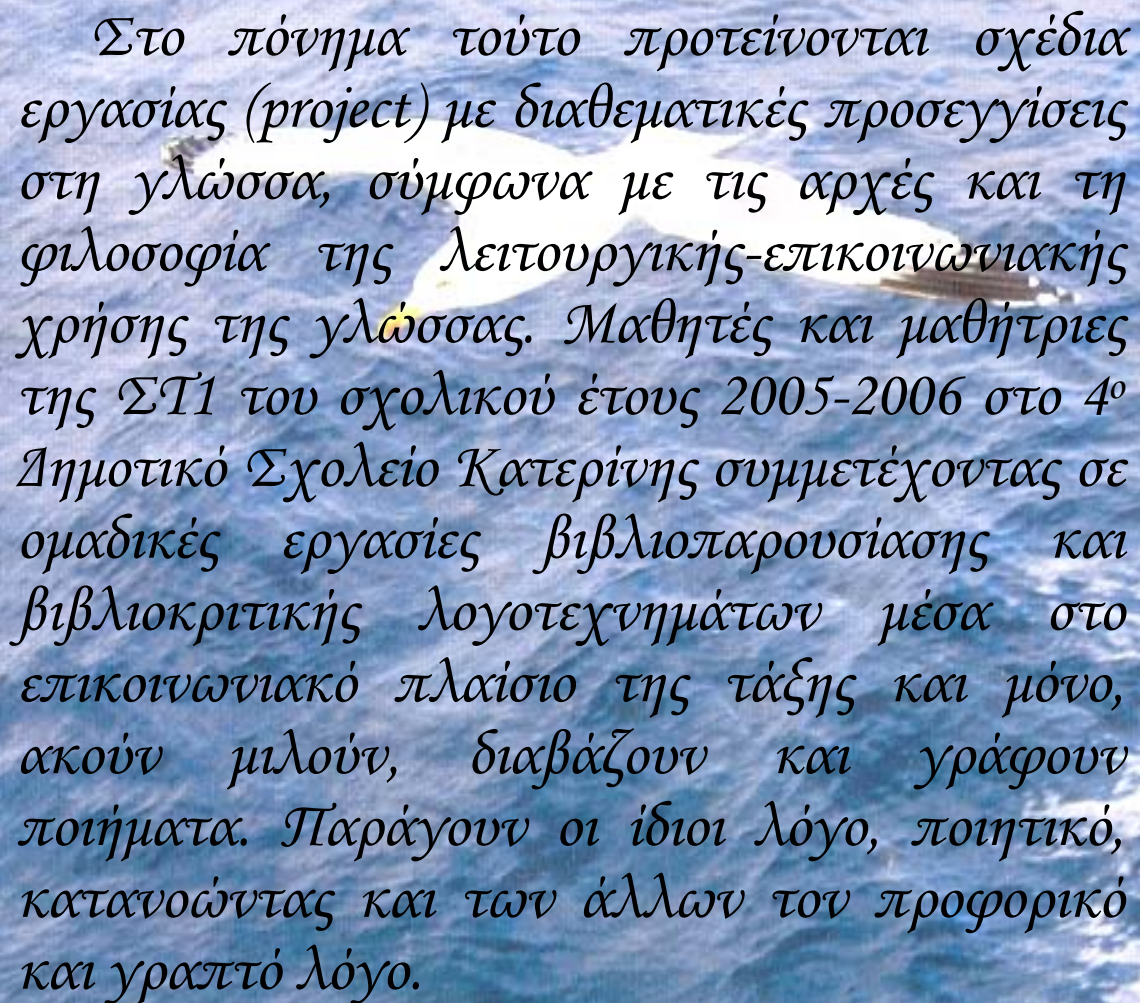
Έβλεπα κάτι μικρά ψαράκια να πηγαινοέρχονται εδώ κι εκεί. Λίγο αργότερα κάπου πιο βαθιά είδα πιο μεγάλα ψάρια. Ένα απ' αυτά με παρέσυρε άθελα του στο οποίο πιαστήκαμε.

Κάτι άντρες με ωραίες στολές μάζεψαν τα δίχτυα. Ένας απ' αυτούς με πήρε και με έβαλε στην τσέπη του όταν με είδε. Αυτό ήταν το τέλος της σύντομης ευτυχίας μου. Νόμιζα ότι ήταν το τέλος αλλά δεν ήταν.

Όταν ο άντρας γύρισε για να πάει στο εσωτερικό του πλοίου, όπως άκουσα να το λένε, του έπεσα απ' την τσέπη και προσγειώθηκα στο πάτωμα. Ευχόμουν με όλη τη δύναμη της χάρτινης καρδιάς μου να φύσει ένα αεράκι και να πέσω πάλι στη θάλασσα. Ξαφνικά ένας γλάρος προσγειώθηκε δίπλα μου δημιουργώντας πολύ ελαφρύ αεράκι που όμως ήταν αρκετό για να με ωθήσει να πέσω στο νερό. Αν μπορούσα να μιλήσω θα ευχαριστούσα το γλάρο για την ελευθερία που μου χάρισε.

Τώρα το μόνο που έχω να κάνω είναι να προσέχω μην ξαναπιαστώ σε κάποιο δίχτυ. Τα λέμε παιδιά!

Αλεπίδου Μαρία-Αννα

Στο πόνημα τούτο προτείνονται σχέδια εργασίας (project) με διαθεματικές προσεγγίσεις στη γλώσσα, σύμφωνα με τις αρχές και τη φιλοσοφία της λειτουργικής-επικοινωνιακής χρήσης της γλώσσας. Μαθητές και μαθήτριες της ΣΤ1 του σχολικού έτους 2005-2006 στο 4^ο Δημοτικό Σχολείο Κατερίνης συμμετέχοντας σε ομαδικές εργασίες βιβλιοπαρουσίασης και βιβλιοκριτικής λογοτεχνημάτων μέσα στο επικοινωνιακό πλαίσιο της τάξης και μόνο, ακούν, μιλούν, διαβάζουν και γράφουν ποιήματα. Παράγουν οι ίδιοι λόγο, ποιητικό, κατανοώντας και των άλλων τον προφορικό και γραπτό λόγο.

Καθώς όπως ο Σεφέρης έλεγε: «Ο ποιητής έρχεται προς εμάς με τις δικές του εμπειρίες κι εμείς πηγαίνουμε προς αυτόν, όπως μπορούμε με τις δικές μας».